

WINNIE - THE - POOH

gấu Pooh
xinh xắn

A.A.Milne

minh họa Ernest H. Shepard

NGUYỄN TÂM dịch

Gấu Pooh xinh xắn

Chương 1

Trong đó chúng ta được làm quen với chú Gấu Pooh Xinh Xắn cùng vài Con Ong, và câu chuyện bắt đầu

Lúc này thì chú Gấu Edward đang xuống cầu thang kia rồi, cái gáy của chú cứ đập bình bịch, bình bịch xuống các bậc thang phía sau cậu Christopher Robin. Chả là, theo như chú biết thì đó là cách duy nhất để xuống cầu thang, song đôi khi chú lại cảm thấy rằng thật sự còn có một cách khác nữa, nếu như chú có thể ngừng đập bình bịch trong khoảnh khắc để mà nghĩ về nó. Và rồi chú lại cảm thấy rằng không có cách nào khác cả. Dù sao thì chú cũng đã ở bậc cuối cùng và sẵn sàng làm quen với các bạn. Đó là chú Gấu Pooh Xinh Xắn.

Khi mới thoát nghe cái tên của chú ta lần đầu, tôi đã nói hết như cái điều các bạn sắp sửa nói, “Tôi đã tưởng đó là một cậu bé kia mà?”

“Con cũng nghĩ thế,” Christopher Robin nói.

“Vậy thì con không thể gọi nó là Xinh Xắn chứ?”

“Con không gọi thế.”

“Nhưng con đã nói...”

“Nó là Gấu Pooh Xinh Xắn. Bố không biết Xinh Xắn nghĩa là gì à?”

“Chà, bây giờ thì bố biết,” tôi nói nhanh; và tôi hy vọng là các bạn cũng hiểu, bởi đó là toàn bộ lời giải thích mà các bạn sắp sửa nhận được.

Đôi khi Gấu Pooh Xinh Xắn thích một thứ trò chơi nào đó lúc đã xuống dưới nhà, và đôi khi chú lại thích ngồi lặng lẽ trước lò sưởi để lắng nghe một câu chuyện. Tối hôm nay...

“Con kể một câu chuyện được chứ, bố?” Christopher Robin nói.

“Bố kể một câu chuyện được chứ, con?” tôi nói.

“Bố có thể kể thật dịu dàng cho Gấu Pooh Xinh Xắn nghe một câu chuyện được không?”

“Có lẽ là được,” tôi nói. “Nó thích loại chuyện nào nhỉ?”

“Về bản thân nó. Bởi vì nó đúng là cái loại Gấu như thế.”

“Ồ, bố hiểu.”

“Thế thì bố có thể kể thật dịu dàng chứ?”

“Bố sẽ cố gắng,” tôi nói. Và thế là tôi cố gắng kể.

*

*   *

Ngày xưa ngày xưa, cách đây rất lâu rồi, vào khoảng hôm thứ Sáu vừa qua, Gấu Pooh Xinh Xắn sống một mình trong một khu rừng dưới cái tên là Sanders.

(“Dưới cái tên” nghĩa là thế nào? Christopher Robin hỏi.

“Nghĩa là cu cậu đề cái tên ấy bằng chữ vàng trên cánh cửa và sống ở đằng sau.”

“Gấu Pooh Xinh Xắn chẳng rõ chuyện ấy đâu,” Christopher Robin nói.

“Bây giờ thì tớ rõ rồi,” một giọng làu bàu cất lên.

“Thế thì ta sẽ tiếp tục kể,” tôi nói.)

Một hôm, trong lúc ra ngoài dạo chơi, nó tới một nơi rộng rãi thoáng đãng giữa khu rừng, và ở giữa nơi ấy là một cây sồi to, và một âm thanh vù vù vang lên từ phía ngọn cây.

Gấu Pooh Xinh Xắn ngồi xuống một gốc cây, hai tay ôm lấy đầu và bắt đầu suy nghĩ.

Trước hết nó tự nhủ: Cái âm thanh vù vù kia có một ý nghĩa gì đó. Ta không thể nghe thấy một âm thanh vù vù như thế, cứ vù vù và vù vù, mà lại không có ý nghĩa gì cả. Nếu đã có một âm thanh vù vù tất phải có ai đó đang tạo ra một âm thanh vù vù, mà cái nguyên nhân duy nhất mà ta biết về việc tạo ra một âm thanh vù vù là bởi đó là một con ong.

Sau đó nó lại suy nghĩ thêm hồi lâu, và nói: “Và cái lý do duy nhất để trở thành một con ong mà ta biết là để làm ra mật ong.”

Và rồi nó đứng dậy và nói: “Còn cái lý do duy nhất để làm ra mật ong là để cho ta xơi.” Thế là nó bắt đầu trèo lên cây sồi.

Nó trèo, trèo và trèo mãi, và trong lúc trèo lên nó hát một khúc ca nhỏ nhỏ cho mình nghe.

Bài ca như thế này:

Một chú gấu thích mật ong quá thế

Như thế chẳng buồn cười sao?

Vù vù! Vù vù! Vù vù!

Ta tự hỏi sao mà chú lại thích đến thế?

Rồi nó trèo thêm một chút... và thêm một chút... Và rồi thêm một chút xíu nữa. Trong khoảng thời gian đó nó đã nghĩ ra một bài hát nữa.

Giá mà bây giờ gấu là bầy ong, ý nghĩ này thật ngộ,

Chúng sẽ làm tổ ngay ở những gốc cây

Và khi đã như thế (nếu bầy ong là bầy gấu),

Chúng tớ sẽ chẳng cần trèo lên cây làm gì nữa.

Lúc này nó đã khá mệt mỏi, và vì vậy nó hát một Bài Ca Than Thở. Nó đã sắp trèo tới nơi rồi và giá mà nó cứ đứng nguyên trên cái cành ấy...

Rắc!

“Ôi chao, cứu!” Gấu Pooh nói trong lúc nó rơi xuống cái cành cách mười bộ bên dưới.

“Giá mà mình đã không...” nó nói trong lúc này bật lên hai mươi bộ sang cảnh cây tiếp theo.

“Các bạn biết đấy, điều tớ *định làm*,” nó giải thích trong lúc quay lông lốc và đâm sầm vào một cảnh khác cách ba mươi bộ bên dưới, “điều tớ *định làm*...”

“Dĩ nhiên, điều đó khá là...” nó thú nhận trong lúc trượt nhanh qua sáu cảnh tiếp theo.

“Có lẽ, tất cả chỉ bởi vì,” nó nói dứt khoát lúc chào tạm biệt cái cảnh cuối cùng và vừa quay tròn ba vòng vừa nhào thật duyên dáng vào một bụi kim tước, “tất cả chỉ bởi vì cái tính *khoái* mật ong quá đáng. Chao ôi, cứu!”.

Nó bò ra khỏi bụi kim tước, phúi những cái gai khỏi mũi, và lại bắt đầu suy nghĩ. Mà người đầu tiên mà nó nghĩ đến là Christopher Robin.

(“Là con ư?” Christopher Robin nói bằng một giọng sợ hãi vì cậu khó mà dám tin điều đó.

“Chính là con đấy!”

Christopher Robin lặng thinh, song đôi mắt cậu cứ to dần lên, và mặt cậu ửng hồng mãi lên.)

Thế là Gấu Pooh Xinh Xắn tới thăm cậu bạn Christopher Robin của mình. Cậu này sống phía sau một cánh cửa màu lá cây tại một nơi khác trong Khu Rừng.

“Chào cậu Christopher Robin,” nó nói.

“Chào Gấu Pooh Xinh Xắn,” con nói.

“Tớ không biết cậu có một cái gì đó đại loại như một quả bóng bay không?”

“Một quả bóng bay ư?”

“Phải, trong lúc trên đường tới đây tớ đã tự nhủ: ‘Mình không biết liệu cậu Christopher Robin có một cái gì đại loại một quả bóng bay

không?’ Tớ vừa mới tự nhủ như thế khi nghĩ đến những quả bóng bay và cứ phân vân.”

“Cậu cần một quả bóng bay để làm gì?” con nói.

Gấu Pooh Xinh Xắn nhìn quanh để yên trí không có ai nghe rồi đưa một bàn tay lên che miệng và thì thầm bằng một giọng trầm: “*Mật ong!*”

“Nhưng người ta đâu có dùng bóng bay để lấy mật ong!”

“Tớ dùng,” Gấu Pooh nói.

Chà, tình cờ mà ngày hôm trước con đi dự tiệc tại nhà anh bạn Lợn Con của con và con đã có những quả bóng bay tại bữa tiệc đó. Con đã có một quả bóng bay lớn màu lá cây; còn một thằng bé họ hàng nhà Thỏ có một quả lớn màu da trời và đã bỏ lại vì nó còn quá nhỏ tuổi không được đi dự tiệc, và thế là con đã đem về nhà quả bóng màu lá cây và quả bóng màu da trời đó.

“Cậu thích quả nào?” con hỏi Gấu Pooh.

Nó lấy hai tay ôm lấy đầu và suy nghĩ rất kỹ.

“Sự thể là thế này,” nó nói. “Khi ta đi kiếm mật ong bằng một quả bóng bay, điều thú vị là không để cho bầy ong biết là mình đang đến. Mà này, nếu cậu dùng một quả bóng bay màu lá cây, bọn chúng có thể nghĩ cậu chỉ là một bộ phận của cái cây và không để ý đến cậu, còn nếu cậu dùng một quả bóng màu da trời, bọn chúng có thể nghĩ cậu chỉ là một bộ phận của bầu trời và không để ý đến cậu. Vấn đề là dùng quả nào thì thích hợp nhất?”

“Liệu chúng sẽ không để ý đến *cậu* bên dưới quả bóng bay hay sao?” con hỏi.

“Chúng có thể để ý hoặc có thể không,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói. “Với lũ ong thì cậu chẳng bao giờ dám chắc điều gì cả đâu.” Nó nghĩ một lát rồi nói. “Tớ sẽ cố cho mình nom giống một đám mây đen nhỏ. Như thế sẽ lừa được bọn chúng.”

“Thế thì cậu nên dùng quả bóng màu da trời,” con nói; và thế là việc đó đã được quyết định.

Thế đấy, cả hai đứa bọn con ra ngoài cùng với quả bóng bay màu da trời và con mang theo khẩu súng của mình, như mọi khi, để đề phòng bất trắc, còn Gấu Pooh Xinh Xắn thì tới một chỗ đầy bùn mà nó biết rồi lăn mình vào đó cho tới khi toàn thân nó đen sì; và rồi, khi quả bóng bay được thổi to tướng lên thì cả con và Gấu Pooh cùng nắm chặt lấy sợi dây, rồi con đột ngột buông tay ra và Gấu Pooh lơ lửng vút lên bầu trời thật là đẹp mắt, và cứ ở nguyên chỗ đó - cao bằng ngọn cây và cách ngọn cây khoảng hai mươi bộ.

“Ho-o-an h-ô!” con reo lên.

“Thế này không oách sao?” Gấu Pooh Xinh Xắn hét vọng xuống với con. “Nom tớ như thế nào?”

“Nom cậu giống một chú gấu đang bám chặt vào một quả bóng bay,” con nói.

“Không...,” Gấu Pooh lo lắng nói, “...không giống một đám mây đen trên bầu trời xanh à?”

“Không giống lắm.”

“Ồ, mà có lẽ từ trên này mọi thứ nom đều khác. Và, như tớ đã nói, với lũ ong thì cậu chẳng bao giờ dám chắc điều gì cả đâu.”

Không có gió thổi cho Gấu Pooh đến gần cái cây hơn, vì thế nó cứ ở nguyên chỗ đó. Nó có thể nhìn thấy mật ong, nó có thể ngửi thấy mật ong, nhưng nó không thể với tới chỗ mật ong được.

Một lát sau nó gọi vọng xuống với con.

“Christopher Robin ơ!” nó thì thầm khá to.

“Ơi!”

“Tớ nghĩ là lũ ong *ngờ ngợ* một điều gì đó!”

“Điều gì hả?”

“Tớ không biết. Nhưng một điều gì đó mách bảo tớ là bọn chúng đang *ngghi ngờ*!”

“Có lẽ chúng nghĩ rằng cậu đang tìm mật của chúng chẳng?”

“Có lẽ vậy. Cậu chẳng bao giờ có thể dám chắc điều gì với lũ ong đâu.”

Lại thêm một khoảnh khắc yên lặng, và sau đó nó lại gọi với xuống chỗ con.

“Christopher Robin ơ!”

“Gì thế?”

“Cậu có một cái ô ở nhà không?”

“Chắc là có.”

“Tớ mong rằng cậu sẽ đem nó ra đây, và cứ vừa cầm ô vừa đi đi lại lại, rồi thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn tớ mà nói: ‘Chắc, chắc, nom như trời sắp mưa rồi.’ Tớ nghĩ, nếu cậu làm thế sẽ có lợi cho việc đánh lừa mà chúng mình đang thực hiện đối với bọn ong đấy.”

Chà, con bấm bụng cười thầm, cái anh bạn Gấu Ngờ Nghệch! Nhưng con không nói to điều ấy bởi vì con rất khoái nó, và con về nhà lấy cái ô của mình.

“Ồ, cậu đến kia rồi!” Gấu Pooh Xinh Xắn gọi với xuống ngay lúc con trở lại cái cây. “Tớ đã bắt đầu cảm thấy lo lo. Tớ đã phát hiện ra là lũ ong lúc này rõ ràng đang ngờ vực.”

“Tớ giương ô lên nhé?” con nói.

“Ừ, nhưng hãy đợi chút đã. Chúng mình cần phải thực tế. Con ong quan trọng mà chúng mình cần lừa là con Ong Chúa. Từ dưới ấy cậu có thể nhìn thấy con nào là con Ong Chúa không?”

“Không.”

“Tiếc thật. à, mà nếu cậu cứ vừa giương ô vừa đi đi lại lại và nói, ‘Chắc, chắc, nom như trời sắp mưa rồi,’ tớ sẽ cố hết sức hát bài ca nhỏ về Đám Mây, như thể một đám mây có thể biết hát ấy... Nào, chúng mình bắt đầu!”

Thế là, trong lúc con đi đi lại lại và bần khoản không biết liệu trời sẽ có mưa hay không thì Gấu Pooh Xinh Xắn hát bài ca này:

Được là Đám Mây mới tuyệt biết bao

Bồng bênh giữa Bầu trời Xanh!

Mỗi đám mây nho nhỏ

Luôn ca hát vang lừng.

Được là Đám Mây mới tuyệt biết bao

Bồng bênh giữa Bầu trời Xanh

Khiến ta thật là hãnh diện

Được là đám mây nho nhỏ.

Lũ ong vẫn bay vù vù đầy vẻ ngờ vực như trước. Quả thật, vài con trong bọn chúng đã rời khỏi tổ và bay khắp vòng quanh đám mây ấy vào lúc nó bắt đầu đoạn thứ hai của bài ca này, và một con đậu lên mũi của đám mây một lát rồi lại bay lên.

“Christopher... ái đau! Robin,” đám mây gọi to.

“Cái gì thế?”

“Tớ vừa mới nghĩ, và tớ đã đi đến một quyết định quan trọng. Đây là một bầy ong rờm.”

“Thế ư?”

“Đúng là loại rờm. Vì vậy, tớ nghĩ rằng chúng sẽ làm ra loại mật ong rờm, cậu có nghĩ thế không?”

“Liệu chúng có làm loại mật rờm không?”

“Có chứ. Vì vậy tớ nghĩ rằng tớ sẽ xuống thôi.”

“Bằng cách nào?” con hỏi.

Gấu Pooh Xinh Xắn đã không nghĩ tới điều này. Nếu buông sợi dây ra, nó sẽ rơi - *bịch một cái* - và nó chẳng thích cái ý tưởng ấy. Thế là nó suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

“Christopher Robin, cậu phải dùng súng mà bắn quả bóng bay. Cậu đã có súng rồi chứ?”

“Dĩ nhiên là tó có,” con nói. “Nhưng nếu tó bắn thì tó sẽ làm hỏng quả bóng mất,” con nói.

“Nhưng nếu cậu không bắn,” Gấu Pooh nói, “tó sẽ phải buông tay ra, và như thế *tó* sẽ bị hỏng.”

Khi nó bộp bạch như thế, con biết tình cảnh gay go thế nào, và con nhằm quả bóng bay thật kỹ rồi bắn.

“Ài đau!” Gấu Pooh nói.

“Tó bắn trượt à?” con hỏi.

“Cậu không hoàn toàn *bắn trượt*,” Gấu Pooh nói, “nhưng cậu bắn trượt *quả bóng bay*.”

“Tó rất lấy làm tiếc,” con nói, rồi con lại bắn, và lần này con bắn trúng quả bóng bay, không khí phì ra chậm chậm và Gấu Pooh Xinh Xắn bồng bênh hạ xuống mặt đất.

Nhưng hai cánh tay nó cứng đờ ra vì suốt thời gian ấy phải bám vào sợi dây của quả bóng bay đến nỗi cứ giương thẳng lên trời hơn một tuần lễ, và mỗi khi một con ruồi đến đậu lên mũi nó thì nó lại phải thối đuôi đi. Mà bố nghĩ - nhưng bố không dám chắc - rằng *chính vì thế* mà người ta luôn gọi nó là Pooh.

*

*   *

“Câu chuyện kết thúc như thế ạ?” Christopher Robin hỏi.

“Đó là kết thúc của câu chuyện ấy. Còn những chuyện khác nữa cơ.”

“Về Gấu Pooh hay về Con?”

“Về cả chú Lợn Con và Thỏ và tất cả các con nữa. Con không nhớ à?”

“Con có nhớ, và khi mà con cố nhớ thì con lại quên.”

“Hôm ấy khi Gấu Pooh và Lợn Con cố tìm cách bắt con Vòi Vòi Voi...”

“Các bạn ấy không bắt được nó, phải không ạ?”

“Không.”

“Gấu Pooh không bắt được nó vì bạn ấy chẳng có chút trí tuệ nào. Thế con có bắt được nó không?”

“Ồ, sự việc ấy có nêu trong chuyện này.”

Christopher Robin gật đầu.

“Con nhớ rồi,” cậu nói, “chỉ có Gấu Pooh không nhớ lắm, vì vậy bạn ấy cứ thích được nghe kể lại. Bởi vì khi đó bạn ấy được nghe một câu chuyện thật sự chứ không phải là một điều nhớ lại nữa.”

“Bố cũng *cảm thấy* như thế,” tôi nói.

Christopher Robin buông một tiếng thở dài sườn sượt, tóm lấy chân chú Gấu của mình mà nhấc lên và bước ra cửa, kéo lê Gấu Pooh ở phía sau. Ra đến cửa, cậu ngoái lại và nói, “Bố đến mà xem con tắm nhé?”

“Cũng có thể,” tôi nói.

“Con không làm nó bị thương lúc con bắt nó, phải không?”

“Không chút nào hết.”

Thằng bé gật đầu rồi bước ra ngoài, và giây lát sau tôi nghe thấy tiếng Gấu Pooh Xinh Xắn lên cầu thang - bình bịch, bình bịch - phía sau thằng bé.

Chương 2

Trong đó Gấu Pooh đi thăm hỏi và lâm vào một hoàn cảnh khó khăn

Một hôm chú Gấu Edward, mà bạn bè của nó gọi là Gấu Pooh Xinh Xắn hoặc gọi tắt là Pooh, đang vừa dạo bước qua Khu Rừng vừa ngâm miệng ngân nga một cách hãnh diện cho mình nghe. Nó đã sáng tác ra một khúc ngân nga nho nhỏ ngay buổi sáng hôm đó trong lúc tập thể dục giảm béo phía trước tấm gương: *Tra-la-la, tra-la-la* khi nó vươn mình thật cao, và rồi *Tra-la-la, tra-la - ôi, cứu! - la* khi nó cố với xuống những ngón chân của mình. Sau bữa điểm tâm, nó tự nhẩm đi nhẩm lại khúc ngân ấy cho mình nghe cho tới khi thuộc lòng,

và lúc này nó đang ngân nga lâu lâu từ đầu đến cuối, khúc ngân thế này:

Tra-la-la, tra-la-la

Tra-la-la, tra-la-la

Tính tình tang

Tang tính tình

Tang tính tình

Tính tình tang

Chà, nó vừa ngân nga khúc ngân này cho mình nghe vừa hoan hỉ tiến bước, và nó còn đang tự hỏi không biết mọi người đang làm gì và nếu nó là một người khác thì sẽ có cảm giác thế nào thì bỗng nó tới bên một bờ cát, và trong bờ cát có một cái hang lớn.

“A, ha!” gấu Pooh nói: *Tình tính tang, tang tính tình*. “Nếu mình có kiến thức về một cái gì đó thì cái hang kia có nghĩa là Thỏ,” nó nói, “mà Thỏ có nghĩa là Bạn bè,” nó nói, “mà Bạn bè có nghĩa là Thức ăn và Lắng nghe - Tớ - Ngân nga và những thứ đại loại như vậy. *Tình tính tang, tang tính tình*.”

Thế là nó cúi xuống, thò đầu vào trong hang và gọi to:

“Có ai ở nhà không?”

Bỗng có tiếng sột soạt từ trong hang vẳng ra, và rồi lại yên lặng.

“Tớ vừa nói là ‘Có ai ở nhà không?’ ” Gấu Pooh gọi rất to.

“Không!” một giọng nói cất lên và lại tiếp. “Cậu không cần gọi to như thế. Tớ nghe tiếng cậu rất rõ ngay từ đầu rồi!”

“Bực quá!” Gấu Pooh nói. “Không có ai ở đây hay sao?”

“Không có ai cả.”

Gấu Pooh Xinh Xắn rút đầu ra khỏi hang và suy nghĩ một lát, rồi nó tự nhủ: “Phải có ai đó ở trong ấy chứ, vì ai đó hẳn đã nói: Không có ai cả.” Thế là nó lại chui đầu vào hang và nói:

“Này, Thỏ, không phải là cậu sao?”

“Không,” lần này Thỏ nói bằng một giọng khác.

“Nhưng giọng nói ấy không phải của Thỏ ư?”

“Tớ nghĩ là không phải,” Thỏ nói, “giọng nói ấy *đâu có giống* giọng Thỏ.”

“Chà!” Gấu Pooh nói.

Nó rút đầu ra khỏi hang và lại suy nghĩ thêm lần nữa, và rồi nó lại thò đầu vào mà nói:

“Ồ, cậu có thể vui lòng cho tớ biết Thỏ ở đâu được không?”

“Cậu ấy đã đi thăm anh bạn Gấu Pooh, một người bạn tuyệt vời của cậu ấy rồi.”

“Nhưng Tớ đây cơ mà!” Gấu nói, giọng rất ngạc nhiên.

“Loại Tớ nào thế?”

“Gấu Pooh đây!”

“Cậu có chắc không?” Thỏ nói, còn có vẻ ngạc nhiên hơn.

“Hoàn toàn, hoàn toàn chắc chắn,” Gấu Pooh nói.

“Ồ, tốt lắm, thế thì cậu vào đi.”

Thế là Gấu Pooh cố len mình, len mình và len mình qua cửa hang và cuối cùng vào được bên trong.

“Cậu nói hoàn toàn đúng,” Thỏ vừa nói vừa nhìn nó khắp từ đầu đến chân. “Đúng là cậu rồi. Rất vui được gặp cậu.”

“Thế cậu vừa nghĩ là ai đến?”

“Ồ, tớ không chắc nữa. Cậu biết tình hình trong Khu Rừng nó như thế nào rồi đấy. Người ta không thể cho *bất kỳ ai* vào trong nhà mình được. Người ta phải *thận trọng*. Ta chén một miếng gì nhé?”

Gấu Pooh bao giờ cũng thích được chén một chút gì đó vào lúc mười một giờ sáng, và nó rất vui mừng khi thấy Thỏ đem những cái đĩa và chén vại ra; và khi Thỏ nói, “Cậu dùng mật ong hay sữa đặc

với bánh mì của cậu?” thì nó phẩn khích đến mức đã nói, “Cả hai,” và rồi để tỏ ra không có vẻ tham lam, nó nói tiếp, “Xin đừng bận tâm về cái khoản bánh mì.” Và suốt một lúc lâu sau đó nó chẳng nói năng gì cả... và mãi đến cuối cùng, nó mới vừa ngân nga cho mình nghe bằng một cái giọng dinh dính, vừa đứng dậy mà thân mển bắt tay Thỏ và bảo rằng nó còn phải đi tiếp.

“Cậu phải đi à?” Thỏ hỏi, giọng lịch sự.

“Ồ,” Gấu Pooh nói, “Tớ có thể lưu lại thêm chút nữa nếu như... nếu cậu...” và nó cố hết sức nhìn về phía cái chạn đựng thức ăn.

“Thực ra,” Thỏ nói, “chính tớ cũng sửa soạn ra ngoài bây giờ đây.”

“Ồ, thế thì tớ đi đây. Tạm biệt nhé.”

“Ừ, tạm biệt nhé, nếu cậu chắc chắn là sẽ không dùng thêm chút nào nữa.”

“Có còn chút gì không?” Gấu Pooh vội hỏi.

Thỏ nhắc những cái nắp đậy các món ăn ra và nói, “Không, không có.”

“Tớ cũng nghĩ là không,” Gấu Pooh gật gù, lẩm bẩm một mình. “Thôi được, tạm biệt nhé. Tớ cần phải đi tiếp.”

Thế là nó bắt đầu trườn bò ra khỏi hang. Nó dùng hai bàn chân trước kéo mình lên, còn hai bàn chân sau thì đẩy, và chỉ một loáng cái mũi nó đã lại thò ra ngoài trời... rồi đến đôi tai nó... và rồi đến đôi bàn chân trước của nó... và đến đôi vai nó... và rồi...

“Ôi, cứu!” Gấu Pooh nói. “Mình cần phải tụt trở lại thôi.”

“Ôi, bức quá!” Gấu Pooh nói. “Mình sẽ phải tiếp tục nhoi lên thôi.”

“Lên cũng không được mà xuống cũng chẳng xong!” Gấu Pooh nói. “Ôi, cứu, rầy rà quá!”

Mà lúc này Thỏ cũng muốn đi dạo, và thấy cửa trước đã kín mít, nó liền đi lối cửa sau rồi vòng lại chỗ Gấu Pooh mà nhìn cu cậu.

“Ô này, cậu bị mắc kẹt hả?” nó hỏi.

“Kh-ông,” Gấu Pooh nói, vẻ vô tư lự. “Chỉ đang nghỉ ngơi, nghỉ ngơi và ngân nga tí chút thôi mà.”

“Này, đưa một bàn tay cho tớ nào.”

Gấu Pooh vươn một bàn tay ra, và Thỏ kéo, kéo và kéo mãi.

“Ài, đau,” Gấu Pooh la lên. “Cậu làm tớ đau!”

“Sự thật là,” Thỏ nói, “cậu đang bị mắc kẹt.”

“Tất cả chỉ vì,” Gấu Pooh cúi kính nói, “không có được cái cửa trước đủ rộng đấy.”

“Tất cả chỉ vì,” Thỏ lạnh lùng nói, “ăn quá nhiều thôi. Hồi nãy tớ đã nghĩ,” Thỏ nói, “chỉ có điều tớ không muốn nói gì,” Thỏ nói, “rằng một trong hai đứa mình đang ăn quá nhiều.” Thỏ nói, “Và tớ biết kẻ đó không phải là tớ,” nó nói. “Chà, chà, tớ đi kiếm cậu Christopher Robin đây.”

Christopher Robin sống ở đầu bên kia khu rừng, và khi cùng với Thỏ quay trở lại và nhìn thấy nửa trên của thân Gấu Pooh, cậu liền nói. “Chàng Gấu khờ khạo thân mến,” bằng một giọng thân ái đến mức mọi người lại cảm thấy tràn đầy hy vọng.

“Tớ vừa mới bắt đầu nghĩ,” Gấu vừa nói vừa hít hít nhè nhẹ, “rằng có thể cậu Thỏ sẽ chẳng bao giờ sử dụng được cửa trước nhà mình nữa. Và tớ *không thích* cái thực tế ấy,” nó nói.

“Tớ cũng vậy,” Thỏ nói.

“Sử dụng cửa trước của cậu ấy ư?” Christopher Robin nói. “Dĩ nhiên là cậu ấy sẽ lại sử dụng được cửa trước của mình.”

“Đúng thế,” Thỏ nói.

“Nếu bọn tớ không kéo nổi cậu ra, Gấu Pooh à, thì bọn tớ sẽ đẩy cậu ngược trở lại.”

Thỏ gãi gãi mấy cái ria của mình, vẻ trầm ngâm, và nói rõ rằng một khi được đẩy ngược trở lại thì Gấu Pooh sẽ tụt trở vào, và dĩ nhiên chẳng ai vui mừng hơn nó khi được gặp Gấu Pooh, ngoài ra còn có

vài kẻ sống trên cây và vài kẻ sống dưới mặt đất cũng vui mừng, và...

“Cậu định nói là tớ sẽ *chẳng bao giờ* ra khỏi đây ư?” Gấu Pooh nói.

“Ý tớ,” Thỏ nói, “là đã nhích được ngàn ấy mà lại bỏ uống thì cũng đáng tiếc thay!”

Christopher Robin gật đầu.

“Vậy thì chỉ còn phải làm có mỗi một việc,” cậu nói. “Chúng tớ sẽ đợi cho tới lúc cậu lại gầy như trước.”

“Mất bao lâu thì mới gầy đi được?” Gấu Pooh nôn nóng hỏi.

“Khoảng một tuần lễ, tớ nghĩ thế.”

“Nhưng tớ không ở lại đây một tuần lễ được!”

“Cậu có thể ở lại yên ổn thôi mà, anh bạn Gấu thân mến ngò nghịch ạ. Chỉ vì cái việc giải thoát cậu thật là khó khăn mà thôi.”

“Chúng tớ sẽ đọc truyện cho cậu nghe,” Thỏ vui vẻ nói.

“Và tớ hy vọng tuyết sẽ không rơi,” nó nói tiếp. “Mà này anh bạn thân mến, cậu đang chiếm mất nhiều chỗ trong ngôi nhà của tớ đấy, *cậu* vui lòng để tớ dùng hai chân sau của cậu làm cái giá vắt khăn tắm nhé? Bởi vì, ý tớ là, chân của cậu ở đó - chẳng làm gì cả - nên có vắt mấy chiếc khăn tắm vào đó thì cũng rất tiện.”

“Một tuần lễ!” Gấu Pooh rầu rĩ nói, “thế còn những bữa ăn thì sao?”

“Tớ e rằng chẳng có bữa ăn nào cả,” Christopher Robin nói, “bởi vì cậu phải gầy đi thật nhanh mà. Song bọn tớ sẽ đọc truyện cho cậu nghe.”

Gấu bắt đầu thở dài, và rồi thấy rằng nó chẳng thở dài được bởi vì nó bị kẹt quá khít; và một giọt nước mắt lăn từ mắt nó xuống, lúc nó nói:

“Vậy, thì các cậu sẽ đọc một Cuốn sách Bỏ dưỡng ấy, đại loại có thể giúp đỡ và an ủi một *Chú Gấu Bị Nêm Chặt Trong Tình cảnh Vô Cùng Khó Khăn* ấy nhé?”

Thế là suốt một tuần lễ Christopher Robin đọc loại sách ấy ở đầu phía Bắc của Gấu Pooh, còn Thỏ thì phơi đồ lên trên đầu phía Nam... và ở khoảng giữa Gấu cảm thấy mình cứ ngày một mảnh mai dần. Và cuối tuần lễ đó Christopher Robin nói, “*Nào!*”

Thế là cậu nắm lấy hai bàn chân trước của Gấu Pooh và Thỏ ôm lấy Christopher Robin, còn tất cả bạn bè và bà con nhà Thỏ thì ôm lấy Thỏ, rồi tất cả bọn chúng cùng kéo...

Suốt một hồi lâu, Gấu Pooh chỉ còn kêu lên: “*Ái, đau!*”

Và “*Ôi, chào!*”...

Và rồi, bỗng nhiên nó nói “*Bốp!*” hệt như có một cái nút chai vừa bật ra khỏi chai.

Và Christopher Robin cùng với Thỏ và tất cả các bạn bè cùng bà con nhà Thỏ đều ngã lộn tùng phèo ngược trở lại... còn Gấu Pooh Xinh Xắn thì chễm chệ ở trên cùng - đã được giải thoát!

Thế là nó gật đầu một cái cảm ơn các bạn và tiếp tục cuộc đi dạo qua khu rừng, vừa đi vừa ngân nga một cách hãnh diện cho mình nghe. Còn Christopher Robin thì cứ nhìn theo cu cậu với một vẻ triu mến và tự nhủ “*Anh bạn Gấu khờ khạo thân mến!*”

Chương 3

Trong đó Gấu Pooh cùng Lợn Con đi săn và suýt thì tóm được một chú Chồn Woozle

Lợn Con sống trong một ngôi nhà rất nguy nga ở giữa một cây sồi, mà cây sồi ấy thì ở giữa Khu Rừng và Lợn Con thì sống giữa ngôi nhà ấy. Gần kề nhà nó có một mảnh tấm biển đã vỡ, trên đó ghi hai chữ “*TRESPASSERS W.*”. Khi Christopher Robin hỏi Lợn Con hai chữ ấy nghĩa là gì thì nó bảo rằng đó là tên ông nó và cái tên ấy đã gắn liền với dòng họ nó từ lâu rồi. Christopher Robin nói rằng không thể gọi nó là *Trespasers W.* được, còn Lợn Con lại bảo là có thể gọi như thế, bởi vì người ta đã gọi ông nó bằng cái tên ấy, đó là cách gọi tắt của *Trespasers William*. Mà ông nó đã có hai tên gọi để ngộ nhớ có mất một cái - chữ *Trespasser* là đặt theo tên một ông chú, còn chữ *William* đặt sau chữ *Trespasers*.

“Tớ có hai tên gọi,” Christopher Robin nói, giọng vô tư lự.

“Ồ, đấy nhé, thế là sáng tỏ điều tớ vừa nói nhé,” Lợn Con nói.

Vào một ngày mùa đông đẹp trời, trong lúc đang quét dọn tuyết phía trước nhà mình, Lợn Con tình cờ ngược nhìn lên và thấy ngay Gấu Pooh Xinh Xắn. Gấu Pooh đang bước thành vòng tròn, vừa đi vừa suy nghĩ một chuyện gì đó, và khi Lợn Con gọi nó thì nó cứ tiếp tục dạo bước.

“Này,” Lợn Con nói, “*cậu* đang làm gì thế?”

“Đang đi săn,” Gấu Pooh nói.

“Săn cái gì hả?”

“Dấu vết một con gì đó,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói, vẻ rất bí ẩn.

“Dấu vết con gì hả?” Lợn Con vừa hỏi vừa lại gần hơn.

“Tớ cũng đang tự hỏi mình chính điều đó. Tớ tự hỏi, Con gì nhỉ?”

“Thế cậu nghĩ cậu sẽ trả lời thế nào?”

“Tớ sẽ phải đợi cho tới lúc đuổi kịp nó đã,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói.

“Này nhìn kia.” Nó chỉ vào mặt đất phía trước. “Cậu thấy cái gì ở đó không?”

“Những vết chân,” Lợn Con nói, “Những vết chân thú.” Nó khẽ éc lên một tiếng vì hồi hộp. “Chà, Gấu Pooh à! Cậu có nghĩ đó là một...một chú Chồn Woozle không?”

“Cũng có thể,” Gấu Pooh nói. “Đôi khi là nó, mà đôi khi lại không. Với những dấu chân thú thì ta chẳng bao giờ biết được gì đâu.”

Nói xong mấy lời đó, nó lại tiếp tục dò theo các dấu chân, còn Lợn Con, sau khi quan sát bạn mình vài phút, lại chạy theo cu cậu. Lúc này Gấu Pooh Xinh Xắn đột nhiên dừng lại và khom mình nhìn những dấu chân, vẻ khá bối rối.

“Có chuyện gì thế?” Lợn Con hỏi.

“Thế này mới thật lạ lùng,” Gấu nói, “mà bây giờ hình như có hai con vật cơ đấy. Con này - dù nó là con gì đi nữa - đã được một con khác

nhập bọn - dù nó là con gì đi nữa - và cả hai con lúc này đang cùng đi với nhau. Cậu vui lòng đi cùng tớ nhé, Lợn Con à, ngộ nhớ bọn chúng là Thú Dữ chẳng?”

Lợn Con gãi gãi một bên tai ra dáng điệu đà và bảo rằng nó chẳng phải làm gì cho tới ngày thứ Sáu và nó sẽ vui lòng cùng đi, trong trường hợp thật sự có một con Chồn Woozle.

“Ý cậu là, trong trường hợp thật sự có hai con Chồn Woozle chứ,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói, còn Lợn Con thì bảo rằng dù sao thì nó cũng chẳng phải làm gì cho đến ngày thứ Sáu. Thế là hai đứa cùng nhau lên đường.

Ngay tại đây có một khóm nhỏ mấy cây lạc-diệp-tùng và dường như hai con Chồn Woozle kia, nếu quả chúng là chồn, đã chạy vòng quanh khóm cây này; vì vậy Gấu Pooh và Lợn Con cũng chạy vòng quanh đó để đuổi theo chúng. Để giết thời gian, Lợn Con kể cho Gấu Pooh nghe về việc ông nội Trespassers W. của nó đã làm gì để loại bỏ chứng cứ cứng cớ sau khi lần theo những vết chân thú, và việc ông nội Trespassers W. của nó đã mắc chứng thờ không ra hơi như thế nào trong những năm sau đó, cùng những vấn đề quan trọng khác. Còn Gấu Pooh thì cứ bần khoản không biết một ông nội thì đáng đáp nom thế nào, và không chừng hai đứa lúc này có thể đang đuổi theo Hai Ông Nội, mà nếu quả như thế thì liệu nó có thể được phép đem một ông về nhà mà nuôi không, và liệu cậu Christopher Robin sẽ nói gì. Còn những dấu chân thì vẫn cứ tiếp tục trải ra trước mặt hai đứa.

Bỗng Gấu Pooh Xinh Xắn dừng lại và hồi hộp chỉ về phía trước mặt nó: “*Nhìn kia!*”

“*Cái gì thế?*” Lợn Con giật nảy mình, nói. Và sau đó, để tỏ ra vừa rồi mình không hoảng hốt, cu cậu nhảy lên nhảy xuống thêm một đôi lần theo cách tập thể dục.

“Những dấu chân kia kia!” Gấu Pooh nói. “*Lại thêm con vật thứ ba nhập bọn với hai con kia đấy!*”

“Gấu Pooh!” Lợn Con kêu lên. “Cậu có nghĩ rằng đó là một con Chồn Woozle không?”

“Không,” Gấu Pooh nói, “bởi vì nó tạo ra những cái dấu khác, hoặc giả đó là hai con Chồn Woozle và một con nữa, có thể là một con Cầy Wizzle hoặc là Hai Con Cầy Wizzle và Một Con Chồn Woozle. Chúng mình hãy tiếp tục theo dõi chúng.”

Thế là hai đứa lại bước tiếp, lúc này chúng cảm thấy hơi lo lắng, chỉ sợ ba con vật phía trước mặt chúng có Mục đích Thù địch. Và Lợn Con rất mong rằng ông nội T.W. của nó có mặt ở đó, chứ đừng ở đâu khác, còn Gấu Pooh thì nghĩ rằng nếu hai đứa bỗng nhiên gặp cậu Christopher Robin một cách thật tình cờ thì hay biết mấy, mà chỉ bởi nó quý mến Christopher Robin quá mà thôi. Và rồi, Gấu Pooh Xinh Xắn lại dừng lại lần nữa mà liếm cái chòm mũi của mình bằng một vẻ bình tĩnh, bởi vì lúc này nó đang cảm thấy đầy hy vọng và nóng lòng hơn bất kỳ thời điểm nào trước đây trong đời nó. *Có những bốn con vật ở phía trước bọn chúng!*

“Cậu có hiểu không, hả Lợn Con? Hãy nhìn những dấu chân của bọn chúng ấy! Ba con, có thể là như vậy, hai con Chồn và có thể là một con Cầy. *Lại một con Chồn nữa đã nhập bọn với chúng rồi!*”

Và dường như sự thể là như thế. Có những dấu chân, ở chỗ này thì chúng giao nhau rồi ở chỗ kia chúng lại đè lên nhau thật lộn xộn, nhưng thỉnh thoảng lại rõ rành rành dấu của bốn bộ chân.

“Tớ *nghĩ*,” Lợn Con nói, trong lúc nó cũng liếm cái chòm mũi của mình và cảm thấy liếm như thế này chẳng khuây khỏa được mấy đổi. “Tớ nghĩ rằng tớ đã nhớ ra một việc gì đó. Tớ vừa nhớ ra một việc mà hôm qua tớ quên không làm và ngày mai tớ cũng sẽ không thể làm được. Vì vậy có lẽ tớ thật sự phải trở về để làm việc đó bây giờ.”

“Chúng mình sẽ làm việc đó chiều nay, và tớ sẽ cùng đi với cậu,” Gấu Pooh nói.

“Đó không phải là loại việc cậu có thể làm vào buổi chiều được,” Lợn Con nói nhanh. “Đó là một việc rất đặc biệt của buổi sáng và phải làm vào buổi sáng, và nếu có thể được thì vào giữa lúc... cậu bảo bây giờ là mấy giờ nhỉ?”

“Khoảng mười hai giờ,” Gấu Pooh Xinh Xắn vừa ngược nhìn mặt trời vừa nói.

“Giữa lúc, như tớ vừa nói, mười hai giờ và mười hai giờ năm phút. Vì vậy, anh bạn Gấu Pooh thân mến, mong cậu thứ lỗi cho tớ. *Cái gì kia nhỉ?*”

Gấu Pooh ngược nhìn bầu trời, và rồi, khi lại nghe thấy tiếng huýt sáo, nó ngẩng nhìn lên đám cành của một cây sồi lớn, và rồi nó nhìn thấy một người bạn của mình.

“Cậu Christopher Robin đấy mà,” nó nói.

“A, thế thì cậu ổn rồi,” Lợn Con nói. “Có *anh ấy* thì cậu sẽ rất an toàn. Tạm biệt nhé,” và nó lóc cóc chạy thật nhanh về nhà, rất vui mừng vì đã lại *Hoàn toàn Thoát khỏi Mọi nguy hiểm*.

Christopher Robin chậm chậm trèo từ trên cây xuống.

“Bạn Gấu Khờ Khạo thân mến, hồi nãy cậu đang làm gì đấy? Thoạt đầu cậu đi một mình vòng quanh khóm cây ấy hai lần, và sau đó Lợn Con chạy theo cậu và các cậu lại cùng nhau đi vòng quanh khóm cây đó, rồi các cậu vừa mới đi xong vòng thứ tư...”

“Chờ một chút đã,” Gấu Pooh Xinh Xắn vừa nói vừa giơ hai bàn tay lên.

Nó ngồi xuống và suy nghĩ, hết sức trầm ngâm đến tận cùng trí lực. Sau đó nó ướm một bàn chân vào một trong những Dấu chân... và rồi nó gãi mũi hai lần, và đứng dậy.

“Đúng thế,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói.

“Bây giờ tớ hiểu rồi,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói.

“Nãy giờ tớ thật Xuân Ngốc và ảo Tưởng,” nó nói, “và tớ là một chú Gấu chẳng có tẹo Trí Khôn nào.”

“Cậu là Chú Gấu Tuyệt vời nhất trên cả thế gian này,” Christopher Robin nói, giọng dỗ dành.

“Tớ ấy ư,” Gấu Pooh nói, vẻ lạc quan. Và rồi nó bỗng tươi tỉnh hẳn lên.

“Dù sao,” nó nói, “cũng sắp đến Giờ Ăn Trưa rồi.”

Thế là nó về nhà để ăn trưa.

Chương 4

Trong đó bác lừa Eeyore mất một cái đuôi còn Gấu Pooh lại tìm được một cái.

Bác Lừa già Lông xám Eeyore, đứng một mình tại một góc Khu Rừng đầy những bụi cây kể, hai chân trước của bác ta dang rộng, cái đầu bác ngả sang một bên, và suy ngẫm về mọi sự. Đôi lúc bác buồn bã tự nhủ, “Vì sao?” và đôi lúc bác nghĩ “Ra là thế,” và đôi lúc bác lại nghĩ “Vì cái gì nhỉ?” và đôi lúc bác không thật rõ mình đang suy ngẫm về cái gì. Vì vậy khi Gấu Pooh Xinh Xắn lộc cộc chạy đến, bác Eeyore rất mừng được ngừng suy nghĩ một lát để mà cất lời chào “Cậu có khỏe không?” với cu cậu bằng một vẻ rất rầu rĩ.

“Thế còn bác có khỏe không?” Gấu Pooh Xinh Xắn nói.

Bác Lừa Eeyore lắc đầu quày quật.

“Không được khỏe lắm,” bác nói. “Dường như ta đã cảm thấy không được khỏe từ lâu rồi.”

“Trời ơi, trời ơi,” Gấu Pooh nói. “Cháu lấy làm buồn về việc đó. Nào chúng ta thử ngó xem bác bị làm sao nào?”

Thế là bác Lừa Eeyore cứ đứng đó mà chăm chăm nhìn mặt đất bằng một vẻ buồn rầu, còn Gấu Pooh Xinh Xắn thì bước vòng quanh bác ta một lượt.

“Sao, chuyện gì đã xảy ra với cái đuôi của bác thế?” nó ngạc nhiên hỏi.

“Có chuyện gì *xảy ra* với nó sao?” bác Lừa Eeyore nói.

“Nó không có ở đó!”

“Cậu có chắc không?”

“Quái lạ, một cái đuôi thì hoặc là ở chỗ đó hoặc không có ở đó. Không thể nào lằm lẩn được, mà cái đuôi của bác thì *không* có ở đó!”

“Thế ở đó có cái gì?”

“Chẳng có gì cả.”

“Chúng ta thử ngó xem,” bác Lừa Eeyore nói, và bác ta chậm chậm ngoái về cái chỗ cách đây ít lâu cái đuôi của mình còn ở đó, và rồi khi thấy không thể với tới chỗ đó được, bác lại quay ngược trở về vị trí ban đầu, và sau đó bác cúi đầu xuống và ngó nhìn qua hai chân trước, rồi cuối cùng bác vừa nói vừa buồn rầu thở dài sườn sượt. “Ta tin là cậu nói đúng đấy.”

“Dĩ nhiên là cháu nói đúng rồi,” Gấu Pooh nói.

“Điều đó Giải thích Rất nhiều Sự việc,” bác Lừa Eeyore rầu rĩ nói. “Nó làm rõ Mọi việc. Chẳng có gì đáng Ngạc nhiên cả.”

“Hẳn là bác đã bỏ quên nó ở một nơi nào đó,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói.

“Hẳn là một đũa nào đó đã lấy nó đi,” bác Lừa Eeyore nói. “Chúng ta toàn thế cả,” bác nói thêm sau một hồi lâu yên lặng.

Gấu Pooh có cảm giác nó phải nói ra một điều gì đó có ích về chuyện này, nhưng nó hoàn toàn không biết nói gì bây giờ. Vì vậy, nó quyết định sẽ làm một điều gì đó có ích.

“Bác Lừa Eeyore này,” nó nghiêm giọng nói, “cháu, Gấu Pooh Xinh Xắn sẽ tìm ra cái đuôi cho bác.”

“Cảm ơn Gấu Pooh,” bác Lừa Eeyore trả lời. “Cậu là một người bạn thật sự,” bác ta nói. “Không Giống như Vài đũa khác,” bác ta nói.

Thế là Gấu Pooh ra đi để tìm cái đuôi của bác Lừa Eeyore.

Nó khởi hành vào một buổi sáng mùa xuân đẹp trời trong Khu Rừng. Những đám mây nhỏ mềm vui đùa trên bầu trời xanh, chốc chốc chúng lại nhảy loạn lên phía trước mặt trời cứ như thể chúng đến để dập tắt mặt trời vậy, và rồi lại bỗng lướt đi để đám mây tiếp theo có thể thực hiện phiên của mình. Mặt trời dửng cộm chiếu sáng xuyên qua chúng và qua những khoảng trống giữa chúng, và một khoảnh rừng nhỏ quanh năm chỉ có những cây linh sam lúc này dường như đã già cỗi và tiều tụy bên cạnh dải đăng ten mới màu xanh lục mà những cây sồi đã khoác lên mình một cách duyên dáng. Qua rừng qua bụi, Gấu xầm xầm tiến bước, xuống những con dốc trống trải đầy kim tước và thạch thảo, qua những lòng suối đầy đá tảng, ngược

những bờ sa thạch dốc đứng rồi lại vào khoảng rừng thạch thảo lần nữa; và thế là cuối cùng, vừa mệt vừa đói, nó tới KHU RỪNG TRĂM MẪU. Vì Cú Vọ sống tại chính KHU RỪNG TRĂM MẪU này.

“Và nếu như ai cũng biết bất kỳ điều gì về bất kỳ chuyện gì,” Gấu tự nhủ, “thì Cú Vọ cũng biết một điều gì đó về một chuyện gì đó,” nó nói, “nếu không thì tên mình đã chẳng phải là Gấu Pooh Xinh Xắn,” nó nói. “Mà bây giờ tên mình là như thế,” nó nói tiếp. “Thế đấy, các bạn ạ.”

Cú Vọ sống tại khóm Cây Hạt Dẻ, một dinh thự có vẻ quyền rũ của thời xa xưa, và nguy nga hơn nơi ở của bất kỳ ai khác, hoặc đối với Gấu thì nó có vẻ như thế. Bởi nó có cả một vòng sắt gỗ cửa lẫn một sợi dây chuông. Bên dưới cái vòng sắt gỗ cửa là một tấm bảng có ghi:

XƯN KÉO CHUNG NẾU KỲN MỞ KỲ

Bên dưới sợi dây chuông là một tấm bảng yết thị có ghi:

XÊN GỖ NẾU KHÔNG KỲN MỞ KỲ

Những bảng yết thị này đều do Christopher Robin viết, cậu ấy là người duy nhất biết đánh vần trong khu rừng này; bởi Cú Vọ tuy uyên bác đủ đường, lại biết đọc, biết viết và đánh vần cái tên của mình là Có Vọ vậy mà không hiểu vì sao lại chịu bó tay trước những từ tinh tế như BỆNH SỎI và bánh mì PHẾT BƠ.

Gấu Pooh Xinh Xắn đọc hai tấm bảng yết thị ấy rất kỹ, thoát đầu từ trái qua phải, và rồi để đề phòng đọc sót chữ nào, nó lại đọc từ phải qua trái. Sau đó, để hoàn toàn chắc chắn, nó vừa đập vừa kéo cái vòng sắt gỗ cửa rồi lại vừa kéo vừa đập dây chuông rồi nó cất tiếng gọi thật to. “Cú Vọ! Tớ cần được mở cửa! Gấu đang gọi đây mà!”. Rồi cánh cửa mở ra, và Cú Vọ ngó ra ngoài.

“Chào Gấu Pooh,” nó nói. “Tình hình thế nào?”

“Rất tệ và đáng buồn,” Gấu Pooh nói, “bởi vì bác Eeyore, một người bạn của tớ, đã bị mất cái đuôi. Và bác ấy đang rầu rĩ về chuyện đó. Vậy cậu có thể vui lòng cho tớ biết làm cách nào để tìm được cái đuôi cho bác ấy được không?”

“Chà, trình tự thông thường trong những trường hợp như vậy là như sau.”

“Chèn tự thung thừng nghĩa là thế nào?” Gấu Pooh nói. “Bởi vì tớ là một chú Gấu Rất Kém Thông Minh và những từ dài khiến tớ thấy phiền toái quá.”

“Nó nghĩa là cái Việc phải làm.”

“Nếu nó chỉ có nghĩa như thế thì tớ chẳng phản đối gì,” Gấu Pooh nhún nhường nói.

“Cái việc phải làm là như sau. Trước hết, hãy treo một Giải thưởng. Sau đó...”

“Hượm một chút nào,” Gấu Pooh vừa nói vừa giơ tay lên. “Về việc này chúng ta phải làm gì - cậu vừa nói gì ấy nhỉ? Lúc cậu sắp sửa nói với tớ thì cậu lại hắt hơi.”

“Tớ có hắt hơi đâu.”

“Có, cậu đã hắt hơi, Cú Vọ ạ.”

“Xin lỗi cậu, Gấu Pooh à, tớ không hắt hơi mà. Con người ta không thể hắt hơi mà lại không biết là mình đã hắt hơi đâu.”

“Ồ, nếu như hắt hơi mà không bật ra một cái gì đó thì cậu không thể biết được đâu.”

“Điều tớ vừa nói là: Trước hết hãy treo một Giải thưởng.”

“Cậu lại đang hắt hơi như trước rồi,” Gấu Pooh buồn rầu nói.

“Một Giải thưởng!” Cú Vọ nói thật to. “Chúng ta viết một bảng cáo thị nói rằng chúng ta sẽ tặng một cái gì đó lớn cho bất kỳ ai tìm thấy cái đuôi của bác Eeyore.”

“Tớ hiểu rồi, tớ hiểu rồi.” Gấu Pooh vừa gật gù vừa nói. “Khi nói đến những cái gì lớn,” nó nói tiếp, về mơ màng, “tớ thường chén một cái gì nho nhỏ lúc này - vào khoảng giờ này buổi sáng,” và nó nhìn ngó một cách thèm thuồng vào cái tủ đựng đồ ăn trong góc phòng khách của Cú Vọ; “chỉ một ngum sữa đặc hoặc một món gì khác, rồi được liếm một chút mật ong...”

“Vậy thì,” Cú Vọ nói, “chúng ta hãy viết cáo thị này và đem dán khắp nơi trong Khu Rừng.”

“Chỉ muốn một chút mật ong,” Gấu lăm bằm tự nhủ, “mà có lẽ trong tình hình này cũng chẳng được.” Rồi nó thờ dài sườn sượt và cố hết sức lắng nghe xem Cú Vọ đang nói những gì.

Nhưng mà Cú Vọ cứ thao thao bất tuyệt, sử dụng những từ ngữ mỗi lúc một dài hơn cho tới khi cuối cùng nó lại trở về điểm khởi đầu, và nó giải thích rằng người viết cáo thị này là cậu Christopher Robin.

“Chính cậu ấy đã viết giúp các bảng yết thị trên cửa trước nhà tớ đấy. Cậu đã nhìn thấy chúng rồi chứ, Gấu Pooh?”

Từ nãy đến giờ Gấu Pooh cứ lần lượt nói “có” và “không,” mắt nó cứ nhắm lại, để đáp lại tất cả những gì Cú Vọ nói ra, và sau khi đã nói “Có, có,” lần cuối cùng, bây giờ nó lại nói, “Không, không thấy gì hết,” mà thật sự chẳng biết Cú Vọ đang nói về cái gì.

“Cậu không nhìn thấy chúng à?” Cú Vọ nói, hơi ngạc nhiên đôi chút. “Bây giờ cậu hãy ra mà nhìn chúng đi.”

Thế là hai đứa bước ra ngoài. Và Gấu Pooh nhìn cái vòng sắt gõ cửa và cái bảng yết thị phía dưới, rồi nó lại nhìn sợi dây chuông và tấm bảng yết thị bên dưới, mà càng nhìn sợi dây chuông nó càng có cảm giác là đã nhìn thấy một cái gì giống như thế ở một nơi nào khác, vào một thời gian nào đó trước đây.

“Sợi dây chuông đẹp đấy chứ, phải không nào?” Cú Vọ nói.

Gấu Pooh gật đầu.

“Nó gợi cho tớ nhớ đến một cái gì đó,” nó nói, “mà tớ không nghĩ ra nổi là cái gì. Cậu kiếm được cái dây ấy ở đâu thế?”

“Tớ chỉ tình cờ nhìn thấy nó trong Khu Rừng. Nó lủng lẳng trên một bụi cây, và thoát đầu tớ nghĩ có ai đó sống ở đó, vì vậy tớ đã kéo nó, và chẳng thấy động tĩnh gì cả, và rồi tớ kéo thật mạnh và nó tuột ra và nằm trên bàn tay tớ, và dường như chẳng ai cần đến nó nên tớ đem về nhà, và...”

“Cú Vọ ơ,” Gấu Pooh nghiêm giọng nói, “cậu đã làm rồi. Có kẻ cần nó thật đấy.”

“Ai vậy?”

“Eeyore. Bác Lừa Eeyore, bạn thân của tớ. Bác ấy... bác ấy thích nó.”

“Thích nó à?”

“Quyến luyến nó ấy chứ,” Gấu Pooh Xinh Xắn nói, vẻ buồn rầu.

Thế là, vừa nói xong mấy lời ấy nó tháo sợi dây đó ra và đem về cho bác Lừa Eeyore; và khi Christopher Robin lại ghim chặt nó vào đúng chỗ của nó thì Bác Lừa Eeyore nhảy cẫng lên trong khu rừng, vừa nhảy vừa sung sướng vẫy cái đuôi của mình đến nỗi Gấu Pooh Xinh Xắn thấy quá tức cười phải vội về nhà ăn uống qua loa một chút gì đó để có sức mà chịu đựng cho nỗi. Và sau đó nửa tiếng đồng hồ, nó vừa chúi miệng vừa tự hát cho mình nghe bằng một vẻ kiêu hãnh:

Ai đã tìm thấy Cái Đuôi ấy nào?

“Ta đây,” Gấu Pooh lên tiếng,

“Vào lúc hai giờ kém mười lăm

(Chỉ có điều lúc ấy thật ra

là mười một giờ kém mười lăm),

Ta đã tìm thấy Cái Đuôi ấy!”

Chương 5

Trong đó Lợn Con gặp một gã Vòi Vòi Voi

Một hôm, trong lúc Christopher Robin cùng Gấu Pooh Xinh Xắn và Lợn Con đang trò chuyện với nhau, Christopher Robin nuốt xong

miếng ăn trong miệng và lơ đãng nói: “Hôm nay tớ nhìn thấy một gã Vòi Vòi Voi, Lợn Con à.”

“Lúc ấy nó đang làm gì thế?” Lợn Con hỏi.

“Nó chỉ đang lê bước dọc đường,” Christopher Robin nói. “Tớ nghĩ là nó không nhìn thấy tớ.”

“Tớ đã từng nhìn thấy một gã,” Lợn Con nói. “Chỉ ít thì tớ cũng nghĩ là như thế,” nó nói. “Chỉ có điều có lẽ không phải là một gã Vòi Vòi Voi.”

“Tớ cũng đã nhìn thấy rồi,” Gấu Pooh vừa nói vừa bần thần không biết hình thù một gã Vòi Vòi Voi nó như thế nào.

“Các cậu không nhìn thấy chúng thường xuyên đâu,” Christopher Robin lơ đãng nói.

“Không phải vào thời gian này,” Lợn Con nói.

“Không phải vào thời gian này trong năm,” Gấu Pooh nói.

Rồi cả ba đưa trò chuyện về một vấn đề gì đó khác cho tới khi đến giờ Gấu Pooh và Lợn Con phải cùng nhau về nhà. Thoạt đầu, trong lúc rậm rạp tiến bước trên con đường mòn ven Khu Rừng Trăm Mẫu, hai đứa chẳng nói với nhau gì mấy, nhưng khi đến dòng suối và phải dìu nhau qua những tảng đá cách bước và lại có thể cùng đi bên nhau qua bãi cây thạch nam thì chúng bắt đầu trò chuyện thân mật về chuyện này chuyện nọ, và Lợn Con nói “Nếu mà cậu hiểu cái điều tớ định nói, Gấu Pooh à,” và Gấu Pooh đáp, “Bản thân tớ cũng nghĩ đúng như vậy, Lợn Con à,” rồi Lợn Con nói “Nhưng mặt khác, Gấu Pooh ạ, chúng ta cần phải nhớ,” và Gấu Pooh nói “Rất đúng, Lợn Con ạ, dù rằng lúc này tớ đã quên mất điều đó rồi.” Và sau đó, ngay lúc hai đứa tới chỗ Sáu Cây Thông, Gấu Pooh ngó quanh để chắc không có kẻ nào khác đang nghe, rồi nói bằng một giọng rất nghiêm trang.

“Lợn Con này, tớ đã quyết định một điều rồi.”

“Cậu đã quyết định cái gì hả, Gấu Pooh?”

“Tớ đã quyết định bắt một gã Vòi Vòi Voi.”

Gấu Pooh gật gù mấy cái trong lúc nói câu này, và chờ Lợn Con nói “Bằng cách nào?” hoặc “Gấu Pooh ơi, cậu không thể bắt được đâu!” hoặc một điều gợi ý gì đó đại loại thế, nhưng Lợn Con chẳng nói gì cả. Sự thể là Lợn Con đang mong nó là đưa nghĩ đến việc đó trước.

“Tớ sẽ làm việc đó,” Gấu Pooh nói, sau khi chờ đợi thêm một chút nữa, “bằng cách dùng một cái bẫy. Mà đó phải là một Cái Bẫy Khôn Ngoan, vì thế cậu sẽ phải giúp tớ, Lợn Con à.”

“Gấu Pooh này,” Lợn Con nói, lúc này lại cảm thấy rất vui vẻ. “Tớ sẽ giúp cậu.” Và rồi nó tiếp “Chúng ta sẽ thực hiện việc đó bằng cách nào nhỉ?” và Gấu Pooh đáp lại “Thì đúng như cậu vừa nói, bằng cách nào nhỉ?” và sau đó hai đứa cùng ngồi xuống để nghĩ cách.

Ý tưởng đầu tiên của Gấu Pooh là chúng cần phải đào một Cái Hố Rất Sâu, và rồi gã Vòi Vòi Voi sẽ tới và sẽ sa xuống cái Hố đó, và...

“Tại sao?” Lợn Con nói.

“Tại sao cái gì?” Gấu Pooh nói.

“Tại sao nó sẽ sa xuống đó?”

Gấu Pooh lấy một bàn tay xoa cái mũi của mình và nói rằng gã Vòi Vòi Voi ấy có thể sẽ lững thững bước tới, vừa bước vừa ngân nga một bài ca nho nhỏ và ngược nhìn bầu trời mà phân vân không biết liệu có sắp mưa hay không, và vì vậy khi nhìn ra cái Hố Rất Sâu ấy thì gã đã rơi xuống lưng chừng, lúc ấy thì đã quá muộn.

Lợn Con bảo rằng đó là một Cái Bẫy rất tuyệt, nhưng giả dụ lúc ấy trời đã đang mưa thì sao?

Gấu Pooh lại xoa cái mũi của mình một lần nữa và bảo rằng nó chưa nghĩ đến điều đó. Và rồi nó tươi tỉnh mặt mày và bảo rằng, nếu trời đã đang mưa thì gã Vòi Vòi Voi ấy sẽ ngược nhìn lên bầu trời và phân vân không biết liệu trời sẽ có quang đăng không, và vì vậy khi nhìn ra cái Hố Rất Sâu ấy thì gã đã rơi xuống lưng chừng rồi... Lúc ấy thì đã quá muộn rồi.

Vì đã được giải thích về cái điểm lý thú đó, Lợn Con bảo nó cho rằng đó quả là một Cái Bẫy Khôn Ngoan.

Gấu Pooh rất đổi hãnh diện khi nghe vậy, và nó cảm thấy như thể gã Vòi Vòi Voi nọ hầu như đã bị tóm rồi, duy chỉ còn mỗi một việc nữa cần phải tính đến, và việc này là: Hai đứa cần phải đào Cái Hố Rất Sâu ấy ở đâu?

Lợn Con bảo rằng chỗ tốt nhất sẽ là một nơi nào đó đang có mặt một gã Vòi Vòi Voi, ngay trước lúc gã rơi xuống hố, chỉ cách gã khoảng một bộ.

“Nhưng thế thì gã sẽ nhìn thấy bọn mình đào hố,” Gấu Pooh nói.

“Nếu đang nhìn bầu trời thì gã chẳng thấy đâu.”

“Gã sẽ Nghi Ngờ,” Gấu Pooh nói, “nếu như gã tình cờ nhìn xuống.” Nó nghĩ một lúc lâu rồi buồn rầu nói tiếp. “Việc này chẳng dễ như tó đã tưởng. Tó cho rằng có lẽ vì thế mà hầu như bọn Vòi Vòi Voi chẳng bao giờ bị tóm cả.”

“Hẳn là thế rồi.”

Hai đứa thờ dài rồi đứng dậy; và sau khi đã phúi mấy cái gai kim tước khỏi người mình, chúng lại ngồi xuống, và suốt thời gian này Gấu Pooh luôn tự nhủ, “Giá mà mình *nghĩ ra* được một điều gì đó!” Bởi nó cảm thấy chắc chắn rằng Một Bộ Óc Rất Thông Minh có thể tóm được một gã Vòi Vòi Voi, chỉ cần biết cách thích hợp để bắt tay vào việc mà thôi.

“Giả dụ,” nó nói với Lợn Con, “*cậu* muốn bắt *tó*, thì cậu sẽ thực hiện việc đó bằng cách nào?”

“Chà,” Lợn Con nói, “tó sẽ thực hiện việc đó như thế này. Tó sẽ làm một Cái Bẫy, và tó sẽ đặt một Vại Mật Ong vào trong Cái Bẫy đó và cậu sẽ ngửi thấy mùi, rồi cậu sẽ vào bẫy để tìm mật, và...”

“Và tó sẽ vào bẫy để tìm mật,” Gấu Pooh nói, giọng sôi nổi, “chỉ có điều phải rất cẩn thận để khỏi bị thương, và tó sẽ đến chỗ cái Vại Mật Ong ấy, rồi trước tiên tó sẽ liếm quanh miệng vại, giả bộ chẳng còn chút mật nào, cậu biết đấy, và rồi tó sẽ bỏ đi và suy nghĩ một chút về cái vại ấy, và rồi tó sẽ quay trở lại và bắt đầu liếm vào giữa cái vại, và rồi...”

“Đúng rồi, đừng quá bận tâm về chuyện ấy nữa. Cậu sẽ ở đó, và tớ sẽ tóm được cậu ở đó. Bây giờ, điều đầu tiên phải nghĩ đến là, bọn Voi Voi Voi chúng nó thích cái gì? Tớ nghĩ là quả đậu, cậu không nghĩ thế à? Bọn mình sẽ kiếm được vô khối. Mà này, tỉnh dậy đi chứ, Gấu Pooh!”

Gấu Pooh trước đó đã chìm đắm vào một giấc mơ vui sướng, lúc này giật mình tỉnh giấc và bảo rằng Mật Ong dùng làm đồ bầy còn tốt hơn Quả Đậu nhiều. Lợn Con không nghĩ như vậy, và hai đứa vừa sắp sửa tranh luận về điểm này thì Lợn Con nhớ ra rằng nếu để những quả đậu trong cái Bầy thì nó sẽ phải đi tìm quả đậu, còn nếu dùng mật ong thì Gấu Pooh sẽ phải nhin một phần mật ong của riêng cu cậu, vì vậy nó bảo, “Được rồi, thế thì dùng mật ong,” đúng vào lúc Gấu Pooh cũng sực nhớ ra và sắp sửa nói, “Được rồi, quả đậu.”

“Mật ong,” Lợn Con trầm ngâm tự nhủ, cứ như thể việc đó đã ngã ngũ. “Tớ sẽ đào hố, còn cậu thì đi kiếm mật ong.”

“Được thôi,” Gấu Pooh nói, rồi nó cồng cộc chạy đi.

Vừa về đến nhà là nó đến ngay cái chạn, rồi nó đứng lên một cái ghế và lấy xuống một vại mật ong rất to từ ngăn trên cùng. Đã có chữ MẬT ONG ghi trên đó, nhưng để thật chắc chắn, nó bóc cái nắp giấy ra và ngó vào bên trong và thấy *nom* giống hệt mật ong. “Nhưng người ta chẳng bao giờ có thể dám chắc điều gì,” Gấu Pooh nói. “Mình nhớ là có lần bác mình đã bảo từng nhìn thấy phó-mát có màu đúng như thế này mà.” Thế là nó thò lưỡi vào và liếm một miếng lớn. “Đúng,” nó nói, “mật ong thật rồi. Chắc chắn rồi. Mà phải nói là có mật ong đến tận đáy vại ấy chứ. Dĩ nhiên, trừ phi,” nó nói, “có kẻ nào để phó-mát dưới đáy vại chỉ để đùa chơi. Có lẽ mình phải liếm sâu hơn chút nữa... ngộ nhớ... ngộ nhớ bọn Voi Voi Voi cũng *chẳng* thích phó-mát... hệt như mình... Chà!” Rồi nó thở dài sườn sượt. “Mình đã tìm đúng. Đúng là mật ong, từ miệng suốt tới đáy.”

Khi đã chắc chắn về điều này rồi, nó mang cái vại tới chỗ Lợn Con, và Lợn Con thì ngược nhìn lên từ đáy cái Hố Rất Sâu của mình, và nói, “Kiếm được rồi chứ?” và Gấu Pooh nói, “Rồi, nhưng không được một vại thật đầy.” rồi nó quẳng cái vại xuống cho Lợn Con, và Lợn

Con nói, “Đúng thế, không đầy thật! Cậu chỉ còn chừng đó thôi ư?” và Gấu Pooh nói, “Phải.” bởi vì chỉ còn ngần ấy. Thế là Lợn Con đặt cái hũ xuống đáy hố rồi trèo ra ngoài và hai đứa cùng nhau trở về nhà.

“Ồ, chúc ngủ ngon nhé, Gấu Pooh,” Lợn Con nói lúc hai đứa về đến nhà Gấu Pooh. “Rồi mình sẽ gặp nhau hồi sáu giờ sáng mai, gần chỗ Máy Cây Thông và xem bao nhiêu gã Vòi Vòi Voi đã sa vào cái Bẫy của bọn mình.”

“Sáu giờ, Lợn Con nhé. Mà cậu có sợi thừng nào không đấy?”

“Không. Vì sao cậu lại cần dây thừng nhỉ?”

“Để mà dắt chúng về nhà chứ.”

“Ồ! ... Tớ nghĩ nếu cậu huýt sáo là bọn Vòi Vòi Voi nó theo liền.”

“Vài gã thì theo nhưng vài gã lại không theo. Cậu chẳng bao giờ biết đường nào mà lần với bọn Vòi Vòi Voi đâu. Thôi, tạm biệt nhé!”

“Tạm biệt!”

Và Lợn Con lóc cóc chạy về ngôi nhà TRESPASSERS W. của mình, trong khi đó Gấu Pooh chuẩn bị lên giường đi ngủ.

Vài giờ sau, đúng vào lúc màn đêm bắt đầu len buông thì Gấu Pooh bỗng tỉnh giấc vì một cảm giác nôn nao. Trước kia nó đã từng có cái cảm giác ấy nên nó biết vì sao. Nó *đang đói*. Vậy nên nó bước tới cái chạn rồi đứng lên một cái ghế và với lên ngăn trên cùng, và thấy - trống không.

“Thật kỳ lạ,” nó nghĩ. “Mình biết rằng đã có một vại mật ong ở đó. Một vại đầy đến tận miệng và trên đó có đề Mọt ong để mình biết được đó là mật ong. Thật rất kỳ lạ.” Và sau đó nó bắt đầu thơ thẩn đi đi lại lại, vừa đi vừa băn khoăn không biết cái vại đó ở đâu và tự lẩm bầm như thế này:

Thật rất, rất là kỳ lạ

Bởi mình biết là mình có chút mật ong,

Trên vại có dán một cái nhãn,

Ghi là MỤT ONG.

Đó lại là một vại đầy ắp mật ngon

Mà mình chẳng biết nó đã đi đâu

Không, mình chẳng biết là nó đã đi đâu -

Chà, thật là kỳ lạ.

Và tự lẩm bẩm xong ba lần cho mình nghe bằng một giọng như hát thì nó bỗng nhớ ra. Nó đã đặt cái vại ấy vào Cái Bẫy Khôn Ngoan để bắt gã Vòi Vòi Voi nọ.

“Bực thật!,” Gấu Pooh nói. “Chẳng qua chỉ vì cố tỏ ra tử tế với bọn Vòi Vòi Voi mà thôi.” Rồi nó lại lên giường đi ngủ.

Song nó không thể ngủ được. Càng cố ngủ nó lại càng không ngủ được. Nó thử Đếm Cừu, việc này đôi khi là một phương pháp tốt để có thể ngủ được, và rồi, bởi cách đó chẳng ăn thua gì, nó lại thử đếm Vòi Vòi Voi. Mà cách này lại còn tệ hại hơn. Bởi vì mỗi gã Vòi Vòi Voi mà nó đếm cứ tiến thẳng đến một hũ mật ong của Gấu Pooh và *chén hết sạch*. Suốt vài phút Gấu Pooh cứ nằm khốn khổ ở đó, nhưng đến khi gã Vòi Vòi Voi thứ năm trăm tám mươi bảy đang vừa liếm mép vừa tự nhủ, “Mật ong này rất ngon, ta chẳng biết đã nếm thứ mật nào ngon hơn bao giờ chưa,” thì nó không thể chịu nổi nữa. Nó nhảy ra khỏi giường, nó chạy ra khỏi nhà, rồi nó chạy thẳng đến chỗ Sáu Cây Thông.

Mặt trời còn đang ngủ, nhưng phía trên Khu Rừng Trăm Mẫu có chút ánh sáng dường như muốn tỏ rõ rằng Ông sắp sửa tỉnh giấc và chẳng bao lâu sẽ cời phăng hết cả y phục ra. Trong khoảng tranh tối tranh sáng ấy, những cây thông nom có vẻ giá lạnh và cô đơn, còn cái Hồ Rất Sâu dường như sâu hơn và cái vại mật ong của Gấu Pooh dưới đáy hồ là một vật gì đó bí ẩn, một hình bóng mờ ảo mà thôi. Nhưng khi nó đến gần cái hồ hơn thì cái mũi mách bảo nó rằng

đó đúng là mật ong, còn cái lưỡi thì thè ra và bắt đầu chuốt bóng miệng nó, sẵn sàng xơi mật.

“Tức thật!” Gấu Pooh nói, lúc nó thò mũi vào trong cái vại. “Một gã Vòi Vòi Voi đã chén mật rồi!” Và sau đó nó suy nghĩ đôi chút rồi nói, “Ồ, không phải, chính mình đã chén. Mình quên khuấy đi mất.”

Quả thật, nó đã ăn phần lớn số mật. Nhưng vẫn còn lại một chút ở ngay đáy vại, và nó thực ngay đầu vào và bắt đầu liếm...

Chỉ một lát sau Lợn Con đã thức giấc. Nó tỉnh dậy và đã tự nhủ, “Ồ!” Rồi nó nói bằng một giọng gan dạ. “Đúng rồi,” và sau đó còn gan dạ hơn, “Hoàn toàn đúng rồi.” Nhưng nó lại không cảm thấy can đảm, bởi cái từ thật sự đang lớn vồn trong óc nó là “lũ Vòi Vòi Voi.”

Một gã Vòi Vòi Voi hình dáng ra sao nhỉ?

Gã có dữ tợn không nhỉ?

Gã có đến khi bạn huyết sáo không nhỉ? Và gã đã đến bằng cách nào nhỉ?

Gã có yêu mến loài Lợn chút nào không nhỉ?

Nếu gã yêu mến Lợn thì gã có phân biệt đối xử với loài lợn nào không nhỉ?

Giả dụ gã Hung Dữ với loài Lợn, liệu gã có nương nhẹ chút nào *nếu chú lợn đó có một người ông nội tên là TRESPASSERS WILLIAM* không nhỉ?

Nó không biết câu trả lời cho bất kỳ câu hỏi nào trong số những câu hỏi này... mà nó lại sắp sửa đi thăm cái gã Vòi Vòi Voi đầu tiên của mình sau khoảng một giờ nữa!

Dĩ nhiên Gấu Pooh sẽ cùng đi với nó và gã sẽ Thân Thiện hơn nhiều với hai đứa. Nhưng giả dụ lũ Vòi Vòi Voi lại Rất Hung Dữ với loài Lợn và loài Gấu? Liệu nó có nên giả vờ bị nhức đầu và không đến được chỗ Sáu Cây Thông vào buổi sáng hôm nay hay không? Nhưng rồi lại giả dụ hôm nay rất đẹp trời và không có gã Vòi Vòi Voi nào trong cái bầy, mà nó cứ nằm trên giường suốt buổi sáng ở đây và cứ hồn nhiên uống phí thời gian thì sao? Nó sẽ phải làm gì đây nhỉ?

Và rồi cu cậu nảy ra một ý Tưởng Sáng Suốt. Bây giờ nó sẽ rất lạng lẽ đến chỗ Sáu Cây Thông, rất thận trọng hé nhìn vào bên trong Cái Bẫy xem trong đó có một gã Vòi Vòi Voi không. Và nếu có, nó sẽ quay trở về đi ngủ, nếu không có, nó sẽ không trở về.

Thế là nó lên đường. Thoạt đầu nó nghĩ là sẽ không có một gã Vòi Vòi Voi trong cái Bẫy, và rồi nó lại nghĩ là sẽ có, và khi đến gần hơn thì nó chắc chắn là sẽ có, bởi nó có thể nghe tiếng gã đang la hét hết sức ầm ĩ.

“Ồi trời ơi, ối trời ơi!” Lợn Con tự nhủ. Và nó muốn bỏ chạy. Nhưng không hiểu sao, khi đã đến gần như vậy, nó lại cảm thấy ít nhất cũng phải nhìn xem hình thù một gã Vòi Vòi Voi nó ra sao. Thế là nó rón rén tới mép cái Bẫy và ngó vào trong...

Và trong suốt thời gian ấy Gấu Pooh Xinh Xắn cứ cố gắng mãi để gỡ cái vại đựng mật ong ra khỏi đầu mình. Nó càng lắc cái vại thì cái vại lại càng bám chặt hơn.

“Tức thật!” nó nói, bên trong cái vại, và “Ồi, cứu!” và chủ yếu là “Ái, đau quá!” Và nó cố tìm cách húc bừa cái vại vào mọi thứ, nhưng vì chẳng nhìn thấy mình đang húc cái vại vào cái gì nên nỗ lực ấy chẳng giúp gì được nó. Rồi nó cố trèo ra khỏi cái Bẫy, nhưng nó chẳng nhìn thấy gì ngoài cái vại, mà lại chỉ là một chút của cái vại thôi, nên nó không thể tìm được lối ra. Thế là cuối cùng nó vươn thẳng đầu lên, chỉ là cái vại thôi, và phát ra một tiếng hét ầm ầm của Nỗi Buồn và Thất Vọng... và đúng lúc đó Lợn Con đã ngó xuống.

“Cứu, Cứu!” Lợn Con la lên, “một gã Vòi Vòi Voi, một gã Vui Vòi Voi khằng khếp!” và nó vất chân lên cổ bỏ chạy thật nhanh, miệng vẫn la to “Cứu, cứu, một gã Vòi Vòi Voi khủng khiếp! Vui, Vui, một gã Vòi Vòi Vui Hủng Hếp! Hủng Hủng, một gã Vòi Vòi Rơi Hủng Hếp!” và mãi tới ngôi nhà của Christopher Robin, nó mới ngừng chạy thực mạng và thôi la hoảng.

“Có chuyện gì thế, hả Lợn Con?” Christopher Robin, lúc ấy vừa mới ngủ dậy, nói.

“Vòi,” Lợn Con đang thở gấp đến nỗi hầu như không nói nổi thành tiếng, “Một gã Vòi... một gã Vòi... một gã Vòi Vòi Voi.”

“Ơ đâu?”

“Đằng kia kìa!” Lợn Con vừa nói vừa hươ hươ bàn tay.

“Nom nó thế nào?”

“Giống... giống... Gã có cái đầu to nhất mà cậu từng thấy, Christopher Robin à. Một khối to kèch sù, giống như... chẳng giống cái gì cả. Một cái to đùng... chà, giống như một... tớ chẳng biết... giống một cái chẳng gì cả kèch sù. Giống như một cái vại.”

“Chà,” Christopher Robin vừa đi giày vừa nói, “tớ sẽ đến xem nó thế nào. Ta đi thôi.”

Có Christopher Robin bên cạnh, Lợn Con không còn sợ sệt nữa, thế là hai đứa lên đường.

“Tớ nghe thấy nó rồi, cậu không nghe thấy à?” Lợn Con lo lắng nói khi bọn chúng tới gần.

“Tớ nghe thấy *một cái gì đó*,” Christopher Robin nói.

Đó là tiếng Gấu Pooh húc đầu vào một cái rễ cây mà nó đã tìm được.

“Đó!” Lợn Con nói, “Chẳng *để sợ* sao?” và nó nắm chặt lấy bàn tay Christopher Robin.

Bỗng nhiên Christopher Robin bật cười to... và cậu cười to... và cậu cười to... và cậu cười to mãi. Và trong lúc cậu còn đang cười to thì... đầu gã Voi Voi lao vào cái rễ cây kia đánh *choang* một cái. Cái vại vỡ tan và cái đầu của Gấu Pooh lại phơi ra...

Khi đó Lợn Con hiểu rằng vừa rồi nó quả là một chú Lợn Con Ngốc Nghếch biết bao và nó xấu hổ về bản thân đến mức chạy tuột về nhà và lên giường ngủ với một trận nhức đầu. Còn Christopher Robin và Gấu Pooh thì cùng về nhà ăn điểm tâm.

“Ôi, Gấu ơi!” Christopher Robin nói. “Tớ thật yêu mến cậu biết chừng nào!”

“Tớ cũng vậy,” Gấu Pooh nói.

Chương 6

Trong đó bác Lừa Eeyore tổ chức sinh nhật và nhận được hai món quà

Eeyore, bác Lừa già lông xám, đứng bên bờ suối và ngắm mình trong dòng nước.

“Thiếu não quá,” bác nói. “Thật đúng là thế. Thiếu não quá.”

Bác quay mình và chậm rãi bước xuôi dòng suối khoảng hai chục mã, lội bì bõm qua suối, rồi chậm rãi bước lên bờ bên kia. Rồi bác lại ngắm mình trong dòng nước một lần nữa.

“Đúng như mình nghĩ,” bác nói. “Bờ bên này nom cũng chẳng khá hơn gì. Nhưng chẳng ai quan tâm. Chẳng ai để ý. Thật đáng thương, thật đúng là thế.”

Có tiếng gầy rảnh rắc trong bụi dương xỉ điều hâu phía sau bác, rồi Gấu Pooh xuất hiện.

“Chúc một buổi sáng tốt lành, bác Lừa Eeyore à,” Gấu Pooh nói.

“Chúc Gấu Pooh một buổi sáng tốt lành,” bác Lừa Eeyore buồn rầu nói. “Nếu buổi sáng nay tốt lành thật,” bác nói, “Điều đó thì ta không tin,” bác nói.

“Sao, có chuyện gì vậy ạ?”

“Chẳng có gì cả, Gấu Pooh à, chẳng có gì cả. Tất cả chúng ta đều không thể, và vài kẻ chúng ta thì không làm. Tất cả nguyên do chỉ là thế.”

“Tất cả không thể *cái gì* ạ?” Gấu Pooh vừa xoa mũi vừa nói.

“Vui chơi. Ca hát và nhảy múa. Chúng ta cứ quanh quẩn ở đây với cái bụi dâu tằm ấy.”

“Ồ!” Gấu Pooh nói. Nó suy nghĩ một lát, rồi hỏi, “Cái bụi dâu tằm nào ạ?”

“Bon-hommy ơ!”⁽¹⁾, bác Lừa Eeyore buồn bã nói tiếp, “từ tiếng Pháp đấy, nghĩa là bonhommy,” bác giải thích. “Ta có phàn nàn đâu, nhưng mà Nó lù lù kia kìa!”

Gấu Pooh ngồi xuống một tảng đá lớn và cố nghĩ xem bác ta đã nói gì. Đối với nó, lời bác ta nghe như một câu đố ấy, mà nó lại chẳng bao giờ giải được câu đố cả, vì nó là một chú Gấu Rất Kém Thông Minh. Thế là nó xoay sang hát bài *Chiếc bánh nướng nơi vũ hội*:

Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội

Ruồi không thể làm chim, mà chim lại có thể bay

Hãy hỏi tớ một câu đố khó và tớ trả lời:

‘Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội’

Đó là đoạn đầu của bài hát. Khi nó hát xong đoạn ấy, thấy bác Lừa không bảo rằng bác ấy không thích, thế là Gấu Pooh lại rất hồ hởi hát đoạn thứ hai cho bác ấy nghe:

Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội

Cá không huyết sáo được mà tớ cũng không

Hãy hỏi tớ một câu đố khó và tớ trả lời:

‘Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội’

Bác Lừa Eeyore vẫn chẳng nói gì cả, thế là Gấu Pooh ngân nga đoạn thứ ba cho bản thân mình nghe:

Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội

Vì sao một con gà, tớ không hiểu vì sao

Hãy hỏi tớ một câu đố khó và tớ trả lời:

‘Chiếc bánh nướng nơi vũ hội, vũ hội’

“Được đấy,” bác Lừa Eeyore nói. “Ca lên đi. Tích tịch tình tang. Chúng mình lại đi hái những QUẢ HẠCH và TÁO GAI. Hãy vui lên nào.”

“Cháu đang vui đây,” Gấu Pooh nói.

“Vài kẻ có thể vui,” bác Lừa Eeyore nói.

“Có chuyện gì không ổn ạ?”

“Sao, có chuyện gì ư?”

“Bác có vẻ buồn bã lắm, bác Lừa Eeyore ạ.”

“Buồn bã ư? Việc gì mà ta lại phải buồn cơ chứ? Hôm nay là sinh nhật của ta. Ngày hạnh phúc nhất trong năm đấy.”

“Sinh nhật của bác à?” Gấu Pooh nói, vẻ rất ngạc nhiên.

“Tất nhiên là thế. Cậu không nhìn được sao? Hãy nhìn tất cả những món quà ta đã có.” Bác đu đưa một bàn chân. “Hãy nhìn cái bánh sinh nhật kia. Những cây nến và những hạt đường màu hồng.”

Gấu Pooh nhìn - thoát đầu ngó sang phía tay phải và rồi chuyển sang phía tay trái.

“Các món quà?” Gấu Pooh nói. “Bánh sinh nhật?” Gấu Pooh nói. “Ở đâu cơ?”

“Cậu không thể nhìn thấy à?”

“Không,” Gấu Pooh nói.

“Ta cũng không thể nhìn thấy,” bác Lừa Eeyore nói. “Ta nói đùa thôi mà,” bác phân trần. “Ha, ha!”

Gấu Pooh gãi gãi đầu, hơi lúng túng khó xử vì toàn bộ chuyện này.

“Nhưng có thật hôm nay là sinh nhật bác không?” nó hỏi.

“Đúng thế.”

“Ồ! Thôi được, chúc bác mạnh khỏe sống lâu, bác Lừa Eeyore nhé.”

“Và ta cũng chúc Gấu Pooh mạnh khỏe sống lâu đấy.”

“Nhưng hôm nay không phải là sinh nhật *của cháu*.”

“Không, đó là sinh nhật *của ta* mà.”

“Vậy mà bác lại nói ‘Chúc mạnh khỏe sống lâu’ ”

“Chà, sao lại không? Chẳng bao giờ cậu muốn khổ vào ngày sinh nhật của ta, phải không nào?”

“Ồ, cháu hiểu rồi,” Gấu Pooh nói.

“Thật quá là tệ hại,” bác Lừa Eeyore nói, giọng như gần kiệt sức, “bản thân ta lại đang khổ, phần vì không có quà tặng, không có bánh và không có những cây nến, và chẳng có sự quan tâm thích đáng nào đối với ta cả, nhưng nếu những người khác rồi đây cũng sẽ khổ...”

Câu nói này quá sức chịu đựng của Gấu Pooh. “Bác cứ ở đấy nhé!” nó vừa gọi với tới bác Lừa Eeyore vừa vội vã quay gót chạy thật nhanh về nhà. Bởi vì nó cảm thấy rằng nó cần phải kiếm một món quà *tạm tạm* cho bác Lừa Eeyore tội nghiệp, và rồi thì nó bao giờ cũng nghĩ ra một món thích hợp.

Bên ngoài cửa nhà mình, nó thấy Lợn Con đang nhảy như chơi chơi cố với tới cái vòng sắt gõ cửa.

“Chào Lợn Con,” nó nói.

“Chào Gấu Pooh,” Lợn Con nói.

“*Cậu* đang cố làm cái gì thế?”

“Tớ đang cố với tới cái vòng sắt gõ cửa,” Lợn Con nói. “Tớ vừa mới tạt lại chơi...”

“Để tớ gõ cửa cho cậu,” Gấu Pooh ân cần nói. Thế là nó rướn người lên và gõ cửa. “Tớ vừa gặp bác Eeyore,” nó khơi chuyện, “mà bác Lừa Eeyore tội nghiệp hiện đang trong một Hoàn Cảnh Rất Buồn, bởi vì hôm nay là sinh nhật bác ấy mà chẳng ai quan tâm cả, và bác ấy rất Rầu Rĩ - cậu biết bác Lừa Eeyore là người thế nào rồi - mà bác ấy ở đằng kia kìa, và... không biết ai sống ở đây mà mãi chẳng ra mở cái cửa này.” Và nó lại gõ cửa tiếp.

“Nhưng mà Gấu Pooh à,” Lợn Con nói, “đây chính là nhà cậu mà!”

“O!” Gấu Pooh nói. “Đúng là nhà tốt thật. Nào, chúng ta vào trong nhà đi.”

Thế là hai đứa bước vào trong. Việc đầu tiên Gấu Pooh làm là đến cái chạn đựng thức ăn xem có còn một vại nhỏ mật ong nào không; và thấy còn, thế là cu cậu bê ngay xuống.

“Tớ sẽ đưa cho bác Lừa Eeyore cái này,” nó phân trần, “để làm quà. Cậu sẽ tặng bác ấy cái gì nhỉ?”

“Tớ không cùng tặng cái đó được ư?” Lợn Con nói. “Quà chung của chúng mình nhé?”

“Không được,” Gấu Pooh nói. “Như thế sẽ *không phải là* một kế hoạch hay đâu.”

“Thôi được, vậy thì tớ sẽ tặng bác ấy một quả bóng bay. Tớ còn một quả ở nhà. Bây giờ tớ sẽ đi lấy nhé?”

“Lợn Con ơi, ý tưởng ấy *rất* hay đấy. Đúng là thứ mà bác Lừa Eeyore cần có để mà phấn khởi. Chẳng ai được một quả bóng bay mà lại có thể không phấn khởi đâu.”

Thế là Lợn Con lóc cóc chạy đi; còn Gấu Pooh thì đi theo hướng ngược lại, cùng với cái vại mật ong của mình.

Hôm ấy là một ngày ấm áp, và nó phải đi một quãng đường dài. Nó đi chưa được nửa đường thì một cảm giác là lạ râm ran khắp mình mẩy nó. Cảm giác ấy bắt đầu ở chòm mũi nó rồi nhỏ giọt qua cơ thể nó và thoát ra nơi hai gót chân. Cứ hết như thế ai đó trong mình nó đang nói, “Thế nào, Gấu Pooh, đến giờ ăn một chút gì rồi đấy.”

“Trời ơi,” Gấu Pooh nói, “mình không biết là đã muộn đến thế cơ đấy.” Thế là nó ngồi xuống và mở cái nắp vại mật ong của mình ra. “Thật may là mình mang theo cái này,” nó nghĩ. “Rất nhiều chú gấu đi chơi vào một ngày ấm áp như thế này, chẳng bao giờ nghĩ đến việc đem theo một chút gì đó.” Và nó bắt đầu ăn.

“Nào, để mình nghĩ xem nào,” nó nghĩ trong khi liếm miếng cuối cùng vào phía bên trong cái vại, “Mình đang đi đâu thế nhỉ? À, phải rồi, đến chỗ bác Lừa Eeyore.” Nó chậm rãi đứng dậy.

Và rồi, nó bỗng sức nhớ. Nó đã chén hết món quà dành cho bác Lừa Eeyore!

“*Bực thật!*” Gấu Pooh nói. “Mình sẽ làm gì đây? Mình *phải* tặng bác ấy *một cái gì đó* chứ.”

Trong một lát nó không nghĩ ra được món quà gì. Sau đó nó nghĩ: “Cái vại này rất là đẹp, dù trong đó không có mật ong, mà nếu mình đem rửa sạch và nhờ ai đó viết dòng chữ “*Chúc mừng sinh nhật*” lên đó thì bác Lừa Eeyore có thể dùng đựng đồ, như thế có thể Hữu Ích đấy. Thế là ngay lúc đi ngang qua Khu Rừng Trăm Mẫu, nó tạt vào và ghé thăm Cú Vọ, cậu này sống ở đó.

“Chào Cú Vọ,” nó nói.

“Chào Gấu Pooh,” Cú Vọ nói.

“Chúc mọi điều tốt lành nhân ngày sinh nhật bác Lừa Eeyore,” Gấu Pooh nói.

“Ôi, hôm nay là sinh nhật bác ấy ư?”

“Cậu sẽ tặng bác ấy cái gì hả, Cú Vọ?”

“Cậu sẽ tặng bác ấy cái gì hả, Gấu Pooh?”

“Tớ sẽ tặng bác ấy một Cái Vại Hữu Ích để ĐỰNG ĐỒ và tớ muốn nhờ cậu...”

“Cái vại này ấy à?” Cú Vọ vừa nói vừa nhấc nó khỏi bàn tay Gấu Pooh.

“Phải, và tớ muốn nhờ cậu...”

“Ai đó đã dùng nó đựng mật ong,” Cú Vọ nói

“Người ta có thể đựng *bất kỳ cái gì* trong đó,” Gấu Pooh nói, giọng nghiêm trang. “Nó RẤT HỮU ÍCH như thế đấy. Mà tớ muốn nhờ cậu...”

“Cậu cần phải viết dòng chữ ‘Chúc mừng sinh nhật’ lên đó.”

“Đó chính là cái việc tớ muốn nhờ cậu đấy,” Gấu Pooh nói. “Bởi vì chữ tớ thì NHƯ GÀ BỚT. Đúng chính tả đấy nhưng mà nó cứ loảng

ngoảng, và các chữ cái lại không đúng chỗ. *Cậu* vui lòng viết hộ tớ cái dòng ‘Chúc mừng sinh nhật’ lên đó nhé?”

“Cái vại này đẹp thật,” Cú Vọ vừa nói vừa ngắm nghía thật kỹ. “Tớ cùng tặng nó không được à? Là quà chung của hai đứa mình nhỉ?”

“Không được,” Gấu Pooh nói. “Như thế sẽ *không phải* là một kế hoạch hay đâu. Bây giờ tớ đem rửa nó đã, và rồi cậu có thể viết lên đó.”

Chà, cu cậu rửa cái vại thật sạch và đem phơi, trong khi đó Cú Vọ liếm ngọn bút chì của mình và phân vân không biết từ sinh nhật đánh vần thế nào.

“Cậu có biết đọc không hả, Gấu Pooh?” nó hỏi, vẻ hơi băn khoăn. “Bên ngoài cửa nhà tớ có tấm biển báo về việc gõ cửa và rung chuông, do Christopher Robin viết. Cậu có đọc được không?”

“Christopher Robin đã kể cho tớ biết nội dung của cái biển đó, và *sau đó* tớ đọc được mà.”

“Chà, tớ sẽ kể cho cậu biết *dòng này* nói gì, và sau đó cậu sẽ có thể đọc được đấy.”

Thế là Cú Vọ viết... và những gì nó viết là thế này:

CHUUC MONG XINNHUT NHUT XINNHUT

Gấu Pooh đứng nhìn một cách thán phục.

“Tớ chỉ viết ‘Chúc mừng sinh nhật’ thôi,” Cú Vọ nói, vẻ vô tư.

“Dòng ấy dài và hay lắm,” Gấu Pooh nói, cảm thấy mấy chữ đó thật ấn tượng.

“Chà, *thực ra*, tất nhiên tớ định viết: ‘Gấu Pooh thân ái gửi Một Lời Chúc Sinh Nhật Vui Vẻ’. Dĩ nhiên là viết một câu dài như thế thì tốn nhiều bút chì lắm đấy.”

“Ồ, tớ hiểu mà,” Gấu Pooh nói.

Trong lúc toàn bộ sự việc này đang diễn ra thì Lợn Con đã trở về nhà mình để lấy quả bóng bay cho bác Lừa Eeyore. Cu cậu ôm quả bóng thật chặt để nó không thể bay đi mất, rồi chạy thật nhanh tới chỗ bác Lừa Eeyore trước khi Gấu Pooh kịp đến nơi. Bởi vì Lợn Con nghĩ rằng nó muốn là người đầu tiên tặng quà, cứ như thể nó đã nghĩ ra chuyện này chứ không phải do bất kỳ ai bảo cả. Và, vừa chạy dọc đường vừa nghĩ bác Lừa Eeyore sẽ hài lòng biết bao, nó cứ chạy bừa tang tít... và bỗng một chân nó thụt xuống một cái hang thỏ và nó ngã sấp mặt xuống đất.

Lợn Con nằm đó, băn khoăn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Thoạt tiên nó nghĩ rằng cả thế giới đã nổ tung; và rồi nó lại nghĩ chỉ có Khu Rừng - một phần của thế giới - đã nổ tung mà thôi. Và rồi nó lại nghĩ có lẽ chỉ có *nó* đã nổ tung và lúc này nó đang cô đơn trên mặt trăng hoặc một nơi nào đó, và nó sẽ chẳng bao giờ gặp lại Christopher Robin hoặc Gấu Pooh hay bác Lừa Eeyore nữa. Và rồi nó lại nghĩ, “Chà, thậm chí dù mình có ở trên mặt trăng đi nữa thì mình cũng chẳng cần cứ nằm úp sấp mãi.” Thế là nó thận trọng đứng dậy và nhìn quanh.

Nó vẫn còn đang ở trong Khu Rừng!

“Chà, thật kỳ lạ,” nó nghĩ. “Mình lấy làm lạ, chẳng biết cái tiếng bụp ấy là cái gì. Chỉ ngã sấp mặt xuống thì mình chẳng thể nào tạo ra cái âm thanh ấy được. Mà quả bóng bay của mình đâu rồi? Và cái mảnh giẻ rách ẩm ướt kia đang làm gì thế nhỉ?”

Đó chính là quả bóng bay!

“Ôi, trời ơi!” Lợn Con nói. “Ôi, trời ơi là trời! Chà, bây giờ thì quá muộn mất rồi. Mình không thể quay trở về, mà mình lại không có một quả bóng bay khác, mà có lẽ bác Lừa Eeyore chẳng *thích* gì những quả bóng bay *lắm* đâu.”

Thế là nó lóc cóc chạy tiếp, lúc này nó có vẻ khá buồn, và nó chạy tuột xuống bờ dòng suối nơi bác Lừa Eeyore đang có mặt và gọi to.

“Chúc bác Lừa Eeyore một buổi sáng tốt lành,” Lợn Con la lên.

“Chúc Lợn Con một buổi sáng tốt lành,” bác Lừa Eeyore nói. “Nếu buổi sáng nay là tốt lành,” bác nói. “Cái đó thì ta không dám chắc,” bác nói. “Mà điều đó cũng chẳng hệ trọng gì.”

“Chúc bác mạnh khỏe sống lâu,” Lợn Con nói, lúc này nó đã tiến đến gần hơn.

Bác Lừa Eeyore ngừng ngắm nghía mình trong dòng suối và quay nhìn Lợn Con chăm chăm.

“Cậu nói lại lần nữa đi,” bác nói.

“Chúc bác mạnh...”

“Đợi chút đã.”

Vừa giữ thăng bằng trên ba chân, bác vừa cẩn trọng giơ cái chân thứ tư lên tận mang tai. “Hôm qua ta đã làm động tác này,” bác phân trần khi bị ngã xuống lần thứ ba. “Để thôi mà, làm thế để ta nghe được rõ hơn ấy mà... Đó, làm được rồi. Nào, cậu vừa nói gì thế hả? Bác dùng móng chân đẩy tai mình về phía trước.

“Chúc bác mạnh khỏe sống lâu,” Lợn Con nói.

“Lời chúc dành cho ta ư?”

“Dĩ nhiên là thế, bác Lừa Eeyore ạ.”

“Nhân sinh nhật của ta ư?”

“Vâng.”

“Ta mà cũng có một sinh nhật thật ư?”

“Vâng, bác Lừa Eeyore ạ, và cháu đã mang đến cho bác một món quà.”

Bác Lừa Eeyore vừa hạ cái móng chân phải từ mang tai bên phải xuống vừa quay mình lại, và phải vất vả lắm mới giơ được cái móng chân bên trái lên.

“Ta phải nghe cái từ ấy bằng cái tai kia,” bác nói. “Nào, cậu nói đi.”

“Một món quà,” Lợn Con nói thật to.

“Cũng lại dành cho ta ư?”

“Vâng.”

“Cũng vẫn nhân sinh nhật của ta ư?”

“Dĩ nhiên rồi, bác Lừa Eeyore ạ.”

“Ta mà vẫn còn một sinh nhật thật ư?”

“Vâng, bác Lừa Eeyore ạ, và cháu đã đem đến cho bác một quả bóng bay đấy.”

“Bóng bay à,” bác Lừa Eeyore nói. “Cậu đã nói là bóng bay ư? Một trong những món đầy màu sắc mà người ta thổi lên to tướng ấy hả? Vui thật, tha hồ mà ca múa, chúng ta tha hồ, tha hồ khắp nơi, phải không?”

“Vâng, nhưng cháu e rằng - cháu rất lấy làm tiếc, bác Lừa Eeyore ạ - nhưng mà trong lúc chạy dọc đường để mang quả bóng bay đó cho bác, cháu đã bị ngã.”

“Trời ơi, trời ơi, rõ khốn khổ! Ta nghĩ vì cậu chạy quá nhanh đấy mà. Cậu không bị thương đấy chứ, Lợn Con à?”

“Không ạ, nhưng cháu... cháu... ôi, bác Lừa Eeyore, cháu đã làm vỡ quả bóng bay ấy mất rồi!”

Hai bác cháu yên lặng một lúc lâu.

“Quả bóng bay của ta ư?” cuối cùng bác Lừa Eeyore nói.

Lợn Con gật đầu

“Quả bóng bay quà sinh nhật của ta ư?”

“Vâng, bác Lừa Eeyore ạ,” Lợn Con vừa nói vừa khẽ thút thít. “Nó đây ạ. Chúc... chúc bác mạnh khỏe sống lâu.” Và cu cậu đưa mảnh giấy rách ẩm ướt cho bác Lừa Eeyore.

“Là cái này ư?” bác Lừa Eeyore nói, hơi có vẻ ngạc nhiên.

Lợn Con gật đầu.

“Quà tặng ta ư?”

Lợn Con lại gật đầu.

“Là quả bóng bay ấy hả?”

“Vâng!”

“Cảm ơn cậu, Lợn Con à,” bác Lừa Eeyore nói. “Cậu cho ta được hỏi nhé,” bác nói tiếp, “thế màu của quả bóng bay này là màu gì khi nó... khi nó còn là quả bóng bay ấy?”

“Màu đỏ ạ.”

“Ta chỉ bắn khoả... Đỏ,” bác tự nhủ. “Cái màu ta ưa thích... Quả bóng ấy to bằng ngần nào hả?”

“To bằng người cháu.”

“Ta chỉ bắn khoả... To khoảng bằng người Lợn Con,” bác buồn bã tự nhủ. “Cái cỡ mà ta thích. Chà, chà.”

Lợn Con cảm thấy rất khổ não và nó chẳng biết phải làm gì. Nó còn đang há mồm toan nói một điều gì đó và rồi lại quyết định rằng có nói điều đó cũng chẳng hay ho gì thì nghe thấy một tiếng la từ phía bên kia sông, và Gấu Pooh xuất hiện.

“Chúc bác mạnh khỏe sống lâu,” Gấu Pooh gọi to, quên mất rằng trước đó nó đã chúc rồi.

“Cảm ơn cậu, Gấu Pooh à. Ta đang khỏe mà,” bác Lừa Eeyore rầu rĩ nói.

“Cháu đem đến cho bác một món quà nhỏ đây,” Gấu Pooh sôi nổi nói.

“Ta đã có quà rồi,” bác Lừa Eeyore nói.

Lúc này Gấu Pooh đã bì bõm lội qua suối đến chỗ bác Lừa Eeyore, còn Lợn Con thì ngồi cách đó một quãng ngắn, đang sụt sịt một mình.

“Đó là một Cái Vại Hữu ích,” Gấu Pooh nói. “Nó đây ạ. Và nó còn có dòng chữ ‘Gấu Pooh thân ái Chúc Một Sinh Nhật Vui vẻ’ viết trên đó nữa. Cái dòng chữ ấy nghĩa là thế đấy. Còn cái vại thì dùng để đựng đồ. Bác thấy rồi đấy!”

Khi nhìn thấy cái vại, bác Lừa trở nên hết sức phấn khởi.

“Sao!” bác nói. “Ta tin là có thể bỏ quả Bóng Bay của ta vào Cái Vại đó!”

“Ồ, không được đâu, bác Lừa Eeyore ạ,” Gấu Pooh nói. “Bóng bay to quá không thể cho vào Vại được đâu. Với một quả bóng bay, điều người ta có thể làm là giữ chặt quả bóng bay...”

“Quả bóng bay của ta thì khác,” bác Lừa Eeyore kiêu hãnh nói. “Xem này, Lợn Con!” Và trong lúc Lợn Con rầu rĩ nhìn quanh, bác Lừa Eeyore dùng răng nhặt quả bóng bay lên và cẩn thận đặt nó vào trong cái vại; nhặt nó ra ngoài và đặt lên mặt đất rồi lại nhặt nó lên và cẩn thận đặt vào trong vại.

“Thế là được rồi!” Gấu Pooh nói. “Nó vào trong vại rồi!”

“Thế là được rồi!” Lợn Con nói. “Và nó ra ngoài nữa!”

“Được đấy chứ?” bác Lừa Eeyore nói. “Nó vào rồi lại ra thật cực kỳ.”

“Cháu rất mừng,” Gấu Pooh vui sướng nói, “à cháu đã nghĩ đến việc tặng bác một cái Vại Hữu Ích để đựng đồ.”

“Cháu rất mừng,” Lợn Con vui sướng nói, “là cháu đã nghĩ đến việc tặng bác Một Cái Gì Đó để đặt vào Cái Vại Hữu ích.”

Song bác Lừa Eeyore không để ý nghe. Bác đang lấy quả bóng bay ra, rồi lại đặt vào, cực kỳ vui sướng...

“Thế con đã không tặng bác ấy cái gì à?” Christopher Robin buồn rầu hỏi.

“Dĩ nhiên là con đã tặng rồi,” tôi nói. “Con đã tặng bác ấy - con không nhớ à - một món nho nhỏ...”

“Con đã tặng bác ấy một hộp thuốc vẽ để bác ấy tô màu mọi thứ.”

“Đúng rồi.”

“Sao con lại không tặng bác ấy sáng hôm nay nhỉ?”

“Con còn đang bận chuẩn bị bữa tiệc cho bác ấy. Bác ấy được một chiếc bánh có phủ kem trứng và ba cây nến, và tên bác ấy thì được

rắc bằng những hạt đường màu hồng, và...”

“Vâng ạ, con nhớ ra rồi,” Christopher Robin nói.

Chương 7

Trong đó kanguru mẹ Kanga và kanguru con Roo đến khu rừng còn Lợn Con thì được tắm tấp

Dường như chẳng ai biết hai mẹ con đó từ đâu đến, thế mà chúng có mặt ở đó, trong Khu Rừng. Kanguru mẹ Kanga và kanguru con Roo. Khi Gấu Pooh hỏi Christopher Robin, “Chúng đến đây bằng cách nào nhỉ?” thì Christopher Robin bảo, “Bằng Cách Thông Thường, nếu cậu hiểu ý tứ định nói gì, Gấu Pooh à.” Vì không hiểu, Gấu Pooh nói “Ồ!” Rồi nó gật đầu hai cái và nói, “Bằng Cách Thông thường. Chà!” Sau đó nó đến thăm anh bạn Lợn Con của mình để xem *cụ cậu* nghĩ gì về chuyện này. Và tại nhà Lợn Con, nó gặp Thỏ. Thế là ba đứa cùng trao đổi về sự việc.

“Điều tở không thích trong chuyện này là thế này,” Thỏ nói. “Chúng mình đang ở đây - cậu Gấu Pooh, cậu Lợn Con, và tở - thì bỗng nhiên...”

“Cả bác Lừa Eeyore nữa chứ,” Gấu Pooh nói.

“Và bác Lừa Eeyore nữa, và rồi bỗng nhiên...”

“Còn Cú Vọ nữa,” Gấu Pooh nói.

“Và Cú Vọ, và rồi thật hoàn toàn bất ngờ...”

“Ồ, còn bác Lừa Eeyore nữa,” Gấu Pooh nói. “Suýt thì tở quên mất *bác ấy*.”

“Chúng ta... có mặt... ở đây.” Thỏ nói rất chậm rãi và cẩn trọng, “Tất cả... chúng ta, và rồi bỗng nhiên một buổi sáng chúng ta tỉnh dậy, và chúng ta thấy cái gì nhỉ? Chúng ta thấy một Con Vật Lạ Lùng giữa chúng ta. Một con vật mà thậm chí trước đây chúng ta chưa bao giờ nghe nói đến! Một con vật mang theo cả gia đình trong cái túi của nó! Giả thử tở mang theo cả gia đình trong túi *của tở*, thì tở cần phải có bao nhiêu cái túi cơ chứ?”

“Mười sáu,” Lợn Con nói.

“Mười bảy, phải không?” Thỏ nói. “Và thêm một cái túi để đựng khăn tay nữa - là mười tám. Mười tám cái túi trên một bộ quần áo! Tớ chẳng có thì giờ đâu.”

Cả bọn trầm ngâm yên lặng hồi lâu... và rồi Gấu Pooh, nãy giờ vẫn cau có khó chịu suốt mấy phút, nói: “Tớ đoán là mười lăm.”

“Cái gì?” Thỏ nói.

“Mười lăm.”

“Mười lăm cái gì chứ?”

“Gia đình cậu đấy.”

“Cậu nghĩ gì về họ.”

Gấu Pooh vừa xoa mũi vừa bảo nó nghĩ là Thỏ vừa nói về gia đình mình.

“Tớ có nói à?” Thỏ nói, vẻ vô tư lự.

“Phải, cậu bảo...”

“Đừng bận tâm, Gấu Pooh à,” Lợn Con sốt ruột nói. “Vấn đề là chúng ta sẽ phải làm gì với kanguru mẹ Kanga đây?”

“Ồ, tớ hiểu mà,” gấu Pooh nói.

“Cách hay nhất,” Thỏ nói, “có thể là đi bắt trộm kanguru con Roo và giấu nó đi, và rồi khi kanguru mẹ Kanga hỏi, ‘Kanguru con Roo ở đâu’ thì chúng ta nói ‘Ha, ha!’.”

“*Ha ha!*” Gấu Pooh thực hành ngay. “*Ha ha! Ha ha!...* Dĩ nhiên rồi,” nó nói tiếp, “chúng ta có thể nói ‘*Ha ha!*’ ngay cả khi chúng ta không bắt trộm kanguru con Roo.”

“Gấu Pooh à,” Thỏ thân mật nói, “cậu chẳng thông minh chút nào cả.”

“Tớ biết mà,” Gấu Pooh nói, giọng nhún nhường.

“Chúng ta nói ‘*Ha ha!*’ để kanguru mẹ Kanga biết rằng chúng ta biết kanguru con Roo ở chỗ nào. ‘*Ha ha!*’ nghĩa là ‘chúng tôi sẽ kể cho

chị biết kanguru con Roo ở đâu, nếu chị hứa sẽ rời khỏi khu rừng và sẽ không bao giờ trở lại nữa.’ Mà này, trong lúc tớ suy nghĩ, các cậu đừng có nói chuyện.”

Gấu Pooh đến một góc kín đáo và cố nói “*Ha ha!*” bằng cái giọng như thế. Đôi khi nó thấy dường như âm thanh này có nghĩa như Thỏ đã nói, đôi khi nó lại thấy dường như không phải. “Mình cho rằng đó chẳng qua chỉ là sự luyện âm thôi,” nó nghĩ, “Chẳng biết kanguru mẹ Kanga có phải luyện âm không để hiểu cho được.”

“Chỉ còn có mỗi một việc,” Lợn Con vừa nói vừa hơi có vẻ lo lắng. “Tớ vừa mới nói chuyện với Christopher Robin và cậu ấy bảo rằng một con kanguru Mẹ Nói chung Được xem là Một trong Những Con Thú Hung Dữ. Bình thường ra thì tớ chẳng khiếm hãi Những Con Thú Hung Dữ đâu, nhưng mà ai cũng biết là nếu Một Con Thú Hung Dữ mà bị tước đoạt mất con của nó thì nó trở nên hung dữ bằng Hai Con Thú Hung Dữ kia đấy. Trong trường hợp này thì có họa là ngốc mới nói ‘*Ha ha!*’ đấy.”

“Lợn Con ơi,” Thỏ vừa nói vừa lấy ra một cái bút chì và liếm liếm cái đầu bút, “cậu chẳng có chút gan dạ nào cả.”

“Thật khó mà can đảm,” Lợn Con vừa nói vừa khẽ khụt khịt, “khi mà bạn chỉ là Một Con Vật Rất Nhỏ Bé.”

Thỏ, từ nãy đã bắt đầu rất bận rộn hí hoáy viết, ngẩng lên nói:

“Chính vì cậu là một con vật rất nhỏ bé nên cậu sẽ Có Ích trong cuộc phiêu lưu sắp tới của chúng ta đấy.”

Lợn Con quá phấn khích về cái ý tưởng được trở nên Có Ích đến nỗi cu cậu đã quên hẳn cả sợ hãi, và khi Thỏ nói tiếp rằng những con kanguru mẹ Kanga chỉ Hung Dữ vào các tháng mùa đông còn vào các thời gian khác chúng lại trở nên Nhu Hòa, thì Lợn Con khó mà ngồi yên được nữa. Nó rất hăm hở được bắt đầu trở nên có ích ngay lập tức.

“Thế còn tớ thì sao?” Gấu Pooh buồn rầu nói. “Có lẽ tớ sẽ không hữu ích hay sao?”

“Đừng bận tâm, Gấu Pooh à,” Lợn Con an ủi nói. “Có lẽ để một dịp khác vậy.”

“Nếu không có Gấu Pooh,” Thỏ vừa trịnh trọng nói vừa gọt cái bút chì, “cuộc phiêu lưu này sẽ không thể thực hiện được đâu.”

“Ồ!” Lợn Con vừa nói vừa cố không lộ vẻ thất vọng. Còn Gấu Pooh thì đến một góc phòng và hãnh diện tự nhủ, “Không thể thực hiện nếu không có Ta! Loại Gấu đáng kể đấy chứ.”

“Bây giờ tất cả các cậu nghe đây,” Thỏ nói khi nó đã viết xong, còn Gấu Pooh và Lợn Con thì há hức ngồi nghe, miệng há hốc. Sau đây là những gì Thỏ đã đọc to lên:

KẾ HOẠCH BẮT KANGURU CON ROO

1. *Những nhận xét tổng quát.* Kanguru mẹ chạy nhanh hơn bất kỳ ai trong Chúng ta, thậm chí nhanh hơn cả Tớ.
2. *Những nhận xét tổng quát bổ sung.* Kanguru mẹ Kanga không bao giờ rời mắt khỏi kanguru con Roo, trừ khi con nó đã hoàn toàn yên vị trong cái túi của nó.
3. *Bởi vậy.* Nếu cần phải bắt kanguru con Roo, chúng ta phải có một Cuộc Chuẩn Bị Lâu Dài, bởi vì kanguru mẹ Kanga chạy nhanh hơn bất kỳ ai trong *Chúng ta*, thậm chí nhanh hơn cả Tớ (Xem điểm 1).
4. *Một ý tưởng.* Nếu Kanguru con Roo đã nhảy ra khỏi túi của kanguru mẹ Kanga và Lợn Con nhảy vào đó thì kanguru mẹ Kanga sẽ không nhận ra sự khác biệt, bởi vì Lợn Con là một Con Vật Rất Nhỏ Bé.
5. Giống như kanguru con Roo.
6. Nhưng trước hết kanguru mẹ Kanga phải nhìn sang một hướng khác, để không nhìn thấy Lợn Con nhảy vào.
7. Xem điểm 2.

8. *Thêm một ý tưởng.* Nhưng nếu Gấu Pooh đang nói chuyện thật sôi nổi với chị ấy thì chị ấy *có thể* nhìn sang một hướng khác trong khoảnh khắc.

9. Và khi ấy tớ có thể chạy đi, mang theo kanguru con Roo.

10. Thật nhanh.

11. *Và mãi về sau kanguru mẹ Kanga mới phát hiện ra sự khác biệt.*

Chà, Thỏ đọc to bản kế hoạch này một cách hãnh diện và một lát sau khi nó đọc xong, không có ai có ý kiến gì cả. Và rồi Lợn Con nãy giờ cứ hết há miệng rồi lại ngậm miệng không phát ra một âm thanh nào cả, găng gượng nói:

“Và... Về sau thì sao?”

“Ý cậu định nói gì nhỉ?”

“Khi mà kanguru mẹ Kanga *thực sự* Phát hiện Sự khác biệt ấy?”

“Khi ấy tất cả chúng ta nói ‘*Ha ha!*’ ”

“Cả ba chúng ta ư?”

“Phải.”

“Ồ!”

“Sao, có chuyện gì không ổn hả, Lợn Con?”

“Chẳng có gì cả,” Lợn Con nói, “miễn là *cả ba chúng ta* cùng nói. Chẳng nào cả ba chúng ta cùng nói,” Lợn Con nói, “thì tớ chẳng phản đối,” nó nói, “nhưng tớ chẳng muốn nói ‘*Ha ha!*’ một mình đâu đấy. Nghe sẽ không tốt hần đâu. Nhân tiện,” nó nói, “cậu *hoàn toàn* chắc chắn về những điều cậu đã nói về những tháng mùa đông chứ?”

“Những tháng mùa đông ấy à?”

“Phải, chỉ Hung Dữ vào Những Tháng Mùa Đông.”

“Ồ, có chứ, có chứ, điều đó hoàn toàn đúng đấy. Thế nào, Gấu Pooh? Cậu hiểu cậu phải làm gì chứ?”

“Không,” Gấu Pooh nói, “Chưa hiểu đâu,” nó nói. “*Tớ làm* cái gì nhỉ?”

“Chà, cậu chỉ việc nói chuyện thật hăng với kanguru mẹ Kanga để chị ấy không để ý đến bất kỳ cái gì thôi mà.”

“Ồ! Nói về cái gì nhỉ?”

“Về bất kỳ cái gì, tùy cậu.”

“Ý cậu là kể cho chị ta đôi chút thi ca hoặc một cái gì đó hả?”

“Đúng như vậy,” Thỏ nói. “Tuyệt lắm. Bây giờ chúng ta đi nào.”

Thế là tất cả bọn chúng ra ngoài để tìm kanguru mẹ Kanga.

Kanguru mẹ Kanga và kanguru con Roo đang trải qua một buổi chiều yên tĩnh trong một vùng đất cát của Khu rừng. Kanguru con Roo đang tập những bước nhảy rất ngắn trên bãi cát, và cứ hết ngã xuống các hang chuột lại trèo ra ngoài, còn kanguru mẹ Kanga vừa cựa quậy bồn chồn vừa nói, “Chỉ nhảy một cái nữa thôi, cưng à, rồi chúng ta phải về nhà đấy.” Đúng vào thời điểm ấy chẳng ai khác ngoài Gấu Pooh phải lóc cóc trèo lên đồi.

“Chào kanguru mẹ Kanga.”

“Chào Gấu Pooh.”

“Xem con nhảy đây này,” kanguru con Roo rít lên và lại rơi vào một cái hang chuột khác.

“Chào Roo, người bạn nhỏ của tôi!”

“Chúng tôi sắp sửa về nhà rồi,” kanguru mẹ Kanga nói. “Chào Thỏ, chào Lợn Con.”

Lúc này Thỏ và Lợn Con từ phía bên kia quả đồi đã lên tới nơi và nói, “Xin chào,” và “Chào Roo.” Rồi Roo đề nghị chúng nhìn nó nhảy, thế là hai đứa dừng lại và ngắm nhìn.

Mà kanguru mẹ Kanga cũng ngắm nhìn...

“Ồ, Kanga,” Gấu Pooh nói, sau khi Thỏ đã nháy mắt ra hiệu hai lần.

“Tôi không biết chị có thích Thi Ca chút nào không?”

“Chỉ hơi thích thôi,” kanguru mẹ Kanga nói.

“O!” Gấu Pooh nói.

“Roo này, chỉ nhảy thêm một cái nữa thôi, cưng à. Rồi chúng ta phải về nhà thôi.”

Mọi người yên lặng ít lâu trong lúc Roo rơi xuống một cái hang chuột khác.

“Tiếp tục đi chứ,” Thỏ lấy tay che miệng thì thầm bằng một giọng khá rõ.

“Về Thi ca mà nói,” Gấu Pooh nói, “tôi đã làm một bài nho nhỏ trong lúc đang đi dọc đường. Bài đó như thế này. Ờ, ờ... để tôi xem nào...”

“Ô hay!” kanguru mẹ Kanga nói. “Nào Roo, cưng...”

“Chị sẽ thích bài thơ này cho mà xem,” Thỏ nói.

“Chị sẽ thích đấy,” Lợn Con nói.

“Chị phải nghe thật chăm chú đấy,” Thỏ nói.

“Để đừng bỏ lỡ phần nào của bài thơ mà,” Lợn Con nói.

“Ồ, được rồi,” kanguru mẹ Kanga nói nhưng vẫn để mắt đến bé Roo.

“Bài ấy như thế nào hả, Gấu Pooh?” Thỏ nói.

Gấu Pooh khẽ hắng giọng rồi bắt đầu đọc:

NHỮNG DÒNG THƠ CỦA MỘT CHÚ GẤU RẤT KÉM THÔNG MINH

Vào hôm thứ Hai, khi mặt trời nóng bỏng

Ta tự hỏi biết bao điều:

‘Chẳng biết có đúng hay là không đúng

Rằng cái gì là cái nào và cái nào là cái gì?’

Vào hôm thứ Ba, khi trời mưa đá và tuyết rơi

*Cảm xúc nơi ta cứ tăng dần mãi
Điều này khó mà ai biết được
Liệu những cái kia là những cái này hay những cái này là những cái
kia⁽¹⁾.*

*Vào hôm thứ Tư, khi bầu trời xanh lơ
Và ta chẳng có việc gì khác mà làm
Đôi lúc ta băn khoăn tự hỏi
Liệu có phải ai là cái gì, và cái gì là ai⁽¹⁾.*

*Vào hôm thứ Năm, khi trời bắt đầu lạnh lắm
Và sương mù trắng lấp lánh trên cây
Người ta thật dễ dàng hiểu ngay
Rằng những cái này là của ai - nhưng mà của ai là những cái này⁽¹⁾.*

Vào hôm thứ Sáu...

“Phải, đúng là thế, phải không?” kanguru mẹ Kanga nói, không chờ nghe tiếp xem chuyện gì đã xảy ra vào hôm thứ Sáu. “Chỉ nhảy thêm một cái nữa thôi đấy, Roo, cưng à. Và rồi chúng ta thật sự *phải* rời đi thôi.”

Thở dùm khuỷu tay huých Gấu Pooh một cái có ý thúc giục.

“Nói về Thi Ca,” Gấu Pooh vội nói, “chị đã bao giờ để ý đến cái cây ngay đằng kia chưa?”

“Ờ đâu?” kanguru mẹ Kanga nói. “Này, Roo ...”

“Ngay đằng kia kìa,” Gấu Pooh vừa nói vừa chỉ về phía sau lưng kanguru mẹ Kanga.

“Chưa,” kanguru mẹ Kanga nói. “Bây giờ con nhảy vào đi, Roo, cưng, và chúng ta sẽ về nhà.”

“Chị phải nhìn cái cây ngay đằng kia mới được,” Thỏ nói. “Để chú nhấc cháu vào túi nhé, Roo?” Và nó dùng hai tay nhấc Roo lên.

“Từ chỗ này tôi có thể nhìn thấy một con chim trên cái cây đó,” Gấu Pooh nói. “Hay đó là một con cá nhỉ?”

Từ chỗ này chị nhất định phải nhìn thấy con chim ấy,” Thỏ nói. “Trừ phi đó là một con cá.”

“Đó không phải là một con cá, mà là một con chim,” Lợn Con nói.

“Đúng thế rồi,” Thỏ nói.

“Là một con sáo đá hay một con sáo đen hả?” Gấu Pooh nói.

“Đó là cả một vấn đề,” Thỏ nói. “Một con sáo đen hay một con sáo đá nhỉ?”

Và rồi rốt cuộc kanguru mẹ Kanga cũng quay đầu để nhìn. Và đúng cái khoảnh khắc đầu chị ta quay lại, Thỏ lớn tiếng nói, “Vào đi cháu, Roo!” và Lợn Con nhảy ngay vào túi của kanguru mẹ Kanga, và Thỏ vọt chạy đi thật nhanh, bê theo cả bé Roo.

“Quái lạ, Thỏ đâu rồi nhỉ?” kanguru mẹ Kanga vừa nói vừa quay lại lần nữa, “Con không sao chứ, Roo, cưng?”

Lợn Con tạo ra một âm thanh chin chít giống như tiếng của Roo dưới đáy túi của kanguru mẹ Kanga.

“Thỏ phải rời khỏi đây,” Gấu Pooh nói. “Tôi cho rằng cậu ấy bỗng nghĩ đến một chuyện gì đó mà cậu phải đi để lo liệu đấy mà.”

“Thế còn Lợn Con?”

“Tôi cho rằng Lợn Con đồng thời cũng nghĩ đến một việc gì đó. Đột xuất mà.”

“Thôi được, chúng tôi phải về nhà đây,” kanguru mẹ Kanga nói. “Tạm biệt Gấu Pooh nhé.” Và chỉ sau ba cú nhảy vọt chị ta đã mất dạng.

Gấu Pooh nhìn theo trong lúc chị ta nhảy đi.

“Ước gì mình có thể nhảy được như thế,” nó nghĩ. “Vài kẻ có thể nhảy được như thế còn vài kẻ lại không. Thế mới lạ đời chứ.”

Nhưng có những lúc Lợn Con lại ước gì kanguru mẹ Kanga không nhảy được như thế. Nhiều khi, sau một chuyến cuộc bộ dài qua khu rừng trở về nhà, nó đã ước được là một con chim, nhưng giờ đây nó nhăm nhẩn tự nhủ dưới đáy túi của kanguru mẹ Kanga.

Và trong lúc vọt lên không trung, nó nói “ôôôôôô?” và khi hạ xuống, nó nói, “Ái đau!” Và nó cứ kêu hoài, “ôôôôôô... ái, đau; ôôôôôô... ái, đau; ôôôôôô... ái, đau” suốt trên đường về đến nhà kanguru mẹ Kanga.

Dĩ nhiên là ngay khi mở cái túi của mình ra, kanguru mẹ Kanga đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Chị thoáng cảm thấy hoảng sợ trong giây lát và sau đó lại biết là mình không lo sợ gì cả: bởi vì chị cảm thấy chắc chắn là Christopher Robin sẽ không bao giờ để cho bất kỳ điều gì tai hại xảy ra với kanguru con Roo. Thế là chị tự nhủ, “Nếu họ đùa nhả mình, mình sẽ đùa nhả lại họ.”

“Này Roo, cưng,” chị vừa nói vừa lôi Lợn Con ra khỏi cái túi của mình. “Đến giờ đi ngủ rồi.”

“*Ha ha!*,” Lợn Con nói, cố hết sức lớn tiếng sau Cuộc Hành Trình Hãi Hùng của mình. Nhưng cái âm thanh “*Ha ha!*” ấy không được vang lấm và kanguru mẹ Kanga dường như không hiểu ý nghĩa của nó.

“Đi mà tắm đi đã,” kanguru mẹ Kanga nói, giọng vui vẻ.

“*Ha ha!*” Lợn Con lại vừa nói vừa lo lắng nhìn quanh tìm các bạn của mình. Nhưng những đứa kia không có ở đó. Thỏ đang chơi đùa với kanguru con Roo trong nhà của mình và càng lúc càng yêu mến cậu bé hơn. Còn Gấu Pooh trước đó đã quyết định trở thành một con kanguru mẹ thì vẫn đang ở chỗ đất cát trên đỉnh Khu Rừng⁽¹⁾ mà tập nhảy.

“Mẹ chẳng dám chắc,” kanguru mẹ Kanga nói bằng một giọng thận trọng, “tắm *nước lạnh* tối nay lại không phải là một ý tưởng hay đâu. Con có thích tắm như thế không hả Roo, cưng?”.

Lợn Con, từ trước đến giờ chẳng bao giờ thực sự thích tắm, rùng mình một cái thật lâu đầy phần nộ, rồi nói bằng một giọng cố hết sức can đảm:

“Kanga à, tôi nghĩ là đã đến lúc phải nói toạc móng heo đấy.”

“Thằng bé Roo này kỳ thật,” kanguru mẹ Kanga vừa nói vừa chuẩn bị nước tắm sẵn sàng.

“Tôi không phải là Roo,” Lợn Con nói to, “Tôi là Lợn Con đây!”

“Phải, phải, cưng à,” kanguru mẹ Kanga nói, giọng dỗ dành. “Lại còn bắt chước giọng nói của Lợn Con nữa kia đấy! Thằng bé này đến là tài tình,” chị vừa nói tiếp vừa lấy từ trong tủ ra một bánh xà phòng màu vàng. “Nó sẽ làm gì tiếp nữa đây?”

“Chị không nhìn thấy à?” Lợn Con quát lên. “Chị không có *mắt* à? *Hãy nhìn* tôi đây này!”

“Mẹ *đang* nhìn đây, Roo, cưng,” kanguru mẹ Kanga nói, khá nghiêm giọng. “Con biết hôm qua mẹ đã bảo gì về cái việc nhăn nhó rồi. Nếu còn tiếp tục nhăn nhó như cái mặt Lợn Con, thì khi lớn lên *nom* con sẽ *giống* Lợn Con đấy - và *khi ấy* con sẽ lấy làm tiếc biết bao. Nào, vào bồn tắm đi, và đừng để mẹ phải nhắc nhở nữa đấy.”

Còn chưa kịp định thần, Lợn Con đã ở trong bồn tắm, còn kanguru mẹ Kanga thì đang kỳ cọ thật mạnh cho nó bằng một miếng vải flanen⁽¹⁾ to và bôi xà phòng.

“Ái đau!” Lợn Con kêu lên. “Thả tôi ra! Tôi là Lợn Con đây!”

“Đừng có mở miệng, cưng à, kéo xà phòng vào miệng đấy,” kanguru mẹ Kanga nói. “Ấy đấy! Mẹ vừa bảo con gì nhỉ?”

“Chị... chị... chị cố tình làm thế,” Lợn Con lắp bắp, ngay khi nó lại có thể nói được... và rồi bỗng lại thấy miệng đầy vải flanen bôi xà phòng.

“Thế thì được, cưng à, đừng có nói gì cả,” kanguru mẹ Kanga nói, và ít lâu sau đó Lợn Con đã ở bên ngoài cái bồn và đang được lau khô bằng một chiếc khăn tắm.

“Này,” kanguru mẹ Kanga nói. “Thuốc của con kia kìa, uống xong thì đi ngủ.”

“Th-th-uốc gì cơ chứ?” Lợn Con nói.

“Để con lớn lên sẽ to khỏe, cưng à. Con không muốn khi lớn sẽ nhỏ yếu như Lợn Con, phải không nào? Vậy thì uống ngay đi!”

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa.

“Vào đi,” kanguru mẹ Kanga nói, và Christopher Robin bước vào.

“Christopher Robin, Christopher Robin!” Lợn Con la lên. “Hãy bảo Kanga tớ là ai đi! Chị ấy cứ bảo tớ là Roo suốt thôi. Tớ không phải là Roo, phải không?”

Christopher Robin ngấm nhìn cu cậu rất kỹ, rồi lắc đầu.

“Cậu không thể là Roo được,” cậu ta nói, “bởi vì tớ vừa nhìn thấy Roo đang chơi đùa ở nhà Thỏ xong.”

“Chà!” kanguru mẹ Kanga nói. “Kỳ lạ thật! Mình mà lại lầm lẫn như thế thì lạ thật.”

“Đấy nhé!” Lợn Con nói. “Tôi đã bảo chị rồi. Tôi là Lợn Con.”

Christopher Robin lại lắc đầu lần nữa.

“Ồ, cậu không phải là Lợn Con đâu,” cậu ta nói, “Tớ biết rõ Lợn Con mà, cậu ấy có màu *khác hẳn* cơ.”

Lợn Con vừa toan phân trần rằng sở dĩ như vậy vì nó vừa mới tắm xong, rồi nó lại nghĩ có lẽ nó sẽ không nói thế, và trong lúc nó mở miệng toan nói một điều gì đó khác thì kanguru mẹ Kanga đút cái thìa thuốc vào rồi vỗ về lên lưng nó và bảo rằng thuốc đó có vị thật ngon khi người ta đã quen uống.

“Tôi đã biết nó chẳng phải là Lợn Con,” kanguru mẹ Kanga nói. “Tôi hẳn khoản không biết nó có thể là ai nhỉ?”

“Có lẽ cậu ấy là một bà con nào đó của Gấu Pooh,” Christopher Robin nói, “một đứa cháu hay một ông cậu hay một cái gì đó chẳng?”

Kanguru mẹ Kanga đồng ý có lẽ sự thể là như thế và bảo rằng sẽ phải cho cu cậu một cái tên.

“Tớ sẽ gọi cậu ấy là Bà Con của Gấu Pooh,” Christopher Robin nói, “gọi tắt là Henry Pootel.”

Và ngay lúc việc này được quyết định, Henry Pootel tuồn ra khỏi hai cánh tay của kanguru mẹ Kanga rồi nhảy xuống đất. Nó thật vui mừng vì Christopher Robin vẫn để cửa mở. Từ trước tới giờ chưa bao giờ Henry Pootel chạy nhanh như lúc này, và mãi đến khi gần tới nhà mình, nó mới ngừng chạy. Nhưng khi còn cách nhà khoảng một trăm mã⁽¹⁾, nó lặn mình thực hiện nốt quãng đường về nhà để lại có được cái màu hấp dẫn dễ chịu của riêng mình...

Thế là kanguru mẹ Kanga và kanguru con Roo ở lại trong Khu Rừng. Rồi cứ mỗi ngày thứ Ba, Roo lại chơi cả ngày với Thỏ, người bạn lớn của mình, và cứ mỗi ngày thứ Ba, kanguru mẹ Kanga gặp lại cậu bạn Pooh thân thiết và dạy cu cậu tập nhảy, và cứ mỗi ngày thứ Ba, Lợn Con lại chơi đùa với người bạn thân thiết Christopher Robin của nó. Thế là tất cả bọn chúng lại đều vui vẻ.

Chương 8

Trong đó Christopher Robin dẫn đầu một đoàn thám hiểm tới Bắc Cực

Vào một ngày đẹp trời, Gấu Pooh lóc cóc chạy lên đỉnh Khu Rừng để xem liệu anh bạn Christopher Robin của mình có quan tâm đến loài Gấu chút nào không. Buổi sáng hôm đó, trong lúc ăn điểm tâm (một bữa ăn đơn giản với một hai tảng ong được phết mỏng mứt cam), nó bỗng nghĩ ra một bài hát. Bài hát đó bắt đầu như thế này:

“Ca vang lên! Một chú Gấu suốt đời ca hát.”

Khi nghĩ được đến đây, nó gãi đầu gãi tai và tự nhủ. Mở đầu một bài hát như thế là rất tuyệt, nhưng còn câu thứ hai thì sao nhỉ? Nó cố hát “Vang lên,” hai ba lần nhưng dường như chẳng giúp ích gì. “Có lẽ sẽ hay hơn,” nó nghĩ, “nếu mình hát Đây chú Gấu suốt đời ca hát.” Thế là nó hát lời đó... nhưng cũng chẳng hay gì hơn. Thôi được, nó nói, “mình sẽ hát cái câu đầu ấy hai lần, và có lẽ nếu hát thật nhanh thì rồi mình sẽ hát ngay được các câu thứ ba và thứ tư trước khi có thì giờ để mà nghĩ ra chúng, và đó sẽ là một Bài hát Hay. Bắt đầu nào:”

Ca vang lên! Một chú Gấu suốt đời ca hát!

Ca vang lên! Một chú Gấu suốt đời ca hát!

Ta đâu bận tâm nhiều nếu trời mưa hay tuyết rơi.

Bởi ta đã có vô khối mật ong trên cái mũi mới và xinh đẹp!

Ta đâu có lo nhiều nếu tuyết rơi hay tuyết tan.

*Bởi ta đã có vô khối mật ong trên đôi bàn tay mới
và xinh đẹp!*

Ca vang lên! Vì một chú Gấu

Ca vang lên! Vì một Gấu Pooh!

Và ta sẽ ăn chút gì đó sau một hoặc hai giờ nữa.

Nó hài lòng với bài hát này đến nỗi cứ hát suốt trên đường tới đỉnh Khu Rừng “và nếu mình cứ tiếp tục hát thật lâu bài này,” nó nghĩ, “thì sẽ đến giờ ăn chút gì đó mất, và khi đó thì câu cuối cùng sẽ không đúng nữa.” Thế là thay vì hát, nó chuyển sang ngâm miệng ngân nga.

Christopher Robin đang ngồi bên ngoài cửa nhà mình và đang xỏ đôi ủng Lớn. Vừa nhìn thấy đôi Ủng Lớn ấy, Gấu Pooh đã biết ngay là một Cuộc Phiêu Lưu sắp sửa diễn ra, và nó lấy cùi tay phủi chỗ mật ong khỏi mũi mình rồi cố tỏ ra thật ngay ngắn tươm tất để trông ra dáng Săn Sàng tham gia Bất Kỳ Chuyện Gì.

“Chào Christopher Robin,” nó gọi to.

“Chào Gấu Pooh. Tớ không thể xỏ được chiếc ủng này đây.”

“Thế thì tệ thật,” Gấu Pooh nói.

“Cậu có nghĩ có lẽ cậu sẽ rất vui lòng tựa vào lưng tớ không? Bởi vì hễ cứ kéo thật mạnh là tớ lại ngã ngửa ra đây.”

Gấu Pooh ngồi xuống, thực mạnh hai bàn chân xuống đất và tựa thật mạnh vào lưng Christopher Robin, còn Christopher Robin thì tựa thật mạnh vào lưng bạn mình và kéo chiếc ủng mãi cho tới khi xỏ được vào chân.

“Thế là được rồi,” Gấu Pooh nói. “Chúng ta làm gì tiếp theo nhỉ?”

“Chúng ta sắp sửa làm một Cuộc Thám Hiểm,” Christopher Robin vừa nói vừa đứng dậy và phúi bụi trên mình. “Cảm ơn Gấu Pooh nhé.”

“Làm một Cuộc Thám Hiểm à?” Gấu Pooh hăm hờ nói. “Có lẽ tớ chưa bao giờ tham gia một cuộc nào như thế. Thế chúng ta sẽ đi Thám Hiểm ở đâu vậy?”

“Thám Hiểm, cậu Gấu ngốc ạ. Từ ấy có một chữ ‘a’⁽¹⁾ cơ.”

“Ồ!” Gấu Pooh nói. “Tớ biết rồi.” Nhưng thực sự nó chẳng biết điều đó.

“Chúng ta sẽ đi khám phá Bắc Cực.”

“Ồ!” Gấu Pooh lại nói. “Bắc Cực là cái gì hả?” nó hỏi.

“Đó chỉ là một cái mà người ta khám phá thôi.” Christopher Robin hồn nhiên nói, bản thân cậu cũng không dám chắc.

“Ồ! Tớ hiểu rồi,” Gấu Pooh nói. “Loài gấu có được tích sự gì trong việc khám phá cái đó không?”

“Dĩ nhiên là chúng có ích rồi. Cả Thỏ, kanguru mẹ Kanga và tất cả các cậu nữa. Đó là một Cuộc Thám Hiểm mà. Một Cuộc Thám Hiểm nghĩa là như thế đấy. Một hàng dài gồm tất cả mọi người. Cậu cần phải bảo các bạn khác chuẩn bị sẵn sàng trong lúc tớ kiểm tra xem

khẩu súng của tớ có ổn không đấy. Mà tất cả chúng ta đều phải mang theo Lương Khô nữa.”

“Mang theo cái gì cơ?”

“Những thứ để ăn.”

“Ồ!” Gấu Pooh vui sướng nói. “Tớ nghĩ cậu vừa nói Lương Khô. Tớ sẽ đi bảo chúng nó.” Và nó lóc cóc chạy đi.

Người đầu tiên mà nó gặp là Thỏ.

“Chào Thỏ,” nó nói, “có phải là cậu không đấy?”

“Cứ giả vờ là không phải,” Thỏ nói, “và xem chuyện gì sẽ xảy ra nào?”

“Tớ có một thông báo cho cậu đây.”

“Tớ sẽ chuyển cho nó.”⁽¹⁾

“Chúng ta sẽ làm một cuộc Thảm Hiểm cùng với Christopher Robin!”

“Bằng cái gì và bao giờ chúng ta đi?”

“Bằng một loại thuyền, tớ cho là thế,” Gấu Pooh nói.

“Ồ! Ra là cái thứ ấy.”

“Phải. Và chúng ta sắp sửa khám phá một cái Cực hoặc một cái gì đó. Hay đó là một con Mực⁽²⁾ nhỉ. Dù thế nào thì chúng ta sẽ khám phá nó.”

“Chúng ta sẽ khám phá nó, phải không?” Thỏ nói.

“Phải. Và chúng ta phải mang theo Đồ-khô để mà ăn đấy. Phòng khi chúng ta muốn ăn những thứ đó. Bây giờ tớ sẽ chạy xuống nhà Lợn Con đây. Cậu sẽ nói với kanguru mẹ Kanga nhé?”

Nó chia tay Thỏ và hối hả chạy xuống nhà Lợn Con. Lợn Con đang ngồi trên mặt đất bên ngoài cửa nhà mình, vừa vui vẻ thổi phù phù vào một bông hoa bồ công anh vừa bắn khoản không biết điều đó sẽ đến năm nay, sang năm hay chẳng bao giờ cả. Nó vừa phát hiện ra là điều đó sẽ chẳng bao giờ đến và còn đang cố nhớ ra xem “điều

đó” là cái gì và hy vọng rằng đó chẳng phải là một cái gì thú vị, thì Gấu Pooh lại gần.

“Ồ, Lợn Con,” Gấu Pooh sôi nổi nói, “chúng ta sắp sửa làm một cuộc Thảm Hiểm, tất cả bọn chúng ta, có cả những thứ để ăn nữa. Để khám phá một cái gì đó.”

“Để khám phá cái gì cơ?” Lợn Con lo lắng nói.

“Ồ! Chỉ là một cái gì đó thôi mà.”

“Không có cái gì hung dữ đấy chứ?”

“Christopher Robin chẳng nói đến bất kỳ cái gì hung dữ cả. Cậu ấy chỉ bảo nó có một chữ ‘a’ thôi.”

“Đâu phải tớ ngại những cái cổ của chúng nó.” Lợn Con nói, giọng nghiêm chỉnh. “Mà là những cái răng của chúng nó cơ. Nhưng có Christopher Robin đi cùng thì tớ chẳng ngại gì hết.”

Chỉ một lát sau hai đứa đã có mặt tại đỉnh Khu Rừng và Cuộc Thảm Hiểm bắt đầu. Dẫn đầu là Christopher Robin và Thỏ, rồi đến Lợn Con và Gấu Pooh; rồi đến kanguru mẹ Kanga và Roo ở trong túi, và Cú Vọ; rồi đến bác Lừa Eeyore; và ở đoạn hậu là cả một hàng dài gồm tất cả bạn bè và họ hàng nhà Thỏ.

“Tớ có bảo bọn chúng đến đâu,” Thỏ hồn nhiên phân bua. “Chúng nó cứ đến đấy chứ. Bao giờ cũng vậy. Chúng có thể diễu hành ở đoạn hậu, phía sau bác Lừa Eeyore.”

“Ta muốn nói,” bác Lừa Eeyore nói, “là việc này chưa ổn đâu. Ta đã chẳng muốn tham gia vào các cuộc Triển Lãm⁽¹⁾ này - cái mà Gấu Pooh đã nói ấy - làm gì. Ta chỉ đến vì bốn phận thôi. Mà ta đã có mặt ở đây rồi, và nếu ta ở đoạn hậu của cuộc Triển Lãm - chúng ta vừa mới bàn thế nào ấy nhỉ - thì hãy để ta là người cuối cùng đấy. Nếu không, mỗi lần ta muốn ngồi nghỉ một chút, trước hết ta lại phải hất văng dăm bảy mống bạn bè - bà con nhỏ thó hơn của cậu Thỏ đấy, khi ấy thì cái cuộc Triển Lãm này - dù nó là cái gì đi nữa - cũng sẽ chẳng ra thể thống gì đâu, mà chỉ là một sự Õn Õo Hồn độn mà thôi. Ta chỉ muốn nói thế.”

“Cháu hiểu bác Lừa Eeyore định bảo gì rồi,” Cú Vọ nói. “Nếu bác đề nghị cháu...”

“Ta không đề nghị cậu,” bác Lừa Eeyore nói. “Ta chỉ nói cho mọi người biết thôi. Chúng ta có thể đi tìm Bắc Cực, hoặc chúng ta có thể chơi trò ‘Nào chúng ta đi hái những QUẢ HẠCH và quả TÁO GAI’ cùng cái đoạn hậu đông như tổ kiến ấy. Đối với ta cũng thế mà thôi.”

Có một tiếng hét từ phía đầu dòng người.

“Nhanh lên!” Christopher Robin gọi to.

“Nhanh lên!” Gấu Pooh và Lợn Con gọi to.

“Nhanh lên!” Cú Vọ gọi to.

“Chúng ta sắp sửa khởi hành,” Thỏ nói. “Tớ phải đi đây?” Và nói hối hả tiến về tuyến trước của đoàn Thám Hiểm cùng với Christopher Robin.

“Thôi được,” bác Lừa Eeyore nói. “Chúng ta khởi hành. Chỉ có điều Đừng Có Trách Ta đấy nhé!”

Thế là cả bọn đi khám phá Bắc Cực. Và trong lúc bước đi, tất cả bọn chúng đều tán gẫu với nhau về chuyện này chuyện nọ, trừ có Gấu Pooh là đang sáng tác một bài hát.

“Đây là lời câu đầu,” nó nói với Lợn Con, khi đã chuẩn bị xong xuôi đầu vào đấy.

“Lời câu đầu của cái gì hả?”

“Bài hát của tớ ấy mà.”

“Bài hát nào cơ?”

“Bài này này.”

“Bài nào chứ?”

“Chà, nếu cậu lắng nghe, Lợn Con à, thì cậu sẽ biết.”

“Làm sao mà cậu biết là tớ đang không lắng nghe chứ?”

Gấu Pooh không thể trả lời nổi câu hỏi đó, thế là nó bắt đầu hát:

*Tất cả bọn họ ra đi khám phá Cây Sào ấyl⁽¹⁾
Cú Vọ, Lợn Con và Thỏ cùng tất cả mọi người.
Đó là một điều mà người ta khám phá,
Như Cú Vọ, Lợn Con, Thỏ và mọi người đã bảo ta.
Cả bác Lừa Eeyore, Christopher Robin và Gấu Pooh.
Và tất cả bà con nhà Thỏ cũng tham gia...
Mà Cây Sào ở đâu thì chẳng ai trong bọn họ biết.
Hát vang lên nào! Vì Cú Vọ và Thỏ và tất cả!*

“Suyt!” Christopher Robin vừa quay mình lại phía Gấu Pooh vừa nói, “chúng ta đang sắp sửa tới một Nơi Nguy Hiểm đấy.”

“Suyt!” Gấu Pooh vừa nói vừa nhanh nhẹn quay sang phía Lợn Con.

“Suyt!” Lợn Con nói với kanguru mẹ Kanga.

“Suyt!” kanguru mẹ Kanga nói với Cú Vọ, trong khi đó kanguru con Roo tự nói “Suyt” vài lần cho mình nghe.

“Suyt!” Cú Vọ nói với bác Lừa Eeyore.

“Suyt!” bác Lừa Eeyore nói với tất cả đám bạn bè bà con nhà Thỏ bằng một giọng vang vang khủng khiếp, và “Suyt!” bọn này vội nói cho nhau nghe suốt dọc hàng cho tới đũa cuối cùng. Và cậu bạn - bà con nhỏ thó nhất vô cùng bối rối khi thấy cả đoàn Thám Hiểm đều nói “Suyt!” với mình, đến nỗi cu cậu rúc đầu xuống một kẽ nứt trên mặt đất và ở lì tại đó suốt hai ngày cho tới khi mối nguy hiểm đã qua đi, rồi trở về nhà thật vội vã và sống lặng lẽ với Bà Dì của mình suốt từ đó trở về sau. Tên cậu ta là Bộ Cánh Cứng Đại Vương⁽¹⁾.

Bọn chúng tới một dòng suối quanh co, nước chảy tung tóe giữa hai bờ đá cao, và Christopher Robin biết ngay là nó nguy hiểm đến chừng nào.

“Đây đúng là nơi,” cậu giải thích, “dành cho một Trận Phục Kích đấy.”

“Loại bụi cây⁽²⁾ nào nhỉ?” Gấu Pooh thì thầm với Lợn Con. “Một bụi kim tước à?”

“Gấu Pooh thân mến ơi,” Cú Vọ lên mặt kẻ cả nói, “cậu không biết một Trận Phục Kích là gì ư?”

“Cú Vọ,” Lợn Con vừa nói vừa quay sang nhìn Cú Vọ một cách nghiêm khắc. “Việc thì thầm của Gấu Pooh là một thì thầm hoàn toàn cá nhân, và chẳng cần phải...”

“Trận Phục Kích,” Cú Vọ nói, “đó là một thứ Bất Ngờ.”

“Đôi khi một bụi kim tước cũng thế đấy,” Gấu Pooh nói.

“Một Trận Phục Kích, như tớ vừa sắp sửa giải thích cho Gấu Pooh,” Lợn Con nói, “là một thứ Bất Ngờ.”

“Nếu như người ta bất ngờ nhảy ra tấn công cậu, thì đó là một Trận Phục Kích đấy,” Cú Vọ nói.

“Là một Trận Phục Kích, Gấu Pooh à, khi mà người ta nhảy ra tấn công cậu một cách bất ngờ,” Lợn Con giải thích.

Lúc này đã hiểu một Trận Phục Kích là cái gì, Gấu Pooh bảo rằng một hôm một bụi kim tước đã bất ngờ nhảy xổ vào nó khi nó ngã từ trên một cái cây xuống và phải mất sáu ngày nó mới nhổ hết được những chiếc gai cắm tua tủa trên người.

“Chúng tớ có *đang bàn* về những bụi kim tước đâu mà,” Cú Vọ nói, hơi phát cáu.

“Tớ nói đấy chứ,” Gấu Pooh nói.

Chúng rất cẩn trọng trèo ngược bờ suối, qua hết tảng đá này tới tảng đá khác, và sau khi đi được một quãng ngắn thì chúng tới một nơi mà tại đó mỗi bờ suối đều trải rộng ra, khiến cho mỗi bên dòng nước đều có một bãi cỏ bằng phẳng và chúng có thể ngồi xuống mà nghỉ được. Ngay khi nhìn thấy quang cảnh này, Christopher Robin hô to, “Dừng lại!” và tất cả bọn chúng đều ngồi xuống nghỉ.

“Tớ nghĩ!” Christopher Robin nói, “bây giờ chúng ta cần phải ăn tất cả Lương Khô của mình để khỏi phải mang theo quá nhiều đồ.”

“Ăn tất cả cái gì hả?” Gấu Pooh nói

“Tất cả những gì chúng ta đã mang theo ấy,” Lợn Con vừa nói vừa thực hành ngay.

“Ý tưởng ấy hay đấy,” Gấu Pooh nói và nó cũng bắt tay vào việc.

“Tất cả các cậu đều có một chút gì đấy chứ?” Christopher Robin hỏi trong lúc mồm đầy thức ăn.

“Tất cả mọi người, trừ ta,” bác Lừa Eeyore nói. “Vẫn như thường lệ mà.” Bác nhìn quanh khắp lượt bọn chúng bằng cái vẻ buồn rầu của mình. “Ta nghĩ có lẽ không có cậu nào hiện đang ngồi trên một cây kế⁽¹⁾ đâu nhỉ?”

“Có thể là cháu đấy,” Gấu Pooh nói. “Ái đau!” Nó đứng dậy và nhìn lại phía sau. “Đúng, cháu vừa ngồi trên một cây kế thật, cháu nghĩ là thế.”

“Cảm ơn cậu, Gấu Pooh à. Nếu như cậu không còn dùng đến chỗ đó nữa.” Bác rời sang chỗ Gấu Pooh và bắt đầu ăn.

“Cậu biết đấy. Cứ ngồi lên chúng thì chẳng tốt gì cho chúng đâu,” bác vừa nói tiếp vừa ngược nhìn lên, miệng nhai trệu trạo. “Làm mất hết cả sức sống của chúng đấy. Lần sau phải nhớ điều này đấy, tất cả các cậu à. Một sự Chiếu Cố nho nhỏ, một sự Quan tâm nho nhỏ dành cho người khác có tác dụng vô cùng quan trọng đấy.”

Ngay khi ăn xong bữa trưa, Christopher Robin thì thầm với Thỏ, và Thỏ nói “Phải, phải, dĩ nhiên rồi,” và hai đứa cùng nhau đi một quãng ngược dòng suối.

“Vừa rồi tớ không muốn những đứa khác nghe thấy,” Christopher Robin nói.

“Chí phải,” Thỏ nói, ra vẻ quan trọng.

“Có điều... tớ cứ băn khoăn. Có điều... Thỏ à, tớ cho rằng *cậu* không biết đấy. Cái Bắc Cực *nom* nó như thế nào nhỉ?”

“O,” Thỏ vừa nói vừa vuốt vuốt những cái ria của mình,” bây giờ cậu lại hỏi tớ”.

“Trước kia tớ đã từng biết đấy, có điều tớ đã hơi quên mất rồi,” Christopher Robin hồn nhiên nói.

“Kể cũng lạ thật,” Thỏ nói, “nhưng mà tớ cũng hơi quên mất rồi, dù rằng *trước kia* tớ có biết thật đấy.”

“Tớ cho rằng đó chỉ là một cây sào cắm trên mặt đất thôi mà?”

“Nhất định là một cây sào rồi,” Thỏ nói, “bởi vì người ta gọi nó là một cây sào⁽¹⁾, mà nếu là một cây sào, chà, tớ nghĩ là nó phải đang cắm trên mặt đất, cậu có nghĩ thế không, bởi vì chẳng có nơi nào khác để mà cắm nó cả.”

“Phải, tớ cũng nghĩ y như vậy.”

“Duy chỉ có một điều,” Thỏ nói, “chẳng biết *nó đang cắm* ở đâu.”

“Đó là điều chúng ta đang tìm kiếm,” Christopher Robin nói.

Hai đứa quay về chỗ những đứa khác. Lợn Con đang nằm ngửa mà ngủ một cách thanh thản. Kanguru con Roo đang rửa mặt mũi chân tay trên dòng suối, trong khi đó kanguru mẹ Kanga hãnh diện giải thích với mọi người rằng từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên thằng bé tự rửa mặt. Còn Cú Vọ thì đang kể cho kanguru mẹ Kanga một Giai Thoại Thú Vị đầy rẫy những từ dài chẳng hạn như Bách Khoa Thư và Đỗ Quyên, mà Kanga nào có lắng nghe.

“Ta không tán thành toàn bộ cái lối tắm rửa này,” bác Lừa Eeyore làu bàu. “Cái lối nghịch ngợm hiện đại vớ vẩn Kiểu Con Nít này. *Cậu* nghĩ thế nào, hả Gấu Pooh?”

“Ồ,” Gấu Pooh nói, “cháu nghĩ ...”

Nhưng chúng ta sẽ chẳng bao giờ biết Gấu Pooh đã nghĩ gì, bởi bỗng nghe một tiếng chin chít từ phía Roo, một tiếng “tũm” rồi một tiếng la hoảng thật to từ phía kanguru mẹ Kanga.

“Tắm với chẳng táp, thật quá thế,” bác Lừa Eeyore nói.

“Roo ngã xuống suối rồi!” Thỏ kêu lên, rồi nó cùng với Christopher Robin chạy ào xuống cứu.

“Xem cháu bơi đây này!” Roo kêu chin chít từ giữa vực nước của mình, rồi nó bị cuốn vào một dòng thác và rơi xuống một vực nước tiếp theo.

“Con không sao chứ, Roo, cưng.” Kanguru mẹ Kanga lo lắng gọi.

“Vâng!” Roo nói. “Xem con bơi...,” và nó lại trôi tuột theo dòng thác kế tiếp và rơi vào một vực nước khác.

Mọi người đều đang làm một cái gì đó để cứu nó. Lợn Con bỗng tỉnh như sáo và đang vừa nhảy như chơi chơi vừa kêu rầm rĩ, “Đấy, tớ đã bảo mà.” Cú Vọ đang giải thích rằng trong trường hợp bất ngờ bị chìm tạm thời thì Điều Quan Trọng là giữ cho Cái Đầu Bên Trên Mặt Nước. Kanguru mẹ Kanga thì đang vừa nhảy dọc bờ suối vừa nói “Con *chắc* là không bị làm sao chứ, Roo, cưng?” Để đáp lại, dù lúc này đang ở đâu đi nữa, Roo cũng đáp “Nhìn con bơi này!” Bác Lừa Eeyore cũng đã xoay mình về phía sau và thả đuôi lủng lẳng trên cái vực nước đầu tiên mà Roo rơi xuống, và vừa quay lưng lại với tai nạn vừa khẽ lau bầu nói “Chỉ tại cái kiểu tắm táp này thôi mà. Nhưng mà Roo bé bỏng ơ, cứ tóm lấy đuôi ta là sẽ ổn thôi.” Còn Christopher Robin và Thỏ thì đang vừa vội vã chạy ngay qua chỗ bác Lừa Eeyore vừa gọi to những đứa khác ở phía trước.

“Ổn thôi, Roo à, chú đang đến rồi đây,” Christopher Robin gọi to.

“Kiếm cái gì mà bắc ngang dòng suối phía dưới kia kìa, vài người trong các cậu hãy làm đi.” Thỏ kêu to.

Nhưng Gấu Pooh đã đang làm một điều gì đó rồi. Cu cậu đang đứng cách bé Roo hai vực nước mé bên dưới, hai tay nắm một cây sào. Kanguru mẹ Kanga chạy đến nơi mà nắm lấy một đầu cây sào rồi hai đứa bắc cây sào ngang phần dưới của vực nước. Roo lúc này vẫn đang nhờn nhờn hãnh diện, “Xem con bơi này,” trôi tới nơi, bị cái sào ngăn lại rồi nó trèo lên bờ.

“Mẹ có thấy con bơi không đấy?” kanguru con Roo phấn khởi kêu chin chít trong lúc kanguru mẹ Kanga vừa quở trách vừa lau mình

cho nó.

“Chú Gấu Pooh à, chú có xem cháu bơi không đấy? Thế mới gọi là bơi chứ, những gì cháu vừa thực hiện ấy mà. Chú Thỏ à, chú có nhìn thấy cháu vừa làm gì không nhỉ? Bơi lội đấy. Chào anh Lợn Con! Em bảo này, anh Lợn Con! Anh nghĩ là em vừa làm cái gì nhỉ? Bơi lội đấy! Chú Christopher Robin, chú có nhìn thấy cháu...”.

Nhưng Christopher Robin nào có lắng nghe. Cậu đang ngắm nhìn Gấu Pooh.

“Gấu Pooh à,” cậu nói, “cậu tìm được cây sào ấy ở đâu thế?”

Gấu Pooh ngắm nghía cây sào trong tay mình.

“Tớ vừa mới tìm thấy nó,” nó nói. “Tớ đã nghĩ là nó nhất định phải có ích mà. Tớ chỉ việc nhặt nó lên thôi.”

“Gấu Pooh à,” Christopher Robin trang trọng nói, “Cuộc Thám Hiểm đã kết thúc, cậu đã tìm thấy Bắc Cực rồi!”

“Ồ!” Gấu Pooh nói.

Bác Lừa Eeyore đang ngồi nhúng đuôi xuống nước khi tất cả bọn chúng trở lại chỗ bác ấy.

“Cậu nào hãy bảo thằng bé Roo nhanh nhanh lên cho ta,” bác nói. “Cái đuôi ta đang bị lạnh đây. Ta chẳng muốn đề cập đến cái đuôi, nhưng ta vẫn cứ đề cập. Ta chẳng muốn phàn nàn, nhưng mà sự thực nó là vậy. Cái đuôi của ta bị lạnh rồi.”

“Cháu đây này!” Roo kêu chín chít.

“Ồ, cháu đây rồi!”

“Ông có nhìn cháu bơi không đấy?”

Bác Lừa Eeyore rút cái đuôi từ dưới nước lên và vung vẩy qua lại.

“Đúng như ta nghĩ mà,” bác nói. “Mất hết cảm giác. Tê cóng. Nó bị thế đấy. Tê cóng. Chà, khi mà chẳng ai cần bận tâm thì ta cho rằng nó cũng ổn thôi.”

“Bác Lừa Eeyore tội nghiệp! Cháu sẽ lau khô cái đuôi cho bác,” Christopher Robin nói, rồi cậu lấy ra một chiếc khăn tay mà cọ thật sạch.

“Cảm ơn cậu Christopher Robin. Cậu là người duy nhất hiểu biết về những cái đuôi đấy. Bọn chúng nó chẳng suy nghĩ gì - đó thật là điều đáng buồn về một vài đứa trong số này. Chúng không có trí tưởng tượng. Đối với *chúng* thì cái đuôi đầu phải là cái đuôi, đó chỉ là một Mẫu Thừa Nho Nhỏ phía sau lưng thôi mà.”

“Bác đừng bận tâm, bác Lừa Eeyore ạ,” Christopher Robin vừa nói vừa ráng sức cọ thật mạnh. “Có khá hơn không ạ?”

“Có lẽ nó có cảm giác giống một cái đuôi hơn rồi. Nó lại Phục Hồi rồi, cậu có hiểu ý ta không?”

“Chào Bác Lừa Eeyore,” Gấu Pooh vừa nói vừa bước tới chỗ bọn họ, cùng với cây sào của mình.

“Chào Gấu Pooh. Cảm ơn cậu đã có lời hỏi thăm, nhưng mà một hai ngày nữa là ta sẽ lại có thể sử dụng nó rồi.”

“Sử dụng cái gì ạ?” Gấu Pooh nói.

“Cái mà chúng ta đang bàn đến đấy.”

“Cháu có bàn về cái gì đâu,” Gấu Pooh nói, vẻ bối rối.

“Ta lại làm mất rồi. Ta cứ tưởng cậu vừa nói là cậu rất lấy làm buồn về cái đuôi của ta, nó bị tê cứng, và hỏi xem cậu có thể giúp được gì không?”.

“Không,” Gấu Pooh nói. “Không phải cháu,” nó nói. Nó nghĩ ngợi giây lát rồi gợi ý thật chuẩn xác: “Có lẽ là ai đó khác kia ạ.”

“Ồ, khi nào gặp người ấy thì cậu cảm ơn giùm ta nhé.”

Gấu Pooh băn khoăn nhìn Christopher Robin.

“Gấu Pooh đã tìm thấy Bắc Cực 644 ,” Christopher Robin nói. “Như thế không tuyệt sao?”

Gấu Pooh khiêm tốn cúi mặt nhìn xuống.

“Là cái kia à?”

“Vâng,” Christopher Robin nói.

“Đó là cái mà chúng ta vừa đi tìm à?”

“Vâng,” Gấu Pooh nói.

“Ồ,” bác Lừa Eeyore nói. “Hay lắm, dù sao thì - trời cũng đã không mưa,” bác nói.

Họ cắm cây sào lên mặt đất và Christopher Robin buộc vào đó một bức thông điệp.

BẮC CỰC
ĐƯỢC PHÁT HIỆN BỞI
GẤU POOH
GẤU POOH ĐÃ TÌM RA NÓ

Sau đó cả bọn lại trở về nhà. Và tôi nghĩ, mà tôi không thật dám chắc, rằng Roo đã tắm nước nóng rồi lên giường ngủ ngay. Còn Gấu Pooh thì trở về nhà mình, đang rất hãnh diện về những gì mình đã làm và rồi ăn một chút gì đó để hồi phục sức khỏe.

Chương 9

Trong đó Lợn Con bị nước bủa vây khắp xung quanh

Trời cứ mưa, mưa và mưa suốt. Lợn Con tự nhủ rằng cả đời nó chưa bao giờ trời lại mưa như thế - mà có trời mới biết được nó mấy tuổi, ba tuổi chẳng, hay là bốn? Từ trước tới giờ chưa bao giờ nó thấy trời mưa nhiều đến thế. Hết ngày này sang ngày khác rồi lại sang ngày khác nữa.

“Giá mà,” nó vừa nghĩ vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, “mình ở trong nhà Gấu Pooh, hoặc nhà Christopher Robin hay nhà Thỏ lúc trời bắt đầu mưa thì suốt thời gian này lúc nào mình cũng có bè bạn chứ đâu phải lẻ loi một mình ở đây chẳng có việc gì mà làm, ngoại trừ việc

bắn khoăn không biết khi nào thì tạnh mưa.” Rồi nó tưởng tượng ra mình đang ở bên Gấu Pooh, và nói “Cậu đã từng thấy trời mưa như thế bao giờ chưa hả, Gấu Pooh?” và Gấu Pooh nói, “Thật là *kinh khủng*, Lợn Con nhỉ?” và Lợn Con nói, “Tớ bắn khoăn chẳng biết tình hình ở chỗ Christopher Robin thế nào,” và Gấu Pooh nói “Tớ cho rằng khoảng thời gian này cậu Thỏ thân mến tội nghiệp sắp bị nước lũ đẩy ra khỏi nhà rồi.” Nếu được trò chuyện như thế thì đã thật thú vị, và quả thật chẳng hay ho gì khi có bất kỳ cái gì lý thú như lụt lội mà bạn lại không chia sẻ được với một ai đó.

Bởi vì lụt lội là điều lý thú. Những cái rãnh khô nho nhỏ mà trước đây Lợn Con thường hay quanh quẩn sục sạo ở trong giờ đã trở thành những dòng suối, những dòng suối nhỏ nó thường bì bõm lội qua đã trở thành những dòng sông, còn dòng sông nơi bọn chúng đã từng vui đùa rất là vui vẻ giữa đôi bờ dốc đứng thì nay nước đã tràn ra khỏi lòng sông và lấn chiếm biết bao chỗ ở khắp mọi nơi, đến nỗi Lợn Con bắt đầu bắn khoăn liệu chẳng bao lâu nữa nước có vào đến giường *của nó* không.

“Thực cũng hơi Đáng Lo,” nó tự nhủ, “khi là một Con Vật Rất Nhỏ Bé Bị Nước Bủa Vây Khắp Xung Quanh. Christopher Robin và Gấu Pooh có thể thoát ra được bằng cách Trèo Cây, và kanguru mẹ Kanga có thể thoát ra được bằng cách Nhảy, Thỏ có thể thoát ra được bằng cách Đào Đường Hàm, Cú Vọ có thể thoát ra được bằng cách Bay, và bác Lừa Eeyore có thể thoát ra được bằng cách - bằng cách Kêu Thật To Cho Tới Khi Được Cứu, còn mình ở đây, bị nước bủa vây mà mình lại chẳng làm được *bất kỳ điều gì*.”

Trời tiếp tục mưa, và mỗi ngày nước lại dâng cao hơn một chút, cho tới lúc này nước đã mấp mé cửa sổ nhà Lợn Con rồi... vậy mà cu cậu vẫn chưa làm bất kỳ cái gì cả.

“Còn Gấu Pooh nữa kìa,” nó tự nhủ. “Gấu Pooh kém Thông Minh, nhưng cậu ấy chẳng bao giờ bị nguy cả. Cậu ấy làm những việc ngớ ngẩn mà té ra lại tốt đẹp. Lại còn Cú Vọ nữa. Cú Vọ không hẳn là Thông Minh, nhưng cậu ấy hiểu Nhiều Điều. Cậu ấy sẽ biết cái Điều Cần Thiết Phải Làm Khi Bị Nước Bủa Vây. Lại còn Thỏ. Cậu ấy không Học trong Sách Vở, song cậu ấy luôn có thể nghĩ ra một Kế

Hoạch Thần Tình. Còn Kanguru mẹ Kanga, chị ấy không Tài Giỏi, chị Kanga nào có giỏi giang gì, song chị ấy sẽ lo lắng về bé Roo đến mức sẽ Làm Một Điều Thích Hợp mà chẳng cần phải suy nghĩ. Và rồi còn bác Lừa Eeyore. Mà bác Lừa Eeyore dù sao thì cũng khổ đến nỗi chẳng còn bận tâm về hoàn cảnh này. Nhưng mình băn khoăn không biết Christopher Robin sẽ làm gì đây?”

Rồi nó bỗng sực nhớ một câu chuyện mà Christopher Robin đã kể nó nghe về một người đàn ông trên một hoang đảo đã viết một điều gì đó rồi bỏ vào một cái chai và ném xuống biển; và Lợn Con nghĩ rằng nếu nó viết một điều gì đó rồi bỏ vào một cái chai và ném xuống nước, có lẽ một người nào đó sẽ đến cứu nó!

Nó rời cửa sổ và bắt đầu lục lọi trong nhà, ở khắp những chỗ không bị ngập nước, và cuối cùng nó tìm được một cái bút chì và một mẫu giấy khô cùng một cái chai có sẵn cái nút bằng li-e⁽¹⁾. Rồi nó viết lên một mặt của mẫu giấy ấy:

CỨU!

LỊN CON (TỚ)

Và ở mặt kia của mẫu giấy, nó viết:

LỊN CON ĐÂY MÀ, CỨU, CỨU!

Sau đó nó bỏ mẫu giấy vào trong cái chai, nút thật chặt rồi rướn mình thật xa ngoài cửa sổ ở mức không bị rơi xuống nước, rồi cố hết sức ném cái chai thật xa - bồm! - và chỉ giây lát cái chai lại bập bênh trên mặt nước. Rồi nó quan sát cái chai chầm chậm trôi về phía xa, cho tới khi nhìn đã mỏi mắt, và đôi lúc nó nghĩ đó là cái chai ấy, đôi lúc nó lại nghĩ mình chỉ đang dõi theo một gợn sóng nhỏ trên mặt nước mà thôi. Và rồi nó chợt nhận ra rằng nó sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy cái chai ấy nữa và rằng nó đã làm tất cả những gì có thể để cứu mình.

“Vây là,” nó nghĩ, “một kẻ nào khác sẽ phải làm một điều gì đó, và mình hy vọng rằng họ sẽ sớm làm điều đó, bởi vì nếu họ không làm

thì mình sẽ phải bơi, mà mình lại không biết bơi, vì vậy mình hy vọng họ sẽ sớm làm điều đó.” Rồi nó thở dài thườn thượt và nói “Giá mà có Gấu Pooh ở đây. Có hai đứa thì thuận lợi hơn nhiều.”

Lúc trời bắt đầu mưa thì Gấu Pooh đang ngủ. Trời mưa, mưa, mưa mãi còn nó thì ngủ, ngủ và ngủ mãi. Trước đó nó đã có một ngày mệt nhọc. Các bạn còn nhớ nó đã phát hiện Bắc Cực như thế nào; chà, nó tự hào về việc đó đến mức đã hỏi Christopher Robin xem liệu có còn những Cực nào khác mà một chú Gấu Kém Thông Minh có thể phát hiện không.

“Có Nam Cực đấy,” Christopher Robin nói, “và tớ cho rằng còn có một Đông Cực và một Tây Cực nữa, dù rằng người ta không thích bàn về chúng.”

Gấu Pooh rất phấn khích khi nghe nói thế và gợi ý rằng hai đứa cần phải có một cuộc Thảm Hiểm để phát hiện Đông Cực. Nhưng trước đó Christopher Robin đã nghĩ đến một chuyện gì đó khác cần phải làm với kanguru mẹ Kanga; vì vậy Gấu Pooh ra đi để phát hiện Đông Cực một mình. Không biết cu cậu phát hiện được không, tôi quên mất rồi, nhưng khi trở về nhà, nó mệt mỏi đến nỗi giữa bữa tối, sau khi đã ăn uống hơn nửa giờ đồng hồ, nó lăn ra ngủ thật say trên chiếc ghế bành của mình, và cứ ngủ, ngủ và ngủ mãi.

Rồi nó bỗng nằm mơ. Nó đang ở Đông Cực, mà đó là một cây sào rất lạnh giá và khắp trên đó có loại tuyết và băng lạnh nhất bao phủ. Nó tìm được một cái tổ ong để chui vào ngủ, nhưng không có chỗ cho bốn chân của mình, thế là nó để chân ở bên ngoài. Và những chú Chồn Woozle Hoang Dã cư trú tại Đông Cực đến và gặm hết cả lông mao ở bốn chân nó để làm tổ cho Lũ Con của chúng. Mà chúng càng gặm thì chân nó lại càng bị lạnh, mãi cho đến lúc nó bỗng tỉnh giấc và kêu Ái đau! - và nó vẫn ngồi đó, trên chiếc ghế bành của mình, hai bàn chân ngập dưới nước, và khắp xung quanh nó toàn nước là nước!

Nó bị bơm lợi ra cửa và ngó ra ngoài...

“Tình cảnh này thật Nghiêm Trọng đây,” Gấu Pooh nói. “Mình phải Thoát Hiểm mới được.”

Thế là cu cậu lấy vại mật ong to nhất và thoát hiểm cùng với nó trên một cành lớn của cái cây của mình, cách xa mặt nước, và rồi nó lại trèo xuống lần nữa và lại thoát hiểm với một cái vại khác... và khi toàn bộ cuộc Thoát Hiểm được thực hiện xong thì Gấu Pooh lại ngồi đó, trên cành cây của mình, hai chân đung đưa, và kìa, bên cạnh cu cậu là mười cái vại mật ong...

Hai ngày sau, Gấu Pooh vẫn ở đó, đang ngồi trên cành cây của mình, hai chân đung đưa, và kìa, bên cạnh cu cậu là bốn cái vại mật ong...

Ba ngày sau, Gấu Pooh vẫn ở đó, đang ngồi trên cành cây của mình, hai chân đung đưa, và kìa, bên cạnh cu cậu là một vại mật ong.

Bốn ngày sau, Gấu Pooh vẫn ở đó...

Và vào buổi sáng của ngày thứ tư ấy, cái chai của Lợn Con vừa trôi ngang qua chỗ nó ngồi, và, vừa kêu lên một tiếng ‘Mật ong!’ thật to, Gấu Pooh liền nhào xuống nước, tóm lấy cái chai và lại cố trèo lên cái cây của mình.

“Bực thật!” Gấu Pooh vừa mở nút chai vừa nói. “Ướt đẫm cả mình mà chẳng được cái gì. Cái mẫu giấy kia đang làm gì thế nhỉ?”

Nó lấy mẫu giấy ra và ngắm nghía.

“Đó là một Tin Nhắn,” nó tự nhủ, “đúng là vậy rồi. Mà cái chữ kia là chữ ‘P,’ đúng là thế, đúng là thế, mà ‘P’ nghĩa là ‘Pooh,’ vậy đó là một Tin Nhắn quan trọng gửi cho mình đây, nhưng mình lại không đọc được. Mình phải tìm Christopher Robin hoặc Cú Vọ hoặc Lợn Con, một trong những người Thông Minh Hay Đọc Sách ấy có thể đọc được nhiều điều và họ sẽ kể cho mình biết ý nghĩa của cái tin nhắn này. Chỉ có điều là mình không biết bơi. Bực thật!”

Rồi nó nảy ra một ý tưởng, và tôi nghĩ rằng đối với một Chú Gấu Kém Thông Minh thì đó là một ý tưởng hay. Nó tự nhủ:

“Nếu một cái chai có thể nổi được, vậy thì một cái vại cũng nổi được, mà nếu một cái vại nổi thì mình có thể ngồi lên trên, nếu đó là một cái vại lớn.”

Thế là nó lấy cái vai lớn nhất của mình và đập thật chặt.

“Mọi chiếc thuyền đều có một cái tên,” nó nói, “vậy mình sẽ gọi cái thuyền của mình là *Chú Gấu Nổi*.” Vừa nói xong mấy lời ấy, nó ném ngay cái thuyền của mình xuống nước và nhào xuống theo.

Trong giây lát Gấu Pooh và Chú Gấu Nổi ngập ngừng không thật chắc chắn là đưa nào đáng được ở phía trên, nhưng sau khi thử các vị trí khác nhau một đôi lần, chúng thỏa thuận là Chú Gấu Nổi ở bên dưới, và Gấu Pooh đắc thắng cuời lên trên, lấy chân mà chèo thật mạnh.

Christopher Robin sống tại chính đỉnh Khu Rừng. Trời cứ mưa, mưa và mưa mãi, nhưng nước không thể dâng lên đến ngôi nhà của cậu. Thật khá thú vị khi nhìn xuống các thung lũng và thấy nước ở khắp nơi xung quanh, nhưng trời mưa quá to đến nỗi hầu hết thời gian cậu chỉ ở trong nhà và suy nghĩ về mọi việc. Sáng nào cậu cũng che ô đi ra ngoài và cắm một cái gậy tại nơi nước vừa lên tới, và buổi sáng hôm sau cậu lại ra ngoài và không thể nhìn thấy cái gậy ấy nữa, thế là cậu lại cắm một cái gậy khác vào chỗ nước mới lên tới nơi rồi trở về nhà, và mỗi buổi sáng cậu lại có một đoạn đường ngắn hơn để mà đi so với sáng hôm trước. Vào buổi sáng ngày thứ năm, cậu thấy nước khắp xung quanh mình và biết rằng lần đầu tiên trong đời cậu ở trên một hòn đảo thực sự. Điều này thật thú vị.

Đúng vào buổi sáng hôm ấy Cú Vọ bay đến, vượt qua vùng nước, để nói, “Chào cậu,” với Christopher Robin, người bạn của nó.

“Này, Cú Vọ,” Christopher Robin nói, “thế này mà không thú vị sao? Tớ đang ở trên một hòn đảo đấy!”

“Ít lâu nay trạng thái khí quyển rất là không thuận lợi,” Cú Vọ nói.

“Cậu bảo sao?”

“Lâu nay trời cứ mưa,” Cú Vọ giải thích.

“Đúng,” Christopher Robin nói. “Trời cứ mưa.”

“Mức nước lũ đã đạt tới một độ cao chưa từng thấy.”

“Cậu bảo sao?”

“Có rất nhiều nước khắp xung quanh,” Cú Vọ giải thích.

“Đúng,” Christopher Robin nói. “Có rất nhiều nước.”

“Tuy vậy, triển vọng đang nhanh chóng trở nên sáng sủa hơn. Vào bất kỳ thời điểm nào...”

“Bạn có gặp Gấu Pooh không đấy?”

“Không. Vào bất kỳ thời điểm nào...”

“Tớ hy vọng là cậu ấy được bình an,” Christopher Robin nói. “Lâu nay tớ vẫn cứ băn khoăn về cậu ấy. Tớ cho rằng Lợn Con cũng có mặt ở đó với cậu ấy. Cậu có cho rằng các cậu ấy bình an cả không hả, Cú Vọ?”

“Tớ mong là như thế. Cậu biết đấy, vào bất kỳ thời điểm nào...”

“Cậu hãy đi xem sự thể thế nào, Cú Vọ à. Bởi vì Gấu Pooh không được thông minh lắm, và cậu ấy có thể làm một điều khờ dại nào đó, mà tớ thì lại rất yêu mến cậu ấy, Cú Vọ à. Cậu có hiểu không hả, Cú Vọ?”

“Được rồi,” Cú Vọ nói. “Tớ sẽ đi. Quay lại ngay đấy mà.” Và nó bay vụt đi.

Chỉ một lát sau nó đã quay trở lại.

“Gấu Pooh không có ở đó,” nó nói.

“Không có ở đó?”

“Từ trước cậu ấy vẫn ở đó. Cậu ấy vẫn ngồi trên một cái cành cây bên ngoài nhà cậu ấy cùng với chín hũ mật ong. Nhưng bây giờ cậu ấy không có mặt ở đó nữa.”

“Ôi, Gấu Pooh!” Christopher Robin kêu lên. “Cậu *đang* ở đâu?”

“Tớ đây này,” một giọng lầm bầm cất lên phía sau cậu bé.

“Gấu Pooh!”

Hai đứa lao vào vòng tay của nhau.

“Cậu đến đây bằng cách nào thế?” Christopher Robin hỏi, khi cậu đã lại sẵn sàng chuyện trò.

“Bằng cái thuyền của tớ đấy,” Gấu Pooh hãnh diện nói. “Tớ nhận được một Tin Nhắn rất quan trọng, nhưng vì bị một ít nước vào mắt nên tớ không đọc được, vì vậy tớ mang đến cho cậu. Chờ bằng thuyền của tớ đấy.”

Vừa nói mấy lời tự đắc ấy, nó vừa trao mẫu tin nhắn kia cho Christopher Robin.

“Nhưng mà đây là của Lợn Con gửi!” Christopher Robin kêu lên sau khi đã đọc xong.

“Trong đó không nói gì về Gấu Pooh à?” Gấu Pooh vừa hỏi vừa ngó qua bờ vai bạn mình.

Christopher Robin đọc to mẫu tin nhắn.

“Ồ, những chữ P này nghĩa là Lợn Con⁽¹⁾ à? Tớ cứ tưởng chúng nghĩa là Gấu Pooh cơ đấy.”

“Chúng ta phải cứu cậu ấy ngay lập tức! Tớ tưởng cậu ấy ở chỗ cậu, Gấu Pooh à. Cú Vọ này, cậu có thể cõng cậu ấy trên lưng để thoát hiểm không?”

“Chắc là không được,” Cú Vọ nói sau khi đã suy nghĩ thật nghiêm túc. “Tớ e rằng, nếu những cơ lưng thiết yếu...”

“Vậy thì cậu vui lòng bay *ngay lập tức* tới chỗ cậu ấy và bảo rằng *Đội Cứu Hộ* sắp đến, được chứ? Còn Gấu Pooh và tớ sẽ nghĩ ra cách Cứu Hộ và sẽ đến đó thật nhanh.Ồ, đừng có nói gì nữa, hãy tiến hành nhanh nhanh lên!” Và, tuy còn đang suy nghĩ và toan nói điều gì đó, Cú Vọ vẫn vụt bay đi.

“Nào, Gấu Pooh,” Christopher Robin nói, “thuyền của cậu ở đâu?”

“Tớ phải nói rằng,” Gấu Pooh phân trần lúc hai đứa bước xuống bờ hòn đảo, “đó không thật sự là một chiếc thuyền bình thường. Đôi khi nó là một cái thuyền, và đôi khi nó là một Tai Nạn. Chuyện đó còn tùy thuộc...”

“Tùy thuộc vào cái gì cơ?”

“Vào việc tớ ở trên nó hoặc ở bên dưới nó.”

“Ồ! Thôi được, nó ở đâu nào?”

“Kia kìa!” Gấu Pooh vừa nói vừa hãnh diện chỉ về phía *Chú Gấu Nổi*.

Christopher Robin không chờ đợi được thấy một chiếc thuyền như vậy, và càng nhìn nó cậu càng nghĩ rằng Gấu Pooh là một chú Gấu Can Đảm và Tài Trí biết bao. Và, Christopher Robin càng nghĩ như vậy thì Gấu Pooh lại càng cúi nhìn xuống một cách khiêm tốn, giả bộ mình không được thế.

“Nhưng thuyền này dùng cho hai đứa chúng mình thì nhỏ quá,” Christopher Robin buồn rầu nói.

“Ba đứa chúng mình chứ, còn cả Lợn Con nữa đấy.”

“Như thế thì thuyền lại càng nhỏ. Ồ, Gấu Pooh ơi, chúng mình sẽ làm gì đây?”

Và khi ấy, chú gấu này - Gấu Pooh, Gấu Pooh Xinh Xắn, F.O.P (Bạn của Lợn Con), R.C (Bằng hữu của Thỏ), P.D (Người Phát Hiện Cây Sào), E.C và T.F⁽¹⁾ (Người An ủi Bác Lừa Eeyore Và Tìm Thấy Cái Đuôi), nói tóm lại, đích thị Gấu Pooh - nói một điều gì đó sáng ý đến nỗi Christopher Robin chỉ có thể vừa há hốc miệng mà nhìn cu cậu chằm chằm vừa phân vân không biết liệu đây có thật là cái Chú Gấu Kém Thông Minh mà mình đã từng biết và yêu mến từ bao lâu hay không.

“Chúng mình có thể đi bằng cái ô của cậu,” Gấu Pooh nói.

“?”

“Chúng mình có thể đi bằng cái ô của cậu,” Gấu Pooh nói.

“??”

“Chúng mình có thể đi bằng cái ô của cậu,” Gấu Pooh nói.

“!!!!”

Bởi vì Christopher Robin chợt hiểu rằng hai đứa có thể đi bằng cách ấy. Cậu giương ô của mình lên và đặt nó chống ngược trên mặt nước. Cái ô nổi nhưng hết nghiêng bên nọ lại ngả bên kia. Gấu Pooh nhảy vào đó.

Vừa toan nói rằng lúc này mọi chuyện đã ổn thì cu cậu lại thấy là không ổn, và sau khi thỉnh lỉnh uống một ngụm nước mà nó thực sự không muốn, nó lội trở lại với Christopher Robin. Sau đó hai đứa cùng vào trong cái ô và nó không còn ngả nghiêng nữa.

“Tớ sẽ gọi cái thuyền này là *Trí Tuệ Của Pooh*,” Christopher Robin nói. Và *Trí Tuệ Của Pooh* lập tức lên đường theo hướng tây nam, vừa đi vừa quay tròn duyên dáng.

Các bạn có thể hình dung ra niềm vui của Lợn Con khi cuối cùng chiếc thuyền ấy lọt vào tầm nhìn của nó. Vào những năm sau đó nó cứ thích nghĩ rằng hồi trước nó đã lâm vào tình cảnh Vô Cùng Nguy Hiểm suốt trong Trận Lụt Khủng Khiếp ấy, song mỗi nguy hiểm duy nhất mà nó đã thực sự lâm vào là cái nửa giờ đồng hồ tù túng cuối cùng của mình, khi mà Cú Vọ, lúc này vừa bay đến, đậu trên một cành cây để an ủi nó và kể cho nó nghe một câu chuyện rất dài về một bà dì đã đẻ nhằm ra một quả trứng hải âu, và câu chuyện cứ tiếp tục mãi, tiếp tục mãi, khá là giống cái câu này, cho tới khi Lợn Con nhào người qua khung cửa sổ của mình để lắng nghe và chẳng mấy hy vọng đã vội lạng lẽ ngủ gật và dĩ nhiên là nó bị trượt chân, chầm chậm tuột ra ngoài về phía mặt nước và chỉ còn bám riết lấy cửa sổ bằng mấy ngón chân thì may sao, đúng lúc ấy, một tiếng quang quác rõ to do Cú Vọ phát ra, đó cũng thật sự là một phần của câu chuyện, là lời nói của bà dì nọ, đã khiến Lợn Con tỉnh táo và kịp bật mình trở lại an toàn và nói “Hay quá nhỉ, thế bà đẻ nhằm à?” vào lúc - chà, các bạn có thể hình dung ra niềm vui của cu cậu khi cuối cùng đã nhìn thấy con thuyền tuyệt vời kia, *Trí Tuệ Của Pooh* (*Thuyền trưởng C. Robin, phó thuyền trưởng thứ nhất Gấu Pooh*) đang vượt biển để cứu mình...

Và, bởi đó thực sự là hồi kết của câu chuyện, và tôi rất mệt mỏi sau cái câu cuối cùng, tôi nghĩ rằng mình sẽ dừng lại ở đây.

Chương 10

Trong đó Christopher Robin mở tiệc mừng Gấu Pooh và chúng ta tạm biệt nhau

Một hôm khi mặt trời đã trở lại trên Khu Rừng, đem theo mùi hương của táo gai và tất cả các dòng suối trong Khu Rừng đều đang hân hoan róc rách khi đã tìm lại hình dáng xinh đẹp của riêng mình, và những vực nước nho nhỏ đang nằm mơ màng về cuộc sống mà chúng đã từng thấy trước kia cùng những công việc lớn lao mà chúng đã làm, và trong cái ấm và tĩnh lặng của Khu Rừng, anh chàng chim cu-cu đang thận trọng thử đi thử lại giọng hót của mình và lắng nghe xem có được ưng ý hay không, còn những chú chim câu xanh thì đang khẽ khàng phàn nàn theo kiểu vô công rồi nghề thoải mái của mình rằng anh chàng kia thật là sai sót nhưng cũng chẳng có gì quan trọng lắm. Vào một ngày như vậy, Christopher Robin huýt sáo theo một cách đặc biệt của mình, còn Cú Vọ thì bay ra khỏi Khu Rừng Trăm Mẫu để xem có điều gì cần phải làm không.

“Cú Vọ này,” Christopher Robin nói, “tớ sắp sửa mở tiệc đấy!”

“Cậu sắp mở tiệc, hả?”

“Và đó sẽ là một bữa tiệc thật đặc biệt, bởi vì nó dành cho những gì Gấu Pooh đã làm với những hành động cậu ấy thực hiện để cứu Lợn Con thoát khỏi trận lụt.”

“Ồ, mục đích của bữa tiệc là thế, phải không?” Cú Vọ nói.

“Phải, vậy cậu sẽ báo cho Gấu Pooh và tất cả những người khác thật nhanh nhé, bởi vì tiệc sẽ mở vào ngày mai đấy.”

“Ồ, tiệc sẽ mở vào ngày mai, phải không?” Cú Vọ nói, vẫn tỏ ra hết sức sốt sắng.

“Vậy cậu sẽ đi báo cho họ chứ, Cú Vọ?”

Cú Vọ cố nghĩ một điều gì đó thật uyên bác để nói mà không được, thế là nó bay đi báo tin cho mọi người. Và người đầu tiên mà nó báo tin là Gấu Pooh.

“Gấu Pooh này,” nó nói, “Christopher Robin sắp sửa mở tiệc đấy.”

“O!” Gấu Pooh nói. Rồi, thấy Cú Vọ chờ đợi mình nói thêm điều gì khác nữa, nó nói “Sẽ có những chiếc bánh nho nhỏ phủ kem trứng và những hạt đường màu hồng chứ?”

Cú Vọ cảm thấy không thể hạ mình để nói về những chiếc bánh nho nhỏ phủ kem trứng và những hạt đường màu hồng, vì vậy nó kể lại nguyên văn những lời Christopher Robin đã nói cho Gấu Pooh nghe rồi bay tới chỗ bác Lừa Eeyore.

“Một bữa tiệc dành cho ta ư?” Gấu Pooh tự nhủ. “Tuyệt vời biết bao!” Và nó bắt đầu băn khoăn không hiểu liệu tất cả những con vật khác có biết đây là một bữa tiệc đặc biệt dành cho Gấu Pooh hay không, và không hiểu Christopher Robin đã nói cho mọi người biết về *Chú Gấu Nổi* và *Trí Tuệ Của Pooh* cùng tất cả những con tàu kỳ diệu mà nó đã sáng chế và đi trên đó hay chưa, rồi nó bắt đầu nghĩ sẽ khó chịu biết bao nếu như mọi người đã quên mất và chẳng ai biết rõ mục đích của bữa tiệc này cả. Và nó càng nghĩ như vậy thì bữa tiệc kia lại càng lẫn lộn trong đầu óc nó, giống như một giấc mơ khi mà chẳng chuyện gì được suôn sẻ cả. Rồi giấc mơ ấy bắt đầu tự biến thành lời ca cất lên mãi trong đầu nó cho tới khi trở thành một bài hát. Đó là một

BÀI HÁT CỦA CHÚ GẤU POOH LO LẮNG

Hãy hoan hô ba lần chúc mừng Gấu Pooh!

(Chúc mừng ai?)

Chúc mừng Gấu Pooh

(Vì sao, chú ta đã làm gì?)

Tơ⁽¹⁾ nghĩ là các bạn đã biết:

Chú ta đã cứu bạn mình khỏi bị ướt sạch!

Hãy hoan hô ba lần chúc mừng Gấu Pooh!

(Chúc mừng ai?)

Chúc mừng chú Gấu,
Chú không biết bơi
Mà vẫn cứu được bạn mình
(Chú đã cứu ai?)
Ồ, xin hãy lắng nghe!
Tớ đang nói về Gấu Pooh,
(Về ai?)
Về Gấu Pooh!
(Xin lỗi vì tớ cứ quên suốt)
Chà, Pooh là một chú Gấu Cực kỳ Thông minh,
(Hãy nhắc lại lần nữa!)
Cực kỳ Thông Minh,
(Cực kỳ gì nhỉ?)
Chà, chú ăn rất nhiều.
Và tôi không biết chú có biết bơi không
Nhưng chú vẫn tìm cách nổi
Trên một thứ thuyền
(Trên một thứ gì nhỉ?)
Chà, một thứ vại,
Vậy bây giờ chúng ta hãy hoan hô chú ba lần nồng nhiệt
(Vậy bây giờ chúng ta hãy làm gì chú ba lần nồng nhiệt?)
Và hy vọng chú sẽ ở bên chúng ta thật nhiều năm
Và lớn lên khỏe mạnh, khôn ngoan và giàu có!
Hãy hoan hô ba lần chúc mừng Gấu Pooh!
(Chúc mừng ai?)

*Chúc mừng chú Gấu,
Hãy hoan hô ba lần chúc mừng chú Gấu!
(Chúc mừng ai?)
Chúc mừng chú Gấu,
Hãy hoan hô ba lần chúc mừng Gấu Pooh Xinh Xắn
tuyệt vời!
(Nào ai đó hãy kể tớ nghe đi - CHÚ ĐÃ LÀM GÌ NHỈ?)*

Trong lúc hiện tượng này diễn ra trong đầu nó thì Cú Vọ đang trò chuyện với bác Lừa Eeyore.

“Bác Lừa Eeyore ơi,” Cú Vọ nói, “Christopher Robin sắp sửa mở tiệc đấy.”

“Rất hay,” bác Lừa Eeyore nói. “Chắc là chúng nó sẽ quẳng cho ta mấy miếng vớ vẩn đã bị giẫm chân lên. Rõ là Tởn tể và Ân cần. Chẳng sao hết, có sao đâu.”

“Có một cái Thiếp Mời gửi bác đây.”

“Nom nó thế nào nhỉ?”

“Một cái Thiếp Mời đấy!”

“Phải, ta nghe thấy rồi. Ai gửi đến đấy nhỉ?”

“Cái này không phải để ăn đâu, mà nó mời bác đến dự tiệc. Ngày mai đấy.”

Bác Lừa Eeyore chậm chậm lắc đầu

“Cậu định nói là mời Lợn Con rồi. Cái anh chàng nhỏ thó có đôi tai thính ấy. Đó là cậu Lợn Con. Ta sẽ báo cho cậu ấy mà.”

“Không, không phải đâu,” Cú Vọ nói, cuống quýt cả lên. “Mà là bác đấy!”

“Cậu có chắc không hả?”

“Dĩ nhiên là cháu chắc ạ. Christopher Robin đã bảo. ‘Hãy báo cho tất cả mọi người! Tất cả mọi người.’”

“Tất cả mọi người, trừ bác Lừa Eeyore phải không?”

“Tất cả mọi người,” Cú Vọ phụng phịu nói.

“Chà!” bác Lừa Eeyore nói. “Chắc chắn có một sự lầm lẫn đấy, tuy vậy, ta cũng sẽ tới. Chỉ có điều, nếu trời mưa thì đừng có trách ta nhé.”

Nhưng trời không mưa, Christopher Robin đã làm một cái bàn dài từ mấy tấm gỗ dài, và tất cả bọn chúng ngồi quanh bàn ấy. Christopher Robin ngồi ở một đầu bàn và Gấu Pooh ngồi ở đầu kia, và giữa hai đầu là Cú Vọ, bác Lừa Eeyore cùng Lợn Con ngồi ở một bên, phía bên kia là Thỏ, kanguru con Roo và kanguru mẹ Kanga. Và tất cả bạn bè, bà con nhà Thỏ ngồi la liệt trên bãi cỏ mà háo hức chờ đợi ai đó có thể trò chuyện với chúng hoặc quăng cho chúng bất kỳ thứ gì, hoặc là hỏi chúng xem lúc đó là mấy giờ rồi.

Đây là bữa tiệc đầu tiên mà kanguru con từng được dự, và thằng bé rất là phấn khởi. Ngay khi mọi người vừa ngồi xuống là nó bắt đầu trò chuyện.

“Chào chú Gấu Pooh!” nó kêu chín chít.

“Chào bé Roo!” Gấu Pooh nói.

Kanguru con Roo nhảy như chơi chơi trên chỗ ngồi của mình một lát rồi lại bắt đầu nói.

“Chào anh Lợn Con!” nó kêu chín chít.

Lợn Con vẫy vẫy một bàn tay về phía thằng bé vì cu cậu đang quá bận rộn không thể nói được lời nào.

“Chào ông Lừa Eeyore!” bé Roo nói.

Bác Lừa Eeyore ử rử gật gật đầu với thằng bé. “Chẳng mấy chốc trời sẽ mưa cho mà xem,” bác nói.

Bé Roo ngược nhìn xem trời có mưa không và thấy trời không mưa, thế là nó nói “Chào chú Cú Vọ,” và Cú Vọ nói “Chào anh bạn bé nhỏ

của ta,” một cách ân cần, rồi lại tiếp tục kể cho Christopher Robin nghe về một vụ tai nạn suýt đã xảy ra với một người bạn của mình mà Christopher Robin không biết. Còn kanguru mẹ Kanga thì bảo bé Roo “Uống món sữa của con đi đã, cưng à, rồi hãy nói chuyện.” Thế là bé Roo, lúc đó đang uống món sữa của mình, cố bảo rằng nó có thể làm cả hai thứ cùng một lúc... và sau đó mẹ nó phải mất một hồi lâu vừa vỗ về vừa lau mình cho nó được khô ráo.

Khi mọi người ăn uống đã gần xong, Christopher Robin gõ mạnh cái thìa của mình lên bàn, cả bọn ngừng chuyện trò và rất yên lặng, chỉ trừ có bé Roo còn chưa hết một cơn nấc ầm ỉ và đang cố làm ra vẻ cơn nấc ấy là của một người bà con nhà Thỏ.

“Bữa tiệc này,” Christopher Robin nói, “là dành cho những gì mà một ai đó đã làm, và tất cả chúng ta đều biết rõ người đó là ai, và đây là bữa tiệc của người đó, dành cho những gì cậu ấy đã làm. Tôi có một món quà dành cho cậu ấy, đây này các bạn ạ.” Rồi cậu sờ soạng tìm kiếm trong giây lát và thì thầm “Nó đâu ấy nhỉ?”

Trong lúc cậu đang tìm kiếm món quà, bác Lừa Eeyore đang hắng một cách ần tuợng và bắt đầu nói.

“Các bạn ạ,” bác nói, “tuy còn những thức ăn thừa mứa, ta rất lấy làm hân hạnh, hoặc có lẽ ta phải nói rằng ta hân hạnh nhất từ trước tới giờ được thấy các bạn tại bữa tiệc dành cho ta. Ta đã chẳng làm được trò trống gì. Bất kỳ ai trong các bạn - trừ Thỏ, Cú Vọ và Kanga - cũng đã chẳng làm được trò trống gì hết. ồ, còn Gấu Pooh nữa chứ. Những nhận xét của ta dĩ nhiên không áp dụng đối với Lợn Con và bé Roo, bởi vì chúng còn quá nhỏ. Bất kỳ ai trong các bạn đều thế cả. Vậy mà tình cờ ta lại được. Ta chẳng cần phải nói rằng đâu phải vì có ý muốn giành cái mà Christopher Robin lúc này đang tìm kiếm” - rồi bác giơ cẳng chân trước của mình lên miệng và thì thầm bằng một giọng khá to “Thử tìm dưới gầm bàn ấy” - “mà ta đã làm những gì mình đã làm là bởi vì ta cảm thấy rằng tất cả chúng ta đều cần phải làm những gì mình có thể để đóng góp. Ta cảm thấy rằng tất cả chúng ta đều cần phải...”

“Ấp!” bỗng bé Roo kêu to.

“Kìa Roo, cưng!” kanguru mẹ Kanga nói, giọng quở trách.

“Mẹ mắng con à?” bé Roo hỏi, hơi có vẻ ngạc nhiên.

“Bác Lừa Eeyore đang nói về chuyện gì ấy nhỉ?” Lợn Con thì thầm với Gấu Pooh.

“Tớ chẳng biết,” Gấu Pooh nói, giọng khá sâu thẳm.

“Tớ nghĩ đây là bữa tiệc dành cho *cậu* đấy.”

“Tớ cũng *đã từng* nghĩ vậy. Nhưng có lẽ là không phải.”

“Tớ nghĩ bữa tiệc này dành cho cậu thì đúng hơn là dành cho bác Lừa Eeyore,” Lợn Con nói.

“Tớ cũng cho là thế,” Gấu Pooh nói.

“Ặp!” bé Roo lại kêu lên.

“VỪA RỒI... TRONG LÚC... TA ĐANG NÓI,” bác Lừa Eeyore nói thật to và nghiêm nghị, “vừa rồi trong lúc ta đang nói thì bị những TIẾNG ẦM ĩ ngắt lời, ta cảm thấy rằng...”

“Nó đây rồi,” Christopher Robin reo lên, giọng sôi nổi. “Hãy chuyển nó xuống cho anh bạn Gấu Pooh ngốc nghếch thân mến đi. Tặng phẩm dành cho Gấu Pooh đấy.”

“Của Gấu Pooh ư?” bác Lừa Eeyore nói.

“Dĩ nhiên là thế rồi, chú Gấu tuyệt vời nhất trên khắp thế gian này.”

“Lẽ ra ta đã biết mới phải,” bác Lừa Eeyore nói. “Suy cho cùng, chẳng thể phàn nàn được. Ta có bạn bè của mình chứ. Mới hôm qua ai đó đã nói với ta rồi. Hay là vào tuần trước hoặc tuần trước nữa cậu Thỏ đã tình cờ gặp ta và nói ‘Bực thật!’ thì phải, CÁNH HỮU với nhau mà. Lúc nào cũng có một chuyện gì đó xảy ra.”

Chẳng có ai lắng nghe, vì mọi người đều đang nói “Mở nó ra đi, Gấu Pooh!” “Tặng phẩm là cái gì thế, Gấu Pooh?” “Tớ biết đó là cái gì rồi!” “Không, cậu không biết đâu...” cùng những lời bình luận góp ý đại loại như vậy. Và dĩ nhiên là Gấu Pooh mở gói tặng phẩm ra thật nhanh mà lại không cắt sợi dây buộc, bởi vì chẳng ai biết khi nào thì

một đoạn dây lại có thể CO ICH đâu. Cuối cùng thì gói tặng phẩm đã được mở ra.

Khi Gấu Pooh biết được gói tặng phẩm ấy gồm những gì, cu cậu suýt thì ngã bổ nhào, cu cậu rất là thỏa mãn. Đó là một cái Hộp Bút Chì Đặc Biệt. Trong đó có những chiếc bút chì có đánh dấu chữ “B” nghĩa là Gấu⁽¹⁾, những chiếc khác đánh dấu “HB” nghĩa là chú Gấu Hay Giúp Đỡ⁽²⁾ và những chiếc khác nữa được đánh dấu “BB” nghĩa là Chú Gấu Can Đảm⁽¹⁾. Có một con dao để gọt bút chì và cái tẩy để tẩy sạch bất kỳ chữ nào bạn viết sai chính tả, và một chiếc thước kẻ để kẻ những dòng cho các con chữ bước lên, và trên thước có chia những khoảng có độ dài một in-sơ⁽²⁾ phòng khi bạn muốn biết một vật nào đó có độ dài bao nhiêu; lại còn có những chiếc Bút Chì Xanh, Bút Chì Đỏ và Bút Chì Màu Lá Cây để thể hiện những vật đặc biệt bằng các màu xanh, đỏ, lá cây nữa. Và tất cả những thứ xinh xắn ấy được đựng riêng trong những túi nhỏ đặt trong một cái Hộp Đặc Biệt mà khi bạn đóng lại nó lại kêu đánh cách một cái. Và tất cả những thứ đó là dành cho Gấu Pooh.

“Ôi!” Gấu Pooh nói.

“Ôi, Gấu Pooh!” mọi người khác đều nói, trừ bác Lừa Eeyore.

“Cảm ơn các bạn,” Gấu Pooh lầm bầm.

Còn bác Lừa Eeyore thì đang tự nhủ “Cái trò viết lách này. Bút chì với chẳng bút chiếc. Đánh giá quá cao thôi, nếu các người hỏi ta thì ta sẽ bảo thế đấy. Thật vớ vẩn. Chẳng có ý nghĩa gì hết.”

Sau đó, khi mà mọi người đã chào “Tạm biệt” và nói lời “Cảm ơn” với Christopher Robin thì Gấu Pooh và Lợn Con cùng nhau trầm ngâm bước về nhà trong ánh chiều vàng, và suốt một hồi lâu hai đứa đều yên lặng.

“Khi ngủ dậy vào buổi sáng, Gấu Pooh à,” cuối cùng Lợn Con lên tiếng, “điều đầu tiên cậu tự nhủ là cái gì?”

“Bữa điểm tâm ăn món gì đây?” Gấu Pooh nói. “Còn *cậu* thì nói gì hả, Lợn Con?”

“Tớ nói, mình tự hỏi không biết hôm nay sẽ có chuyện gì thú vị đây?”

Gấu Pooh gật gù, vẻ tư lự.

“Như vậy thì cũng thế thôi mà,” nó nói.

“Và chuyện gì đã xảy ra thế?” Christopher Robin hỏi.

“Khi nào cơ?”

“Buổi sáng ngày hôm sau ấy.”

“Bố chẳng biết.”

“Bố có thể suy nghĩ rồi một lúc nào đó kể cho con và Gấu Pooh nghe được không?”

“Nếu như con rất cần biết điều đó.”

“Gấu Pooh cần,” Christopher Robin nói.

Cậu thờ dài sườn sượt, túm lấy cẳng chú gấu mà nhấc lên rồi bước ra phía cửa, vừa đi vừa kéo lê chú Gấu Pooh Xinh Xắn phía sau mình. Tới cửa, cậu ngoái lại, nói “Bố đến xem con tắm nhé?”

“Bố có thể đến,” tôi nói.

“Cái hộp bút chì của Gấu Pooh có đẹp hơn của con chút nào không?”

“Nó cũng hết như cái hộp bút chì của con thôi mà,” tôi nói.

Thằng bé gật đầu rồi bước ra ngoài... và sau giây lát tôi nghe tiếng chú Gấu Pooh Xinh Xắn lên cầu thang - bình bịch, bình bịch phía sau thằng bé.